STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

147. ÅRGANG NUMMER 1 JANUAR 1998

***Vej nær Joseph Smiths fødested,* af Frank Magleby**

Ensomheden, der er typisk for 1800-tallets begyndelse, ses beskrevet i dette landlige motiv i nærheden af Joseph Smiths fødested. Joseph Smith jun., der er født den 23. december 1805 i Sharon, Windsor County i Vermont, boede her, indtil han var omkring 10 år gammel, hvor familien flyttede til Palmyra i New York.

Beretning fra oktoberkonferencen 1997 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 4. og 5. oktober 1997

Udsigt over templet i Salt Lake City med Saltsødalen og Oquirrh-bjergene mod vest.

»Jeg mener ikke,« sagde præsident Gordon B. Hinckley ved præstedømmets møde lørdag aften den 4. oktober, »at et medlem af Kirken har modtaget alt, hvad denne Kirke tilbyder, før han eller hun har modtaget sine tempelvelsignelser i Herrens hus. Vi gør derfor alt, hvad vi kan for at fremskynde opførelsen af disse hellige bygninger og dermed gøre velsignelserne deri mere alment tilgængelige.«

Præsident Hinckley havde ved mødet bekendtgjort opførelsen af templer i Houston i Texas og i Pôrto Alegre i Brasilien og sagde derpå: »Men der er mange områder i Kirken, som er fjerntliggende, hvor antallet af medlemmer er beskedent og sandsynligvis ikke vil vokse ret meget i den umiddelbare fremtid. Skal de, der lever sådanne steder, for evigt nægtes velsignelserne ved tempelordinanser? Da vi besøgte et sådant område for nogle måneder siden, overvejede vi bønsomt dette spørgsmål. Det er min overbevisning, at svaret kom klart og tydeligt.

Vi vil opføre små templer i nogle af disse områder, bygninger med alle faciliteterne til at udføre alle ordinanserne.«

Denne bekendtgørelse var en væsentlig del af oktoberkonferencen.

Ved mødet søndag formiddag henviste præsident Hinckley til højtideligholdelsen af Kirkens pionerer i 1997 og sagde: »Tiden er nu kommet til at vende sig om og se på fremtiden. Dette er en tid med tusinder af muligheder ... Hvis vi går fremad og aldrig mister målet af syne, ikke taler ondt om nogen, efterlever de storslåede principper, som vi ved er sande, vil værket gå fremad i storslåethed og magt for at opfylde jorden.«

Men »nøglen til værkets succes vil være troen hos alle, som kalder sig sidste dages hellige,« sagde præsident Hinckley. »Sagt enkelt, så må vi være bedre sidste dages hellige.«

Præsident Hinckley og hans to rådgivere i Det Første Præsidentskab, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, og præsident James E. Faust, andenrådgiver, ledte på skift oktoberkonferencens møder.

Ved de administrative handlinger ved mødet lørdag eftermiddag blev bl.a. 3 medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum givet emeritus-status samt afløsningen af syv medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum og Unge Pigers præsidentskab. Der blev opretholdt tre nye halvfjerdser-områdeautoriteter, et nyt præsidentskab for Unge Piger og nye rådgivere i Unge Mænds og Søndagsskolens hovedpræsidentskaber.

Redaktørerne

STJERNEN

Januar 1998 147. årgang Nummer 1

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift

Det Første Præsidentskab:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftasssistent: Beth Dayley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen:
Redaktør: Svend Aage Andersen

Kirkenyt:
Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Stjernen (ISSN 0900-2545) udgives af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Printed in Germany

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Send alle abonnementsbestillinger og spørgsmål til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge. Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. *Abonnement:* 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Send USA and Canadian subscriptions and inquiries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. *Subscription help line:* 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone.

	USA	Canada
12 issues per year	$ 10.00	$ 14.00
6 issues per year	$ 5.00	$ 7.00
4 issues per year	$ 4.00	$ 5.50
2 issues per year	$ 2.00	$ 2.75
1 issue	$ 1.00	$ 1.50

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new one are included. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på engelsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, samoansk, spansk, tongansk og tysk, hveranden måned på dansk, finsk, indonesisk, norsk, svensk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

98981 110
Danish

Emneindeks

Talere i alfabetisk rækkefølge

MUSIKKEN VED GENERALKONFERENCEN

Mødet lørdag formiddag den 4. oktober 1997
Musik af Mormon Youth Chorus, dirigeret af Robert C. Bowden, organist Bonnie Goodliffe: »Nu dagen gryr« (arr. Bowden, *Salmer og sange*, nr. 1); »Alle nationer Herren har kaldt« (arr. Christiansen/Bowden, *Salmer og sange*, nr. 176); »Jeg på Kristus tror« (arr. Turner, *Salmer og sange*, nr. 69); »Guds Ånd som en ild« (*Salmer og sange*, nr. 2); »Hav tak for profeten, du sendte« (arr. Bowden, *Salmer og sange*, nr. 13); »I Himlens glans« (arr. Bowden, *Salmer og sange*, nr. 59).

Mødet lørdag eftermiddag den 4. oktober 1997
Musik af Farmington Family Choir, dirigeret af Jane Fjeldsted, organist Linda Margetts: »Fædrenes tro« (arr. Longhurst, *Salmer og sange*, nr. 84); medley, arr. Fjeldsted: »Mother, Tell Me the Story« (*Children's Songbook*, s. 204) og »Kærlighed er her« (*Børnenes sangbog*, s. 102); »Skal vi svigte vore pagter« (*Salmer og sange*, nr. 167); »How Will They Know?« (arr. Sleeth, *Children's Songbook*, s. 182).

Mødet lørdag aften, præstedømmemødet den 4. oktober 1997
Musik ved et kombineret herrekor fra Mormontabernakelkoret og Mormon Youth Chorus, dirigeret af Craig Jessop og Robert Bowden, organist Clay Christiansen: »Lovpris vor store Gud« (arr. Longhurst, *Salmer og sange*, nr. 27); »Min hyrde er Herren« (arr. Bradford, *Salmer og sange*, nr. 56); »Kom nu alle og vær med« (*Salmer og sange*, nr. 166); »Jeg trænger til din trøst« (arr. Manookin, *Salmer og sange*, nr. 51).

Mødet søndag formiddag den 5. oktober 1997
Musik ved Mormontabernakelkoret, dirigeret af Jerold D. Ottley, organist John Longhurst: »Lead Me into Life Eternal« (*Hymns*, nr. 45); »Ved tanken på min Frelser kær« (*Salmer og sange*, nr. 73); »Jernstangen« (arr. Lyon, *Salmer og sange*, nr. 182); »Glorious Things Are Sung of Zion« (*Hymns*, nr. 48); »Nu Israels Genløser« (*Salmer og sange*, nr. 5); »How Lovely Are the Messengers« (ed. Ottley, udgivet af Jackman); »Jeg ved min Fader lever« (Salmer og sange, nr. 196).

Mødet søndag eftermiddag den 5. oktober 1997
Musik ved Mormontabernakelkoret, dirigeret af Jerold D. Ottley, organist Richard Elliott: »Kom, lad os prise Gud« (*Salmer og sange*, nr. 33); »Kom, kom, Guds folk« (arr. Manookin, *Salmer og sange*, nr. 16); »På bjergets høje top« (*Salmer og sange*, nr. 4); »Ved Helligåndens vidnesbyrd« (*Salmer og sange*, nr. 71); »Mer hellighed giv mig« (*Salmer og sange*, nr. 63).

STJERNEN

JANUAR 1998

Fotos ved konferencen: Jed Clark, Craig Dimond, John Luke, Tamra Hamblin, Matt Reier, Greg Frei, Don Thorpe og Bryant

---

BESØGSLÆRERINDER

Der er ikke trykt et bestemt besøgslærerindebudskab i konferenceudgaverne af Stjernen i januar og juli. Besøgslærerinderne skal i bøn overveje behovene hos de søstre, de besøger, og så i disse måneder som budskab vælge en tale fra generalkonferencen, som bedst imødekommer søstrenes behov.

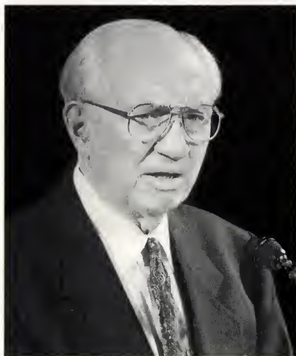
På omslaget: »Sæt mig på prøve«, *af Glen S. Hopkinson, olie på lærred, 75 × 100 cm, 1997. Bragt med tilladelse af Mr. og Mrs. Anthony Burns.*
Forsidens inderside: Vej nær Joseph Smiths fødested, *af Frank Magleby, olie på gipspanel, 75 × 100 cm, 1994*
Bagsidens inderside: Taksigelse, *af Gregory Sievers, olie på lærred, 90 × 120 cm, 1996. Bragt med tilladelse af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie, 4. internationale konkurrence.*

Mødet lørdag formiddag
Den 4. oktober 1997

Kom Herren nærmere

Præsident Gordon B. Hinckley

Gud er vor Fader, som våger over sit rige. Jesus er Kristus, hvis navn denne Kirke bærer. Han står som dens overhoved.

Mine elskede brødre og søstre, det er en stor glæde atter at byde jer velkommen til en generalkonference for Kirken. I er kommet langvejs fra. I er kommet med forventning om at blive inspireret og velsignet og om at komme Herren nærmere. Tabernaklet er helt fyldt. Det glæder mig at kunne fortælle, at vi den 24. juli tog det første spadestik til en ny stor mødehal, som bliver bygget på grunden lige nord herfor. Der bliver plads til godt 21.000, ca. tre en halv gange så stor som dette Tabernakels kapacitet. Vi er blevet lovet, at bygningen er klar til brug til aprilkonferencen i år 2000. Vi vil få en stor ny bygning til et storslået nyt århundrede.

Vi mødes i dag under meget gunstige forhold. De fleste steder er der fred i verden, og det er en uvurderlig velsignelse. Vi befinder os generelt i gunstigt klima. Det er sandt, at mange ikke kan lide os, og nogle få hader os tilmed og bruger enhver lejlighed til at lange ud efter os. Men de er få, og de er stort set ineffektive. Aldrig før har Kirken haft et bedre omdømme end nu. Det skyldes jer, mine brødre og søstre. Andres meninger om os skabes stort set af personlige erfaringer. Det er jeres venlighed, jeres interesse for andre og det gode eksempel gennem jeres levevis, som fører til andres meninger om de sidste dages hellige.

Medierne har været venlige og gavmilde over for os. Fejringen af pionererne det sidste års tid har ført til meget omfattende og gunstig presseomtale. Der har været nogle få ting, vi kunne have ønsket anderledes. Personligt er jeg blevet citeret meget, og i nogle få tilfælde fejlciteret og misforstået. Det kan kun forventes. Ingen af jer behøver blive bekymret, fordi I læser noget, der var ufuldstændigt citeret. I behøver ikke bekymre jer om, at jeg ikke forstår nogle punkter i lærdommene. Jeg tror, at jeg forstår dem indgående, og det er uheldigt, at reportagen måske ikke gjorde dette klart. Jeg håber, at I aldrig vil betragte den offentlige presse som autoriteten omkring Kirkens lærdomme.

På trods af disse smuttere nu og da er vi blevet meget fint behandlet, og vi takker de skribenter og redaktører, som har behandlet os ærligt og gavmildt.

For to uger siden havde jeg om formiddagen lejlighed til at tale til religionsjournalisternes forbund. De var venlige og modtagelige. Der var ingen ordstrid eller skænderier. Jeg respekterer og påskønner disse mennesker meget.

Solen går nu ned over vores jubilæumsår, og der er meget vigtigt arbejde, der skal udføres. Jeg har til hensigt at tale mere om det i morgen formiddag.

Ved denne konference vil vi afløse en række halvfjerdsere og også præsidentskabet for Kirkens Unge Piger. Dette er i harmoni med retningslinien om at tjene i fem år.

Disse trofaste og dygtige brødre og søstre har tjent så fint. Uden beklagelse af nogen art har de rejst hen, hvor de er blevet sendt. De har frit givet af deres talenter og trofasthed til at fremme Herrens værk både hjemme og ude. Denne sag er meget stærkere på grund af deres indsats.

Til deres ægtefæller og familier, især for præsidentskabet for Unge Piger, udtrykker vi tak for at udholde besværet ved at

Kristus-*statuen i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen*

dele deres hustruer og mor med hele Kirken.

Vi sender vores kærlighed og velsignelse til hver enkelt, som bliver afløst, og ønsker dem fortsat tilfredshed med den indsats, de har ydet, og megen lykke, hvor deres vej fører dem hen.

Nu ønsker jeg kun at indbyde Herrens Ånd til at være hos os, når vi går igang med endnu en storslået konference. Må alle, som taler, være inspireret i deres kommentarer. Må bønnerne løfte vore tanker til høje og hellige niveauer. Må musikken bringe skønhed og åndelig næring til os alle.

Jeg ville ønske, at alle generalautoriteterne kunne tale til os. Desværre er det ikke muligt. Men vi vil alle være ét, når vore hjerter rækker ud til jer, vore elskede brødre og søstre, med vidnesbyrd om dette storslåede værk. Gud er vor Fader, som våger over sit rige. Jesus er Kristus, hvis navn denne Kirke bærer. Han står som dens overhoved. Evangeliet er blevet gengivet, og det går fremad med stor kraft over hele jorden. Vores tro er sikker på grund af de ting, som vi ved er sande.

Må Herrens velsignelser ledsage os, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kaldet til at tjene

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Det er ikke passende for os selv at bestemme, hvor vi vil tjene, og hvor vi ikke vil. Vi tjener der, hvor vi bliver kaldet til at tjene.

O junis sol og himmel og skyer og junis blomster. I kan ikke ét øjeblik komme op på højde med oktobers klare blå vejr.«[1]

For en del år siden var vi på udkig efter noget, der kunne give inspiration til en konference for missionspræsidenter. Vi fandt det på en meget interessant måde i en gammel, henlagt Primary-sangbog. Sangen, der hed »Tjenere for himlens konge,« belærer os i få korte strofer om det budskab, jeg har valgt at bringe i dag.

Tjenere for Himlens konge være
evigt valgt til vidne om hans navn.
Vidt og bredt forkynder vi hans lære:
Kærlighedens store gavn.

Kaldet til velsignelser at kende,
Sønner, døtre, kongebørn vi er.
Glad af hjertet vi hans navn bekende,
Hyldest vi ham bringer her.

Fremad, altid fremad, når vi ære vil hans navn …
Altid fremad
Og for evigt tjene glad vor Konge stor.[2]

De sidste dages helliges villighed til at tage imod kaldelser og tjene viser deres ønske om at gøre Herrens vilje. Dette udspringer af det personlige vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet gennem profeten Joseph Smith, og som det findes i Mormons Bog, er sandt.

Vores dåb er et kald til livslang tjeneste for Kristus. Ligesom folkene ved Mormons vande, bliver vi »døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at (vi) har indgået en pagt med ham, at (vi) vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over (os).«[3]

Men villigheden til at tjene i kaldelser og stillinger er kun en lille del af den tjeneste, som Kirkens medlemmer yder.

Jeg mener, at der er to former for tjeneste: Den ene er den tjeneste, vi yder, når vi kaldes til at tjene i Kirken; den anden er den tjeneste, som vi villigt yder for dem omkring os, fordi vi er opdraget til at vise omsorg.

I løbet af årene har jeg set en kær søster yde tjeneste, som går langt videre end nogen kaldelse til at undervise eller lede i Kirken. Når hun ser et behov, yder hun den fornødne tjeneste; ikke i form af: »Ring, hvis du har brug for hjælp,« men: »Her er jeg. Hvad kan jeg gøre?« Hun gør mange små gerninger, som at sidde med en andens barn under et møde eller at køre et barn i skole, fordi vedkommende kom for sent til sin bus. Hun holder altid udkig efter nye ansigter i Kirken og går hen for at byde dem velkommen.

Hendes mand ved, at når de deltager i en wardsaktivitet, kan han være ret sikker på, at hun siger: »Gå du bare hjem alene. Jeg kan se, at de har brug for lidt hjælp til at rydde væk og vaske op.«

En aften kom han hjem og så, at hun gik og stillede møblerne på plads. Den morgen havde hun følt sig tilskyndet til at undersøge, hvordan en ældre søster med dårligt hjerte klarede at arrangere bryllupsmorgenmad for sit barnebarn, der kom rejsende fra en anden stat for at blive viet i templet.

Hun fandt kvinden helt alene i kirkebygningen, hvor hun stod helt desperat mellem al den mad, hun havde taget med. På en eller anden måde var der blevet arrangeret to aktiviteter på samme tid i bygningen. Gæsterne skulle komme om få timer. Hvad skulle hun gøre?

Denne omsorgsfulde søster tog den ældre søster med sig hjem og lod hende hvile sig. Så gik hun i gang med at rykke rundt på møblerne. Da gæsterne ankom, stod den dejlige bryllupsmorgenmad klar til at blive serveret.

Hun havde lært den tjenstvillige ånd af sin mor. Tjenestegerningens ånd læres bedst i hjemmet. Vi skal undervise vores børn ved vores eksempel og fortælle dem, at en uselvisk ånd er af stor betydning for vores lykke.

»Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånd og kraft,« og han »færdedes overalt og gjorde vel.«[4] Enhver, der er blevet bekræftet som medlem af Kirken, har modtaget den samme gave og den samme forpligtelse.

Herren sagde: »Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får.«[5]

Til Kirken har Herren sagt: »Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Inde i Tabernaklet under et konferencemøde.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.

Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse.«[6]

Somme tider er alder eller helbred eller familiemæssige behov årsag til, at vi ikke bliver kaldet til at tjene. John Milton, den blinde digter, skrev: »De tjener også, som blot står op og venter.«[7] At deltage i møderne, betale tiende og lære er at tjene, og vi taler ofte om, at nogen tjener som et værdigt eksempel til efterfølgelse.

Ingen tjenestegerning i Kirken eller i samfundet overgår den, der ydes i hjemmet. Ledere bør forvisse sig om, at et kald til at tjene i Kirken ikke vil svække familien.

Mønsteret for officielle kaldelser blev fastsat i Kirkens første dage. I den femte trosartikel står der, »at en mand (eller for den sags skyld en kvinde) må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«

Det er ikke passende for os selv at bestemme, hvor vi vil tjene, og hvor vi ikke vil. Vi tjener der, hvor vi bliver kaldet til at tjene. Det betyder ikke noget, hvad kaldelsen er.

Jeg var til stede i den højtidelige forsamling, hvor David O. McKay blev opretholdt som præsident for Kirken. Præsident J. Reuben Clark jun., der havde tjent som førsterådgiver for to præsidenter, blev da opretholdt som andenrådgiver til præsident McKay. Præsident Clark, der var klar over, at nogen måske ville mene, at han var blevet degraderet, sagde: »I Herrens tjeneste betyder det ikke noget, hvor man tjener, men hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tager man imod den plads, man kaldes til, en plads, som man hverken søger eller afslår.«[8]

Når der er et behov for, at en eller anden skal tjene, drøfter lederne det og beder om det – ofte mere end én gang. De søger Åndens bekræftelse, for kaldelser bør udstedes under bøn og modtages i den samme ånd.

Derefter følger et interview, der skal fastslå værdigheden og undersøge vedkommendes omstændigheder. Ingen kaldelse er vigtigere, ej heller nogen tjeneste længerevarende end at være forældre. Normalt hjælper kaldelser i Kirken forældre med at blive bedre forældre. Alligevel bør ledere bruge både dømmekraft og inspiration for at sikre, at en kaldelse ikke gør det mærkbart vanskeligere for forældre at tjene som forældre.

Den, der har myndighed til at udstede et kald, bør støtte sig til inspirationen, så man undgår at overbebyrde dem, der altid er villige.

Man bør få tid til at bede angående kaldelsen, så man trods enhver følelse af utilstrækkelighed kan få en bekræftelse. Man vil måske blive bedt om at tale med sin ægtefælle.

Der er en anden del af en kaldelse, som er fastlagt ved åbenbaring: »Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er

blevet ordineret af kirkens ledere.«[9] For at Kirken skal vide, hvem der er blevet kaldet til at tjene, fremlægges navnene til opretholdelse ved et passende møde. Den opretholdelse er ikke blot en godkendelse, men en forpligtelse til at støtte.

Efter opretholdelsen følger ordination eller indsættelse. Mønsteret blev fastsat allerede i kirkens første dage, da Herren lovede: »Jeg vil lægge min hånd på dig ved min tjener.« Han lovede videre: »Du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender.«[10]

Når lederne indsætter nogen, gør de mere end blot at give myndighed til at tjene. De udtaler en velsignelse. Det er vidunderligt at modtage en velsignelse fra Herren Jesus Kristus ved hans tjeneres hånd. Den velsignelse kan udvirke forandringer hos den, der kaldes, eller i vedkommendes familie.

Ledere skal lære at overbringe en kaldelse. Da jeg var en ung mand, hørte jeg ældste Spencer W. Kimball tale ved en stavskonference. Han sagde, at han som ny stavspræsident i Arizona havde forladt sit kontor i banken for at kalde en mand til at tjene som stavens leder for Unge Mænd.

Han sagde: »Jack, hvad ville du sige til at blive leder for de unge mænd i staven?«

Jack svarede: »Åh, Spencer, du kan da ikke mene mig. Sådan noget duer jeg slet ikke til.«

Han forsøgte at overtale ham, men Jack afslog kaldelsen.

Bror Kimball tog tilbage til sit kontor for at fundere over sin fiasko. Han vidste, at stavspræsidentskabet havde følt sig inspireret til at foretage kaldelsen. Endelig slog det ham: Han havde begået en frygtelig fejltagelse! Selvfølgelig ville *Jack* ikke tage imod kaldelsen.

Måske kom han i tanker om, hvad profeten Jakob sagde, da han »lærte dem i *templet, efter at (han) først havde modtaget befaling af Herren*.«[11]

Præsident Kimball gjorde nu, som Jakob havde gjort i gamle dage. Han modtog sin befaling fra Herren.

Han vendte tilbage til Jack og bad ham om tilgivelse, fordi han ikke havde gjort det rigtigt, og så begyndte han forfra: »Sidste søndag overvejede stavspræsidentskabet under bøn, hvem der skulle være leder for de unge mænd i staven. Der var flere navne, dit var et af dem. Vi følte alle, at du var den rette mand. Vi knælede ned og bad. Herren bekræftede for os tre gennem åbenbaring, at du skulle kaldes til den stilling.«

Og så sagde han: »Som Herrens tjener er jeg kommet for at overbringe den kaldelse.«

Så sagde Jack: »Tja, Spencer, hvis du udtrykker det på den måde ...«

Præsident Kimball svarede: »Det *gør* jeg!«

Selvfølgelig ville *Jack* ikke tage imod en uformel indbydelse fra *Spencer*, men han kunne ikke afslå en kaldelse fra Herren gennem stavspræsident Kimball. Han tjente trofast og inspireret.

Skønt vi ikke beder om at blive afløst fra en kaldelse, er det helt i orden at vi henvender os til dem, der kaldte os, hvis vores omstændigheder ændrer sig, og så lade dem om at træffe beslutningen. Vi bør heller ikke føle os forkastet, når vi afløses ved den samme myndighed og med den samme inspiration, som da vi blev kaldet.

En af de største påvirkninger i mit liv har været, at jeg i en årrække arbejdede nært sammen med Belle S. Spafford, der var præsidentinde for Hjælpeforeningen og bestemt en af denne uddelings mest storslåede kvinder.

En dag fortalte hun mig, at hun som ung kvinde havde forklaret sin biskop, at hun var villig til at tjene, men at hun foretrak en kaldelse som underviser. Den følgende uge blev hun kaldet som rådgiver til wardets hjælpeforeningspræsidentinde. »Jeg brød mig ikke om kaldelsen,« sagde hun. »Biskoppen havde misforstået mig.« Hun fortalte ham ligeud, at Hjælpeforeningen var for gamle kvinder. Hvis ikke hendes mand havde opmuntret hende, så havde hun sagt nej til kaldelsen.

Adskillige gange bad hun om at blive afløst. Hver gang sagde biskoppen, at han ville bede om det.

En aften kom hun alvorligt til skade ved en bilulykke. Efter en tid på hospitalet kom hun hjem for at rekreere. Der gik betændelse i et grimt sår i ansigtet. Den bekymrede læge sagde: »Vi kan ikke operere. Det er for tæt på ansigtsnerven.«

Da lægen forlod familien Spaffords hjem den aften, så biskoppen, som var på vej hjem fra et sent møde, at der var lys, så han kiggede ind.

Søster Spafford fortalte mig senere: »I min ynkelige tilstand spurgte jeg grædende: 'Biskop, vil du nu afløse mig?'

Og han sagde igen: 'Jeg vil bede om det.'«

Da svaret kom, lød det: »Søster Spafford, jeg kan stadig ikke få følelsen af, at du skal afløses fra Hjælpeforeningen.«

Belle S. Spafford tjente i Hjælpeforeningen i 46 år, heraf næsten 30 som præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Hun udøvede en god indflydelse på Kirken og var respekteret af kvindelige ledere over hele verden.

Ved et møde i Kvindernes Verdensråd i Surinam, indgav hun sin afskedsbegæring som medarbejder med henvisning til sin høje alder og sit svage helbred. Hun viste mig deres afslag. De havde brug for hendes visdom, hendes karakterstyrke.

Hun talte ofte om, at hun blev prøvet i sin kaldelse. Den måske største prøvelse kom, da hun som ung kvinde lærte at respektere den magt og myndighed, som ligger i præstedømmet, og den kendsgerning, at en almindelig mand, der tjener som biskop, kan modtage vejledning fra Herren, når han kalder medlemmer til at tjene.

Tjenstvillighedens ånd kommer ikke med kaldelsen. Det er en følelse, som følger med et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium.

Herren har sagt: »Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære.«[12]

»Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.«[13]

Jeg bærer vidnesbyrd om, at der findes magt og inspiration i kaldelser i Kirken. Jeg bærer vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt og siger: Gud velsigne jer, der tjener, for det, som I gør, og velsigne jer, der tjener, velsign jer for det, I er! I Jesu Kristi navn. Amen. □

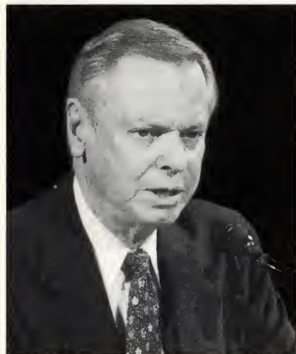
NOTER:

1. Helen Hunt Jackson, »October's Bright Blue Weather,« *The Best Loved Poems of the American People*, red. Hazel Felleman, 1936, s. 566.
2. *Salmer og sange*, nr. 164.
3. Mosiah 18:10.
4. ApG 10:38.
5. L&P 58:26.
6. L&P 58:27-29.
7. John Milton, »On His Blindness,« *Complete Poems of John Milton*, bind 4, s. 84.
8. I Conference Report, april 1951, s. 154.
9. L&P 42:11.
10. L&P 36:2.
11. Jakobs Bog 1:17. Fremhævelse tilføjet.
12. Joh 12:26.
13. L&P 76:5-6.

Fire absolutte sandheder udgør et ufejlbarligt moralsk kompas

Ældste Richard B. Wirthlin
De Halvfjerds

Der findes en kærlig Fader i Himlen og hans Søn, Jesus Kristus; der er en modstander, Satan; med handlefrihed vælger vi alle vores egen kurs; djævelens fristelser kan altid overvindes.

Som ung missionær i Schweiz blev jeg dybt imponeret over Jesu Kristi evangeliums magt til dramatisk at ændre menneskers liv til det bedre, idet de, der følger det gengivne evangeliums forskrifter, får fred i sindet, selvværd og glæde.

Sådanne følelser er ikke altid lette at opnå. Vi lever trods alt i en ofte ond og brutal verden. Alt for ofte afspejler vores samfund vold, had og umoral.

Vor tid forudset

Apostlen Paulus beskrev detaljeret vor tid i sit brev til Timotheus: »I de sidste dage,« sagde han, »skal der komme hårde tider. For da vil mennesker blive egenkærlige ... fjender af det gode ... de vil elske nydelser højere end Gud ... og som altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende.«[1]

Information ikke visdom

De problemer og besværligheder, der plager os, kan helt klart ikke tilskrives mangel på kundskab. I virkeligheden er det således, at en hverdagsudgave af New York Times indeholder flere oplysninger, end en gennemsnitsperson ville opleve i løbet af et helt livsforløb i 1700-tallets England.[2]

Men desværre har den eksplosive vækst i information ikke ført til en parallel vækst i sand visdom. For eksempel har Medicare en af de største databanker i verden. Og dog sendte Medicare et officielt brev til en pensioneret husholderske og forklarede, at årsagen til, at man var ophørt med at udbetale hendes ydelser således: »Betalingen af Deres ydelser er blevet afslået på grund af Deres død. Hvis De ikke mener denne information er korrekt, bedes De kontakte socialtjenestens administration.«[3]

Omstændighedsbetinget etik

Mange har omtalt den nuværende tid som informationstidsalderen. Men det er ironisk, at i en informationsrig tidsalder er den største trussel mod vores verdens samfund, rig eller fattig, og mod os personligt, manglen på moralsk klarhed og formål. Tag for eksempel USA, hvor 96% siger, at de tror, der findes en Gud,[4] mens hele 79% også tror, »at der findes meget få moralske absolutter – hvad der er rigtigt eller forkert, (mener de) sædvanligvis varierer fra situation til situation.«[5]

Samfund bygget på omstændighedsbetingede etiske normer – troen på, at alle sandheder er relative – skaber et moralsk miljø defineret ved gråtoner, der ikke kan skelnes fra hinanden.

Et ubetinget behov: Et konsekvent moralsk kompas

Vi kan ikke magte denne verdens forvirring og problemer, medmindre vi benytter et klart og konsekvent moralsk kompas, der usvigeligt vil føre os gennem vore egne personlige trængsler samt gennem vore egne fristelsers rykken og trækken – et kompas, der vil vise os vej til fred i sindet, selvværd og glæde.

Fire absolutte sandheder

Dette moralske kompas er baseret på fire absolutte sandheder.

Den første absolutte sandhed er, at der findes en kærlig Fader i Himlen, samt at hans Søn, Jesus Kristus, er vores personlige Frelser. Det er en mere afgjort sandhed end nogen verdslig kendsgerning. Dette begreb udtrykkes med en veltalenhed uden lige i Johannes' Første Brev: »Derpå kender vi *kærligheden:* at han satte sit liv til for os; så skylder vi også at sætte livet til for brødrene.«[6] Intet kan være et mere retvisende »nord« på en persons eget moralske kompas.

Den anden absolutte sandhed er, at der er en modstander, Satan, fristeren, som vil forsøge at lede os bort fra Gud og hans uendelige fred.

Bemærk, at den hebraiske oversættelse af *djævel* er »ødelæggeren«.[7] Satan er ødelæggeren, fordi han ønsker at forvirre vores moralske kompas og ødelægge vores rejse tilbage til en kærlig Fader i himlen.

Satan, »løgnens fader«,[8] benytter i stadigt stigende omfang forskellige midler, såvel fortidige som nutidige, for at forvirre os. Han ønsker at forvirre os med at anføre, at glæde ikke findes, hvor den faktisk findes. Og på den anden side vil han have os til at tro, at glæden findes, hvor den ikke findes. En af Satans mest åndeligt ødelæggende løgne, som underminerer vores følelse af selvværd og håbet, er, at vi ikke kan blive tilgivet for vore synder.

Den tredje absolutte sandhed er, at vi alle vælger vores egen kurs, fordi vi er begavet med handlefrihed. Denne sandhed kommer klart til udtryk i Mormons Bog: »Derfor er menneskene fri ... de kan frit vælge frihed og evigt liv ... eller fangenskab og død ... thi (djævelen) søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er.«[9]

Ja, vi er summen af alle de valg, vi træffer. Vi bør altid erindre, at vore valg ikke begynder med handlingen, men i sindet med en idé. »Så en tanke, og høst en handling. Så en handling, og høst en vane. Så en vane, og høst et karaktertræk. Så et karaktertræk, og du høster en skæbne.«[10]

På grund af vores handlefrihed er vi derfor individuelt ansvarlige for vore tanker, handlinger, vaner, karaktertræk og, ja, vores skæbne.

Den fjerde absolutte sandhed er, at djævelens fristelser altid kan overvindes med fornyet tro på Gud samt ved omvendelse. Ja, når vi afviger fra den lige og snævre sti, angivet af vores moralske kompas, er det muligt for os at vende tilbage til den vej, der med sikkerhed fører til frelse og evigt liv.

Da Kristus drog til Getsemane Have, fuldstændig klar over sin tilstundende korsfæstelse, bad han til sin Fader for sine apostle såvel som for hver enkelt af os. I den bøn befaler han os at undgå alt ondt, men i sin uendelige barmhjertighed beder han Faderen om at »bevare (os) fra det onde«.[11]

Lyset vil skinne ud fra mørket

Livet vil bringe hver enkelt af os udfordringer og skuffelser – både sorte dage og gode dage. Men husk, hvad Paulus sagde: »Thi Gud, der sagde: 'Af mørke skal lys skinne frem,' han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt ...I alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede ... Vi slås til jorden, men går ikke til grunde.«[12] Paulus minder os ligeledes med ord, der er passende for informationstidsalderen, venligt om: »For Guds dårskab er visere end mennesker, og Guds svaghed er stærkere end mennesker.«[13]

Konklusion

Ja, vi kan opleve visdom, fred i sindet, selvværd og glæde, ikke blot i det næste liv, men i det liv vi hver især lever i dag, ved at vandre i Frelserens fodspor, vejledt af et ufejlbarligt kompas justeret efter disse fire evige og absolutte sandheder.

Afslutningsvis vil jeg gerne udtrykke min oprigtige taknemmelighed til vores profet Gordon B. Hinckley, hans rådgivere, De Tolv Apostles Kvorum, mine brødre i De Halvfjerds' kvorummer samt Det Præsiderende Biskopråd. Jeg takker dem for den inspiration, som jeg har set omdannet til beslutninger, der opbygger og styrker såvel Kirkens medlemmer som ikke-medlemmer. Jeg vil gerne udtrykke en dybtfølt taknemmelighed til min familie, som yder en uforbeholden støtte. Jeg er taknemmelig for bønnens helbredende kraft og for præstedømmevelsignelser, som jeg for nylig personligt har nydt godt af. Jeg er taknemmelig for en levende og kærlig Fader i Himlen samt for hans Enbårne Søn – og for den fred og glæde, som denne kundskab giver. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. 2 Tim 3:1-4, 7.
2. Richard S. Wurmann, *Information Anxiety,* 1989, s. 32.
3. *1997 Page a Day Notes: The 365 Stupidest Things Ever Said,* 1996.
4. 1997 Gallup undersøgelse i *Emerging Trends,* april 1997, s. 1.
5. 1990 Wirthlin Worldwide study.
6. 1 Joh 3:16; fremhævelse tilføjet.
7. Bible Dictionary, se »Devil«. Se også Robert Young, *Analytical Concordance to the Bible,* 1972, s. 252.
8. 2 Nephi 2:18; se også Ether 8:25.
9. 2 Nephi 2:27.
10. Anonym, citeret i John Barlett, red., *Familiar Quotations,* 1968, s. 1100.
11. Joh 17:15.
12. 2 Kor 4:6, 8-9.
13. 1 Kor 1:25.

Omsorg for nydøbte

Ældste Carl B. Pratt
De Halvfjerds

Ved opbygningen af Guds rige bidrager hver eneste positive handling, hver eneste venlige hilsen, hvert eneste varme smil og hver eneste betænksomme og venlige seddel til at styrke helheden.

Brødre og søstre, jeg bringer hilsener fra de hellige i det sydlige Mexico. Jeg er født i Mexico ligesom min far og bedstefar før mig. Selv om jeg er vokset op og har fået min uddannelse i USA, fra jeg var 6 år, har jeg hele mit liv bevaret en kærlighed til og fascination af Latinamerika, dets vidunderlige befolkning og dets kalejdoskop af kulturer. Selv om jeg som barn altid kendte til min families rødder i Mexico og deres rolle i oprettelsen af Herrens Kirke der, så begyndte min virkelige kærlighed, da jeg som ung missionær i Argentina så mennesker, der var forberedt af Ånden og ivrigt accepterede evangeliet, og jeg så den fred og glæde, som det bragte i deres tilværelse. Min voksende kærlighed gjaldt ikke kun Latinamerika, men også Herrens værk blandt menneskene der.

Der var derfor i 1975, mindre end fire år efter min juridiske embedseksamen, ingen tvivl fra min side, da jeg blev tilbudt en stilling som juridisk rådgiver for Kirken i Sydamerika. Med tre små børn flyttede min hustru og jeg til Montevideo i Uruguay. Vi blev velsignet med yderligere fem børn i de følgende år, som vi fik i forskellige lande i Sydamerika. Vores børn er vokset op i spansktalende lande, og de har hver især en stor påskønnelse af den store bredde i deres kulturelle og sprogmæssige arv.

I de sidste 22 år har vi fra første række set den eksplosive udvikling i Herrens værk i Latinamerika. Bogstaveligt talt millioner har tilsluttet sig Kirken i disse år, og vi har set den vokse fra en lille håndfuld stave til over 700 i dag. Vi har seks fungerende templer, og yderligere fem er ved at blive bygget i disse lande. Det er en utrolig spændende tid at leve i og at være involveret i det store værk med at velsigne vor Faders børn.

Ja, disse forgangne år har været utrolig spændende, udfordrende og umådeligt berigende for os som familie, men vi har lært meget mere end geografi, kultur og sprog. Vi har lært nye og dybere betydninger af ord som *kærlighed, glæde, tjeneste* og *ofre.* Vi har fx set familier spare op i årevis og derpå rejst i 72 timer med små børn i en overfyldt bus ad dårlige veje for at kunne nyde velsignelserne ved templets hellige ordinanser. Vi har set ydmyge og hengivne præstedømmeledere og ledere i hjælpeorganisationer stræbe efter at opbygge riget og velsigne de helliges tilværelse, men uden fordelene ved at kunne bruge telefon eller biler.

Vi har også lært, at ingen kultur, folk eller land har monopol på kærlighed, varme eller venlighed. Når vi med mellemrum kom tilbage til USA for at besøge familie og venner, fik vi mulighed for at besøge forskellige ward i flere forskellige stater. Det var ikke, før vores børn blev teenagere, at vi begyndte at bemærke forskelle i ånden i de forskellige ward. Nogle ward holdt vores børn meget af at besøge, fordi de hurtigt fandt venner blandt de unge, og vi fik alle en varm og hjertelig velkomst. Men der var andre ward, som vores børn vendte tilbage til med mindre entusiasme; og der var en tydelig mangel på den varme og hjertelige velkomst.

Vi begyndte så at bemærke, at i nogle af de ward, vi besøgte i USA såvel som i Latinamerika, ville vi, hvis vi havde været

gæster eller nye medlemmer, ikke have følt os særlig velkomne. Apostlen Paulus sagde til efeserne: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19). Og alligevel følte vi os lejlighedsvis som »fremmede og udlændinge« i selve den Jesu Kristi Kirke, som vi tilhørte.

Disse oplevelser hjalp os med at blive opmærksomme på det ubehag, som nye gæster nu og da kunne føle, når de kom til vore kirker, og det gjorde os bevidste om det behov, vi *alle* har for at forbedre vore færdigheder til at føre andre ind i fællesskabet. Vi har nu og da set ward i Latinamerika, Spanien og USA, hvor ydmyge nyomvendte til Kirken ikke er blevet modtaget med åbne arme eller varme »abrazos« (omfavnelser), og derfor har vi alle set et behov for at forbedre vores fastholdelse af nyomvendte.

Brødre og søstre, vi har de rigeste velsignelser, som Gud kan give til sine børn. Vi har fylden af Jesu Kristi evangelium. Vi burde være de mest åbne, venlige, lykkelige, flinke, hensynsfulde, betænksomme og kærlige mennesker i hele verden. Vi klarer os meget godt i forbindelse med at passe kaldelser, gå til møder og betale tiende, men har vi lært virkelig at efterleve det andet store bud: »Du skal elske din næste som dig selv«? (Matt 22:39). Det er ikke noget, der kan tildeles til ældsternes kvorum eller til besøgslærerinderne, det må udspringe fra hjertet hos enhver sand Kristi discipel, en person, der automatisk vil se efter muligheder for at tjene, til at opløfte og styrke sine medmennesker uden at blive spurgt.

Vi mindes Frelserens ord: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35). Vil ikke-medlemmer, nyomvendte og besøgende i vore kirker genkende os som Herrens disciple ved varmen i vores hilsen, ved vores naturlige smil, ved vores venlighed og den oprigtige interesse, der lyser i vore øjne?

Lad os alle være mere opmærksomme på dem, der er nye i vore menigheder. I Bjergprædikenen sagde Jesus: »Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? ... Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så?« (Matt 5:46-47).

Ved opbygningen af Guds rige bidrager hver eneste positive handling, hver eneste venlige hilsen, hvert eneste varme smil og hver eneste betænksomme og venlige seddel til at styrke helheden. Det er min bøn, at vi må være åbne og udadvendte, venlige og hjælpsomme over for alle, som kommer hos os. Men lad os især tage os af og vise interesse for de nyomvendte til Kirken. Når vi opfanger et vaklende skridt eller en snublen i de første skridt på deres rejse ad evangeliets vej, så lad os være der for at løfte og støtte med venlige ord og interesse; lad os være til rådighed og komme med venlige og kærlige råd, der vil styrke og støtte. Lad os bevidst se efter muligheder for at vise den kærlighed, som Frelseren formanede os til at besidde, da han sagde: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden« (Joh 13:34).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette er vor Herre Jesu Kristi Kirke, at han lever, at han leder dette store værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Pionersko gennem tiderne

Søster Mary Ellen Smoot
Præsidentinde for Hjælpeforeningen

Ved at styrke hinanden åndeligt, opbygge tro og fællesskab, går vi i en pioners sko.

Brødre og søstre, vi takker for den fantastiske reaktion på Hjælpeforeningens møde. En kvinde kom op til mig og sagde: »Jeg er så begejstret! Giv mig bare min marchordre. Jeg er parat til at gå.«

Jeg er her ikke for at udstede marchordrer – dem kan I finde, når I knæler ned. Men med den begejstring, jeg følte i hendes stemme, kunne hun klare og løse et hvilket som helst problem i sin familie, ward eller nabolag. I alle hjælpeorganisationer har vi brug for at stille os op og forberede os på et øget antal.

I Lære og Pagter afsnit 25 befalede Herren Emma Smith: »Og sandelig siger jeg dig: Du skal lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører til en bedre verden.«[1]

Hvad er det så, der hører til en bedre verden? Pionerer, tidligere og nutidige, har vist os det. Gå sammen med mig i flere af pionerernes sko, og I vil som jeg se, hvordan de hellige har set bort fra denne verden og fundet »det, der hører til en bedre verden.«

I min hånd holder jeg et par pionersko. De blev fremstillet af en nutidig pioner, bror Robert King, mens han var på mission i Nauvoo. Han var den første i sin familie, der tilsluttede sig Kirken, eller det mente han i hvert fald. Bror King og hans hustru tjener i øjeblikket som slægtshistoriske missionærer, og i forbindelse med sin forskning opdagede han, at hans oldefar, Reed, og hans grandonkel, Abraham, tilsluttede sig Kirken i 1835. Men Reed faldt fra. Han fulgte ukendte stier, og troens spæde frø i ham døde.

Det, sådan at gå tabt, bekymrer mig. Når jeg har rejst og mødt nyomvendte, stråler deres øjne af den glæde og fred, som deres nyfundne tro har givet dem. Jeg har set dem yde store ofre for at tilslutte sig folden. Vi skal ære deres offer ved at elske dem og styrke dem. Mit ønske er at bønfalde søstrene om at holde op med at bekymre sig om, hvorvidt en telefonopringning eller et besøg i kvartalet eller om måneden er nok og i stedet koncentrere sig om at nære sarte sjæle. Det er vores ansvar at sørge for, at evangeliets lys brænder klart. Det er vores opgave at finde de fortabte får og hjælpe dem med at føle vor Frelsers kærlighed. Ældste Neal A. Maxwell siger: »Det er lettere at finde og hjælpe 'den ene', når de '99' er sammen i sikkerhed.«[2]

Ved at styrke hinanden åndeligt, opbygge tro og fællesskab, går vi i pionerernes sko.

Tillad mig at fortælle resten af bror Kings historie. Husk, at troens frø blev sået i både hans oldefars, Reeds, og i hans grandonkels, Abrahams, liv. Hvad blev der af Abraham? På en eller anden måde bevarede han troen. Fordi han følte sig som en del af værket, holdt Abraham ud i de forfølgelser og prøvelser, som pionererne oplevede på vejen mod vest. På grund af Abrahams trofasthed mod Zions værk omfatter hans efterkommere i dag over 2.000 medlemmer af Kirken.

Ligesom Abraham blev elsket og æret for at være en modig pioner i sin familie, vil det også være tilfældet med min ven, Robert King. Han var pioner i forbindelse med at søge en forsvundet linie af sin slægt og fandt sin oldefar Reed. Fordi bror King valgte at søge efter »det, der høre til en bedre verden« og iføre sig en pioners sko, er han et middel, hvorigennem generationer, både tidligere og fremtidige, vil modtage velsignelserne ved Jesu Kristi evangelium.

Når vi føler denne pionerånd og kommer til at kende og forstå vores fortid, får vi styrke til fremtiden. Brødre og søstre, lad os tage pionerskoene på, gennemsøge vores fortid og skrive vores slægtshistorie.

En platte, der hænger på min væg derhjemme, opmuntrer mig til at huske, hvor jeg kommer fra – hver dag. Der står: »Uanset om et træ vokser mere end tusinde meter i højden, så må hvert blad, hver dag, søge sin næring i rødderne.«[3]

Uanset hvad vores slægtshistorie består af, så kan vi slå rod i Jesu Kristi evangelium og modtage åndelig næring hver eneste dag. I år er vi blevet styrket af fortidens pionerers tilværelse. Må vi fortsætte med at styrke os selv åndeligt og derpå nære troen hos dem, vi tjener.

Da søster Carol Petranek, hjælpeforeningspræsidentinde i Silver Springs Stav i Maryland, en morgen kørte i sin bil, modtog hun inspiration vedrørende deres kommende kvindekonference. Hun følte, at hver søster skulle skrive en kort beretning om den første kvinde i hendes familie, der tilsluttede sig Kirken. Søstrene samlede derpå deres beretninger i en bog,

Ældste og søster Joseph B. Wirthlin

som jeg har her i min hånd, og som hedder *Søsterfællesskabets arv.* Den er fyldt med beretninger om tro og forpligtelse.

Søster Donna Packer, der er gift med præsident Boyd K. Packer, fik en lignende tilskyndelse. Hun forskede flittigt og skrev en beretning om familien Packer. Det blev til en farverig og rørende beretning, som kan læses omtrent som en historisk roman. Bogen beretter indgående om en rig arv af pionerånd og tro.

Mens søster Packer forskede, kom hun i forbindelse med dem, som ejer Groombridge Place, familiens slægtsgård i England. Præsident og søster Packer blev indbudt til at bo på ejendommen. Præsident Packer udtrykte sine tanker og følelser i poesi. Jeg vil gerne læse det afsluttende vers i dette digt:

Vi har vores arv
og giver den videre.
Ved at gøre det, betaler vi den gæld,
som vi skylder dem, der er gået forud.
Det, de har givet os, har vi i forvaring,
gemte skatte, der vil vare.
Som Groombridge Place bliver vores liv
bygget på et fundament fra fortiden.[4]

Jo stærkere vore åndelige fodtrin er, desto større bliver vores evne til at opbygge riget – og desto større bliver vores glæde. Når I skriver jeres slægtshistorie, når I vogter de fortabte får, når I nærer troens frø i andre, vil I opdage, at I siger: »Er dagen allerede slut?« i stedet for: »Hvornår er denne dag ovre?« Pionerkvinder havde ikke tid til at svælge i modløshed. De havde for travlt med at arbejde sig frem mod Zion.

Jeg deler præsident Hinckleys optimisme, når jeg har set nutidige pionerer i evangeliets grænseland, såvel som i de veletablerede stave og ward. Den samme tro, som udstråler fra den tidlige kirkehistorie, var jeg øjenvidne til i Mendoza i Argentina.

Jeg vil aldrig glemme søster Elda Nelly Sanchez. Hun har endog pionerskoene på i sygesengen. Denne tapre kvinde har opdraget en retskaffen familie og tjent trofast, mens Kirken voksede fra sin spæde begyndelse i Argentina. Men nu lider hun af kræftens hærgen. Da jeg blev ført ind i hendes soveværelse, strålede hendes ansigt af visdom og vidnesbyrd. Hun udtrykte sin kærlighed til Jesu Kristi evangelium og sagde om sin sygdom: »Jeg er taknemmelig for det sted, hvor jeg er, og hvad jeg gennemgår, fordi jeg ved, at min himmelske Fader elsker mig.«[5]

Vi kan ligesom søster Sanchez føle vor himmelske Faders kærlighed. Han kender vores situation og vores sorg og vil ikke lad os være uden trøst. Vi skal blot søge efter »det, der hører til en bedre verden,« og så vil vi føle hans fuldkomne kærlighed.

En af de første pionerkvinder, Eliza Cheney, var i stand til at se bort fra denne verden, fordi hun havde næret troens frø i sig selv. Mens Eliza befandt sig ved Winter Quarters, modtog hun et brev fra sine forældre, der tilbød hende en hvilken som helst sum penge for at undsige sig sin nyfundne religion og komme hjem. Hun bandt båndene på sine pionersko. Selv i sådanne bitre tilstande, brændte Elizas tro klart. Hun skrev til sine forældre:

»Jeg har ikke nogen lyst til at vende tilbage, og det har Nathan heller ikke ... vores sag er retfærdig og skal gå fremad ...Jeg sluttede mig ikke til dette værk i hast: Jeg gjorde det med forståelse. Jeg overvejede emnet, jeg regnede prisen ud, og jeg kendte konsekvenserne af hvert et skridt, jeg tog ...

Hvis jeg kan være blandt de utallige mængder, som Johannes så, hvis klæder var vasket hvide i Lammets blod, så må jeg ligesom dem gå gennem mange prøvelser og i stedet for at tænke, at det er hårdt at gå gennem disse vanskeligheder, så tæller jeg al glæden over, at jeg er regnet for værdig til at lide skam for hans navn.«[6]

Brødre og søstre, om det er på Nebraskas prærie, i Argentina, på Marylands hovedveje eller inden for vores hjems vægge, er en sand pioners tro fuld af kraft, og den er evig. Ældste Neal A. Maxwell har sagt: »Det er interessant ... at Kirkens medlemmer ikke blev inaktive, mens de drog over sletterne, hvor de havde en stærk følelser af at høre til, og hvor der var brug for dem.«[7]

Har vore dyrebare omvendte, vore genaktiverede og gamle medlemmer den samme form for tilhørsforhold og følelse af at være nødvendige? Hvis ikke, må vi nære deres sarte sjæle. Det gjorde hele forskellen for bror Kings grandonkel, Abraham Owen Smoot. Og det vil have afgørende betydning for jer og mig.

Jeg takker min Fader i Himmelen for alle pionerer, fortidige og nutidige, som har set bort fra denne verden. Når vi efterligner deres enkle tro og dyder, vil vi finde fred. Må vi iføre os vore pionersko og vælge det, der hører til en bedre verden. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

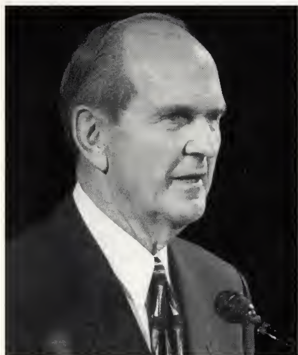
NOTER

1. L&P 25:10.
2. *Deposition of a Disciple*, 1976, s. 35.
3. Tanker nedskrevet af Rosemary Nelson.
4. »Ancestral Home,« i Donna Smith Packer, *On Footings of the Past*, 1988, s. 402.
5. Brugt med tilladelse.
6. Citeret i Mary Ellen Smoot og Marilyn Sheriff, *The City In-Between: History of Centerville, Utah*, 1975, s. 379.
7. »En krænket broder,« *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 76.

Åndelig kapacitet

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Vi har brug for et eksempel – en som viser os, hvorledes åndelig kapacitet udvikles. Som eksempel ... har jeg valgt præsident Gordon B. Hinckley.

De, der af Det Første Præsidentskab opfordres til at tale ved generalkonferencerne, tildeles ikke et emne for deres tale. Talerne beder om inspiration og forbereder sig i overensstemmelse med de tilskyndelser, de modtager. Jeg er blevet tilskyndet til at tale om »åndelig kapacitet«. Et vers fra skriften åbner en mulighedernes dør for hver enkelt af os. »Men det er den ånd, som er i mennesker,« sagde Job, »den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt.«[1] For at udnytte en sådan mulighed behøver vi mere end en verbal motivation. Vi har brug for et eksempel – en som viser os, hvorledes åndelig kapacitet udvikles. Som eksempel for mit budskab har jeg valgt præsident Gordon B. Hinckley.[2] Jeg håber, at han vil undskylde mig. Mit motiv er ikke at smigre, men at efterligne ham. Vi kan efterligne hans eksempel for at forbedre vore egne åndelige egenskaber.

Søster Nelson og jeg havde i år det privilegium at ledsage præsident og søster Hinckley til 11 lande,[3] som jeg har haft et vist ansvar for. Det har givet os en sjælden mulighed for at iagttage ham på nært hold under en række forskellige omstændigheder. Hans belæringer er altid inspirerende og relevante. De bør studeres omhyggeligt og anvendes af den enkelte person. Hans belæringer repræsenterer Herrens ord til sit folk.[4]

Men det er ikke min hensigt at gennemgå indholdet af præsident Hinckleys budskaber. I stedet vil jeg gerne fokusere på hans åndelige kapaciteter. Han har udviklet mange, herunder »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid.«[5]

Hans ydmyghed er så dybtfølt, at han udelukkende ville have mig til at henvise til vor Herre Jesus Kristus som værende vores eksempel.[6] Og selvfølgelig er han det! Mesteren sagde: »Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.«[7] Vi må aldrig miste Frelserens vedvarende standard af syne som det højeste mål for hver enkelt af os.

Men vi kan ligeledes lære meget af en mand, som hele sit liv har stræbt efter at blive mere ligesom Herren. For mere end 87 år siden var Gordon B. Hinckley et lille barn, der blev vugget i sine kærlige forældres arme. Det nyfødte barn lignede alle andre børn, formoder jeg. Et barns legeme er lille, og dets åndelige kapaciteter er underudviklede. Mens legemet i løbet af nogle få år kan nå sin udvoksede status, vil åndens udvikling aldrig nå grænsen for sin udvikling, da der ingen begrænsning er på dens udvikling.

Præsident Hinckleys personlighed, væremåde og medfødte intelligens har altid været unik for ham. Til disse medfødte egenskaber har han imidlertid føjet åndelige egenskaber, som fortsætter med at udvikles.

Både præsident Hinckleys forældre og han selv forstod betydningen af uddannelse og en mission. Efter sin afgangseksamen fra universitetet i 1933 stod præsident Hinckley overfor at skulle træffe en væsentlig afgørelse, da han blev kaldet til at drage på mission. På den tid var de fleste unge mænd i Kirken ikke i stand til at tjene som missionærer på grund af den verdensomspændende økonomiske depression, der berøvede næsten alle deres opsparing. Tidligere havde hans vidunderlige mor med forudseenhed og tro oprettet en opsparing, der skulle bruges til hans mission. Selvom hun døde, førend han blev kaldet, sendte denne opsparing ham afsted.

Kort tid efter ældste Hinckley var begyndt at missionere i England, blev han nedslået og skrev til sin far. Efter at have læst dette brev sluttede hans fars vise svar med følgende ord: »Glem dig selv, og arbejd.«[8] Takket være ædle forældre samt en vigtig beslutning om at forblive i missionsmarken, afsluttede ældste Hinckley sin mission med hæder. I dag siger han ofte, at alle de gode ting, der er overgået ham siden, alle skyldes beslutningen om at forblive i missionsmarken. På sin mission udviklede han gode vaner med hensyn til studium, arbejde, kommunikation, budget, administration af sin tid og meget mere. Der lærte han, at intet er for svært for Herren.[9]

Præsident Hinckley begyndte for længe siden at udnytte bønnens kraft. Jeg har iagttaget ham bede vedrørende mange vigtige anliggender og modtage inspirerede svar. Bøn fremmer åndens forædlende egenskaber, som »skænke(s) alle dem, som er ... Jesu Kristi sande efterfølgere.«[10]

Hobbyer kan bidrage til åndelig udvikling. God musik, dans, kunst og litteratur er blandt de kreative aktiviteter, der kan berige sjælen. En god hobby kan fordrive sorg og give mod på livet.[11] I årenes løb har en af præsident Hinckleys hobbyer været hans hjem. Som ung far lærte han, hvordan man bygger et hjem. Han tilegnede sig de nødvendige færdigheder for at kunne ombygge et hus og foretage de tiltrængte reparationer. Men af større betydning er det, at han har opbygget og bevaret sin hustrus og sine børns tillid. Sammen har de skabt – og føjer stadig nye til – vidunderlige erindringer sammen med deres børn og børnebørn, som ved, de er en del af en »udvalgt slægt ... kaldt ... ud af mørket til (Herrens) ... underfulde lys.«[12] Vi kan lære noget vigtigt af præsident og søster Hinckleys eksempel. Kærlighed i hjemmet opnås, når ægtefællerne overholder deres forpligtelse til at adlyde Guds befalinger.

Præsident Hinckleys iver efter at lære fremmes af hans nysgerrighed. Han griber enhver mulighed for at lære af andre. Ved en lejlighed hørte jeg ham udspørge en lokal sikkerhedsvagt i næsten en time om sikkerhedskontrol i en storby. Jeg har hørt ham tale med byggeentreprenører,

journalister samt med folk, som var specialister i kunst, arkitektur, handel, statsvidenskab, jura, lægevidenskab og mange andre emner. Han kender deres specielle udtryk, deres problemer og deres stærke sider.

Sin enestående evne til at skrive har han opnået ved at holde sig nær Ånden. Andre kan opnå lignende egenskaber, for skrifterne beretter: »Thi så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved inspirationens ånd.«[13]

Gennem årene har præsident Hinckley udviklet en bemærkelsesværdig humoristisk sans. I har hørt hans vittighed om, at »søster Hinckley og jeg har lært, at de såkaldte gyldne år er foret med bly.«[14] Tillad mig at tilføje, præsident. Vi er taknemmelige for at blive ledt af dig, i hvad tilstand du end befinder dig. Det giver os en ballast, som kan afbalancere os og beskytte os mod at hælde for langt ud over kanten i en bestemt retning. Og det giver karakteren stabilitet.

Selv om jeg fokuserer på præsident Hinckley, bør søster Hinckley også nævnes. De har været gift i 60 år og har længe været ét i ånden, mens de på samme tid har bevaret deres individualitet. De spilder ikke tiden med at spekulere på fortiden eller med at bekymre sig over fremtiden. Og de holder ud på trods af modgang.

På vej fra en kirkebygning til en lufthavn i Centralamerika kom de ud for et uheld i deres bil. Søster Nelson og jeg kørte bag dem og så det ske. En lastbil fyldt med metalstænger, der ikke var fastgjort, kørte frem mod dem i et kryds. For at undgå et sammenstød, bremsede lastbilchaufføren pludselig op, hvad der fik jernstængerne til at fare frem som spyd, der gennemborede den bil, præsident og søster Hinckley sad i. Ruderne blev smadret, skærme og døre blev bulede. Uheldet kunne være endt meget alvorligt. Mens splintret glas blev børstet af deres tøj, sagde præsident Hinckley: »Jeg takker Herren for hans velsignelse, lad os nu køre videre i en anden bil.«

Barmhjertighed er en af præsident Hinckleys åndelige egenskaber. Han viser medfølelse over for mennesker og har en stærk trang til at hjælpe dem. Jeg har set ham sørge med dem, der sørger, og glæde sig, når de hellige bliver velsignet. En sådan medfølelse kan enhver opnå, hvis hjerte i sandhed er blevet rørt af Herrens Ånd.

Præsident og søster Hinckley har vist, at evnen til at forstå øges ved at man lærer og derpå med flid underviser.[15] Medmindre man bliver syg, svækkes evnen for åndelig udvikling ikke med alderen, den øges snarere.

Udstyret med Helligånden som en varig ledsager har hver af Kirkens præsidenter overtaget en enorm arbejdsbyrde i en alder, hvor de fleste mennesker ville være gået på pension. Præsident Hinckley arbejder i et tempo, der ikke er set før. I 1996 besøgte han missionærer, medlemmer og venner af Kirken i 23 lande på 4 kontinenter. I løbet af det år gav han mere end 200 betydningsfulde taler. Hans indsats i 1997 fortsætter med at følge det samme mønster. Hans hårde program bygger på beslutningen om at være »ivrigt optaget«[16] af at opbygge Guds rige. Jeg har ofte hørt ham sige: »Jeg ved ikke, hvordan jeg skal gøre noget som helst udover at falde på knæ og råbe om hjælp og derpå komme på fødderne og gå i gang.« En urokkelig tro, hårdt arbejde og en smittende optimisme kendetegner vores profet.

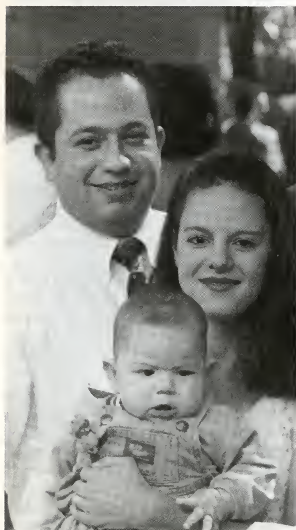
Jeg har iagttaget, hvordan præsident Hinckley, når han skulle tale til store forsamlinger, stolede på Helligånden, som bidrager med at »oplyse og forædle det menneskelige sind, at rense og helliggøre

sjælen, at anspore menneskene til gode gerninger og at åbenbare de ting, som hører Gud til.«[17]

Præsident Hinckley har opnået åndeligt herredømme over legemlige følelser. Selv når han er berettiget til at kunne klage over »jetlag« eller udmattelse, er han opmærksom. Jeg tror, at hans personlige modgift mod udmattelse er begejstring[18] for værket. Han får energi fra Herren, som sagde: »Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og ...fylde din sjæl med glæde.«[19]

En af de mest mindeværdige oplevelser fandt sted, da vi besøgte byggepladsen for templet i Guayaquil i Ecuador. Der berettede præsident Hinckley for os, hvorledes tempelgrunden var blevet udvalgt. Ved et tidligere besøg havde han set på adskillige mulige tempelgrunde, men ingen af dem syntes at være den rette. Mens han bønsomt søgte efter den rette tempelgrund, spurgte han til et stykke jord, der lå på en høj ikke langt fra lufthavnen. Men han blev fortalt, at den var ikke til salg. Præsident Hinckley bad alligevel om at måtte besøge stedet. Der modtog han inspiration fra den Almægtige om, at det var det rette sted at opføre templet på. Vi var nu så privilegerede at stå på det sted, der var udpeget af Herren og senere erhvervet til dette hellige formål. Vores glæde var ubeskrivelig.

Profeten træffer dagligt store beslutninger. Det gør han med stor dygtighed.

Samtidigt opmuntrer han os til at træffe valg, der vil give os »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[20]

Vores nuværende præsident for Kirken kalder mange mennesker til at tjene, velvidende at der kræves meget af dem. Han er meget opmærksom på deres muligheder og risici. »Ja, dette værk kræver ofre,« har han sagt. »Det kræver, at man gør en anstrengelse, det kræver mod at sige, hvad man mener, og tro til at forsøge ... Der er behov for mænd og kvinder med en hellig indstilling.«[21] »Vi ved, at der er visse grænser for hvad I kan gøre, men vi ved også, at der ikke behøver være nogen grænser for vores begejstring, vores planlægning, vores eftertænksomme overvejelser, samt for vores anstrengelser.«[22]

Brødre og søstre, den ånd, der bor i hver enkelt af os, kan beriges med begejstring og oplyses af den Almægtige. Processen for åndelig vækst er åbenbaret i skrifterne: »Intelligens holder sig til intelligens, visdom modtager visdom, sandhed omfatter sandhed ... (og) lys forener sig med lys.«[23] »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«[24]

Taknemmeligt følger vi profeter, som er blevet givet denne guddommelige bemyndigelse: »Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.«[25]

Samtidig med at vi følger de profetiske belæringer, kan vi udvikle vore åndelige egenskaber ved at efterligne en person som præsident Gordon B. Hinckley. Jeg takker Gud for denne profet. Han er Herrens salvede. Jeg følger ham villigt. Jeg elsker og opretholder ham. Det bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

NOTER:

1. Job 32:8. Ordet ånd i dette vers er oversat fra det hebraiske substantiv *ruwach*, som betyder »vind, luft, ånde, sind eller *ånd*.« Det græske substantiv for ånd hedder *pneuma*. Det er den rod fra hvilken det danske ord *pneumatisk* er afledt. *Pneuma* betyder ligeledes »luft, ånde, sind eller *ånd*.« Det er nævnt 385 gange i den græske version af Det Nye Testamente.
2. For 24 år siden blev ældste Gordon B. Hinckley tilskyndet til at tale om sine oplevelser i forbindelse med en rejse sammen med præsident Harold B. Lee til en række lande. Se Conference Report, okt. 1973, s. 164-65; *Ensign*, jan. 1974, s. 124-125.
3. USA, Panama, Nicaragua, Costa Rica, Honduras, El Salvador, Guatemala, Uruguay, Paraguay, Ecuador og Venezuela.
4. Se Amos 3:7; L&P 68:4.
5. L&P 4:6.
6. Se blandt mange befalinger i skriften 3 Nephi 27:27; Mormon 7:10.
7. Joh 13:15. Hvis vi elsker ham, vil vi holde hans befalinger (se 2 Mos 20:6; 5 Mos 5:10; Joh 14:15; L&P 124:87).
8. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith – The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 64.
9. Se Jer 32:17; Luk 1:37.
10. Moroni 7:48.
11. Se Richard G. Scott, »Find glæde i livet,« *Stjernen*, juli 1996, s. 25-27.
12. 1 Pet 2:9.
13. Moses 6:5; se også JSO 1 Mos 6:5.
14. »Dette er Mesterens værk,« *Stjernen*, juli 1995, s. 71.
15. Se L&P 88:78.
16. L&P 58:27.
17. James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 155; se også L&P 121:26.
18. *Entusiasme* stammer fra den græske rod en, som betyder »i«, samt theos, som betyder »Gud« – »Gud er i os«.
19. L&P 11:13; se også L&P 124:88.
20. »Cæsar, Circus, or Christ?« i *Brigham Young University Speeches of the Year*, 26. okt. 1965, s. 8.
21. Conference Report, okt. 1969, s. 115.
22. Bonneville International Corporation Management Seminar, 23. februar 1962.
23. L&P 88:40.
24. L&P 50:24.
25. L&P 68:4.

Undervis børnene

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Børn lærer ved hjælp af blid vejledning og overbevisende undervisning. De søger efter eksempler at efterligne, viden at erhverve, noget at gøre og lærere at behage.

I Salt Lake City er der en hvisken af efterår i luften. De lyse timer bliver færre, og vejret bliver koldere, hvilket minder hver og en om, at vinteren er lige om hjørnet. Juletiden vil snart være over os.

Uundgåeligt inspirerer julens ånd til gode gerninger, den rører ved menneskers hjerte og tilskynder ens sind til at gå tilbage til den enkle stald i det fjerne Betlehem. Til en tid, hvor profeternes profetier, både i det område og her på det amerikanske fastland, blev virkelige. Herren Kristus blev født.

Meget lidt er skrevet om Jesu barndom. Man kunne formode, at hans fødsel var en så epokegørende begivenhed, at det dominerede beretningerne om hans barndom. Vi forundres over den modne visdom hos drengen, der forlod Josef og Maria og blev fundet i templet »midt blandt lærerne«[1] og underviste dem i evangeliet. Da Maria og Josef gav udtryk for deres bekymring over hans fravær, stillede han dem dette gennemborende spørgsmål: »Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?«[2]

Den hellige optegnelse erklærer om ham, at »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[3] En ubemærket vending beskriver hans overgang fra barn til mand: »Jesus færdedes overalt og gjorde vel.«[4]

På grund af Jesus Kristus forandredes verden; den guddommelige forsoning var gennemført, prisen for synd var betalt, og dødens frygtindgydende skue gav efter for sandhedens lys og forsikringen om opstandelse.

Selv om årene går, fortsætter Jesu fødsel, hans gerning og hans arv med at afgøre skæbnen for alle, som følger ham, således som han indtrængende opfordrede til.

Børn fødes hver dag – ja, selv hver time – af mødre, som med deres hånd i Guds hånd er trådt ind i dødens dal, for at de kan føde en søn eller datter, der kan velsigne en familie, et hjem og på en måde en del af jorden.

Disse dyrebare dage med en nyfødt binder mor og far til søn eller datter. Hvert eneste smil bemærkes, hver eneste frygt trøstes, hver eneste sultfølelse stilles. Skridt for skridt vokser barnet. Digteren skrev, at hvert barn er »en skøn ny spire på menneskeheden, nyfaldet fra Guds eget hjem for at blomstre på jorden.«[5]

Barnet vokser i visdom og også i størrelse. At lære og at handle bliver prioriteringer, der skal klares.

Der er nogle, som tilsidesætter disse ansvar, fordi de føler, at de kan udskydes, indtil barnet »vokser op.« Du'r ikke, viser undersøgelser. Den bedste tid til at undervise er flygtig. Muligheder er forgængelige. De forældre, som udskyder varetagelse af deres ansvar som lærere, kan om få år opnå et kedeligt indblik i Whittiers udsagn: »Af alle triste ord fra tunge eller pen, de mest triste er disse: *Hvis bare.*«[6]

Dr. Glen Doman, en prominent forfatter og kendt videnskabsmand, har sammenfattet et helt livs forskning i udsagnet: »Det nyfødte barn er næsten en tro kopi af en tom computer, selv om det er en sådan computer overlegen på næsten alle områder ... Hvad der placeres i et barns hjerne i de første otte år af hans liv, bliver der sikkert altid. Hvis man anbringer misinformation i hans hjerne i denne periode, er det ekstremt vanskeligt at fjerne den igen.«[7]

Disse resultater bør provokere en fornyet forpligtelse hos alle forældre: »Jeg bør være hos min fader.« Børn lærer ved blid vejledning og overbevisende undervisning. De søger efter eksempler at efterligne, viden at erhverve, noget at gøre og lærere at behage.

Forældre og bedsteforældre udfylder rollen som lærer. Det gør søskende til det opvoksende barn også. På dette område vil jeg komme med fire enkle forslag, I kan overveje:

1. Undervis i bøn,
2. inspirér til tro,
3. lev efter sandheden og
4. ær Gud.

For det første, *undervis i bøn.* »Bøn er et hjertets indre sang, tænkt eller sagt i ord; frembåret af den skjulte trang, der dybt i sjælen bor.«[8]

Vi lærer at bede ved at bede. Man kan bruge utallige timer på at gennemgå andres oplevelser, men intet trænger ind i et menneskes hjerte som en personlig og inderlig bøn og dets svar sendt fra Himlen.

Noget sådant oplevede drengen Samuel. Dette oplevede den unge Nephi. Sådan var den unge Joseph Smiths vidtrækkende bøn. Sådan kan enhver, som beder, blive velsignet. Undervis i bøn.

Dernæst, *inspirér til tro.* Dette 150-år for den legendariske pionerrejse til Den Store Saltsø-dal har inspireret mere musik, mere skuespil og mere involvering af unge og voksne end måske nogen anden begivenhed i vores historie. Vi har, som familier, lært mere om Kirkens historie, triumfer og lidelser, prøvelser og sorg – derpå sejr ved ankomsten til Dalen – end man tror. For nogle år siden forberedte Bryant S. Hinckley, vores præsidents far, en bog med titlen *The Faith of Our Pioneer Fathers.* Beretningerne i denne bog er velskrevne og præsenteret godt. I det forløbne år er de blevet genfortalt gang på gang. Utallige medlemmer ser tilbage på deres egen pionerarv. Hundredvis af unge – ja, tusinder over hele verden – trak og skubbede håndkærrer og gik ad deres egen pionerrute.

Jeg vil tro, at der ikke er et medlem af denne Kirke i dag, som ikke er blevet rørt i det år, der nu er ved at være forbi. De, som gjorde så meget til fordel for alle, havde bestemt som deres mål at inspirere

til tro. De har opnået dette mål på fremragende vis.

For det tredje, *lev efter sandheden.* Ofte er den mest effektive lektie i at efterleve sandheden at finde lige omkring os og hos vore kære.

Ved generalautoriteten H. Verlan Andersens begravelse udtrykte hans søn sin hyldest. Vi kan anvende denne hyldest alle vegne, og uanset hvad vi gør. Det er et eksempel, der er oplevet personligt.

Ældste Andersens søn fortalte, at han mange år tidligere deltog i et særligt skolearrangement en lørdag aften. Han lånte familiens bil af sin far. Da han fik bilnøglerne og var på vej ud, sagde hans far: »Bilen skal tankes op før i morgen. Husk at fylde benzin på, før du kommer hjem.«

Ældste Andersens søn fortalte så, at aftenens aktivitet var en stor succes. Venner mødtes, der var forfriskninger, og alle havde det sjovt. Men i sin begejstring glemte han at følge sin fars instruktion om at fylde benzin på bilen, før han kom hjem.

Søndag morgen kom. Ældste Andersen opdagede, at benzinmåleren viste en tom tank. Sønnen så sin far lægge bilnøglerne på bordet. Hos familien Andersen var sabbatsdagen en dag til at tilbede og takke, og ikke til at købe ind.

I talen ved begravelsen erklærede ældste Andersens søn: »Jeg så min far tage sin frakke på, sige farvel og gå den lange vej til kirken, så han kunne deltage i et møde tidligt om morgenen.« Pligten kaldte. Sandheden blev ikke ofret af hensyn til bekvemmeligheden.

Ældste Andersens søn afsluttede sin begravelsestale med at sige: »Ingen søn blev nogensinde undervist mere effektivt af sin far, end jeg blev ved den lejlighed. Min far ikke alene kendte sandheden, han levede også efter den.« Lev efter sandheden.

Til sidst, *ær Gud.* Ingen kan overgå Herren Jesus Kristus i at være et eksempel på at efterleve dette mål. Inderligheden i hans bøn i Getsemane viser dette: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«[9] Hans eksempel på korset på Golgata siger det hele: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«[10]

Mesteren belærte alle, som ville lytte, om en enkel, og dog evig sandhed, der er nedskrevet i Matthæus. Vi lærer, at efter Jesus og hans disciple kom ned fra Forklarelsens Bjerg, gjorde de holdt i Galilæa, og derpå tog de til Kapernaum. Disciplene sagde da til Jesus: »'Hvem er den største i Himmeriget?' Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: 'Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget; og den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig.'«[11]

Jeg mener, at det er betydningsfuldt, at Jesus elskede disse børn, som for nylig havde forladt den førjordiske tilværelse for at komme til jorden. Børn dengang og børn nu velsigner vores tilværelse, inspirerer vores kærlighed og tilskynder til gode gerninger.

Er det noget under, at digteren Wordsworth taler således om vores fødsel: »Som voksende skyer af herlighed kommer vi fra Gud, som er vort hjem. Himmelen er omkring os i vor første barndom.«[12]

Det er i hjemmet, at vi danner vore holdninger og vore inderste overbevisninger. Det er i hjemmet, at håbet næres eller knuses. Dr. Stuart E. Rosenberg skrev i sin bog, *The Road to Confidence:* »På trods af alle nye opfindelser og moderne design, tendenser og manier har ingen endnu opfundet, eller vil nogensinde opfinde, en tilfredsstillende erstatning for sin egen familie.«[13]

Vi kan selv lære af vore børn og børnebørn. De er ikke bange. De har ingen tvivl om vor himmelske Faders kærlighed til dem. De elsker Jesus og ønsker at være som ham.

Da medlemmerne af Det Første Præsidentskab – præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust – går ind i Tabernaklet før et konferencemøde, hilser de på medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum.

Vores barnebarn, den seks-årige Jeffrey Monson Dibb, stoppede sammen med en seks-årig veninde ved et bord i sit hjem, hvorpå der stod et billede af ældste Jeffrey R. Holland. Pigen pegede på billedet og spurgte: »Hvem er den mand?«

Jeff svarede: »Nå ham, det er ældste Jeffrey Holland fra De Tolv Apostles Kvorum. Han er opkaldt efter mig!«

Samme navnefælle til ældste Holland gik en dag en tur sammen med sin veninde. De gik hen til et hus uden at vide, hvem der boede der, eller om de havde nogen tilknytning til Kirken. De bankede på hoveddøren, og en kvinde åbnede. Uden den mindste tøven sagde Jeff Dibb til hende: »Vi er hjemmebesøgslærerne. Må vi komme ind?« De blev vist ind i stuen og blev bedt om at tage plads. Med fuldstændig tillid talte børnene til kvinden: »Har du noget lækkert til os?« Hvad kunne hun gøre? Hun fandt noget lækkert frem, og de fik sig en god snak. De uventede lærere gik og sagde oprigtigt: »Tak.«

»Kom igen,« hørte de kvinden sige med et smil.

»Det vil vi,« lød svaret.

De to børns forældre hørte om besøget. Jeg er overbevist om, at de ikke straffede de små. Måske huskede de ordene fra skriften: »En lille dreng vogter dem.«[14]

Lyden af leende børn, som begejstret leger sammen, kan give det indtryk, at barndommen er uden problemer og sorg. Sådan er det ikke. Børns hjerter er sårbare. De længes efter samværet med andre børn. I det berømte Victoria and Albert Museum i London hænger et maleri, et mesterværk. Titlen er ganske enkel *Sygdom og sundhed*. En lille pige i en kørestole er portrætteret. Hendes ansigt er blegt; hun udtrykker bedrøvelse. Hun betragter en lirekassemand spille, mens to små piger, glade og uden bekymringer, danser og morer sig.

Bedrøvelse og sorg kommer nu og da til alle og også til børn. Men børn er ukuelige. De holder sig oppe på en vidunderlig måde for at bære de byrder, de risikerer bliver lagt på deres skuldre. Måske beskriver en smuk salme denne egenskab: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[15]

Tillad nu, at jeg maler et billede af en sådan situation. I det fjerne Bukarest i Rumænien forsøgte dr. Lynn Oborn, der var frivillig på et børnehjem, at lære lille Raymond, som aldrig havde gået, hvordan han skulle bruge sine ben. Raymond var blevet født med to klumpfødder og var fuldstændig blind. En ortopædisk operation udført af dr. Oborn havde rettet problemet med fødderne, men Raymond var stadig ikke i stand til at bruge sine ben. Dr. Oborn vidste, at en gangstøtte i børnestørrelse ville kunne få Raymond op at stå, men en sådan gangstøtte fandtes ikke i Rumænien. Jeg er overbevist om, at denne læge opsendte nogle inderlige bønner. Han havde gjort alt, hvad han kunne uden en gangstøtte til drengen. Blindhed kan begrænse et barn, men den manglende evne til at gå, løbe og lege kan beskadige hans dyrebare ånd.

Lad os nu gå til Provo i Utah. Richard Headlees familie hørte om lidelserne og de forfærdelige forhold i Rumænien, så de gik sammen med andre om at fylde en 40 fods container med 18 tons nødhjælp, bl.a. mad, tøj, medicin, tæpper og legetøj. Projektets tidsfrist kom, og containeren skulle afsendes den dag. Ingen involveret i projektet kendte noget til et særligt behov for en gangstøtte i børnestørrelse. I sidste øjeblik kom en familie imidlertid med et barns gangstøtte og lagde den i containeren.

Da den længe ventede container ankom

til børnehjemmet i Bukarest, var dr. Oborn til stede, da den blev åbnet. Hver eneste ting i containeren ville straks blive brugt på børnehjemmet. Da familien Headlee præsenterede sig for dr. Oborn, sagde han: »Jeg håber sådan, at I har bragt et barns gangstøtte til Raymond!«

En i familien svarede: »Jeg kan svagt huske noget, der minder om en gangstøtte, men jeg ved ikke i hvilken størrelse.« En anden fra familien blev sendt ind i containeren og kravlede blandt ballerne med tøj og kasserne med mad i sin søgen efter gangstøtten. Da han fandt den, løftede han den op og råbte: »Det er en lille en!« Jubel brød ud – som hurtigt vendte sig til tårer, for de vidste alle, at de havde taget del i et moderne mirakel.

Der er måske nogle, der siger: »Vi oplever ikke mirakler i dag.« Men den læge, hvis bønner blev besvaret, ville svare: »Jo, det gør vi, og Raymond kan gå!« Hende, der blev inspireret til at give gangstøtten væk, var et villigt redskab og vil helt sikkert være enig.

Hvem var den barmhjertige engel, som Herren inspirerede til at spille en væsentlig rolle i dette menneskelige drama? Hun hedder Kristin. Hun er datter af Kurt og Melodie Bestor. Kristin var født med en rygmarvslidelse ligesom hendes lillesøster Erika. De to børn havde tilbragt mange lange dage og urolige nætter på hospitalet. Moderne lægevidenskab kombineret med hjælp fra vor himmelske Fader har givet dem begge en smule mobilitet. Ingen af dem har tabt modet. Begge inspirerer andre til at »komme videre.« I sidste måned underholdt Kristin og Erika gæsterne, som fejrede Primary-hospitalets 75-års fødselsdag. De sang sammen med deres far og mor, hvorefter pigerne sang en bevægende duet. Alle blandt publikum havde tårefyldte øjne, overalt så man lommetørklæder. Disse piger, denne familie, havde overvundet sorg og bragt glæde til andre.

Kristins far sagde den aften til mig: »Præsident Monson, hils på Kristin. Det var hende, der følte sig tilskyndet til at sende sin gangstøtte til Rumænien i håb om, at et barn der kunne få gavn deraf.«

Jeg talte med Kristin, mens hun sad i sin kørestol. »Tak, fordi du lyttede til Herrens Ånd. Du har været et instrument i Herrens hånd til at besvare en læges bøn og et barns ønske.«

Da jeg senere forlod velgørenhedsfesten for børn, så jeg op mod himlen og sendte min egen tak til Gud for børn, for familier og for mirakler i vor tid.

Lad os oprigtigt følge hans vejledning: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.«[16]

En populær sang indeholder ordene: »Der er engle iblandt os.« Disse engle er meget ofte de dyrebare små, som Gud, vor Fader, har betroet vores jordiske omsorg. Må vi over for dem *undervise i bøn, inspirere til tro, leve efter sandheden* og *ære Gud*. Så vil vi få himmelske hjem og evige familier. Hvilken større gave kan vi ønske? Hvilken større velsignelse kan vi bede om? Ingen!

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Luk 2:46.
2. Luk 2:49.
3. Luk 2:52.
4. ApG 10:38.
5. Gerald Massey, i *The Home Book of Quotations*, red. Burton Stevenson, 1934, s. 121.
6. John Greenleaf Whittier, »Maud Muller,« *The Complete Poetical Works of Whitier*, 1892, s. 48.
7. Glenn J. Doman, *How to Teach Your Baby to Read*, 1979, s. 43, 45.
8. »Bøn er et hjertes indre sang,« *Salmer og sange*, nr. 75.
9. Luk 22:42.
10. Luk 23:34.
11. Matt 18:1-5.
12. William Wordsworth, »Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,« *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, 1924, s. 359.
13. *The Road to Confidence*, 1959, s. 121.
14. Es 11:6; på engelsk skal »et lille barn lede dem« (ulven, lammet, panteren, kiddet, kalven og løven).
15. Sl 30:6.
16. Mark 10:14.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 4. oktober 1977

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer generalautoriteterne, halvfjerdser-områdeautoriteterne og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt takker ældsterne J. Richard Clarke, Dean L. Larsen og Robert E. Wells; at de fremover betegnes som emeritus-medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum, og at ældste Larsen bliver afløst som Kirkens historiker og registrator. De, der ønsker at udtrykke deres påskønnelse for disse brødres virke, bedes vise det.

Med tak for deres virke som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum meddeler vi en ærefuld afløsning til ældsterne Lino Alvarez, C. Max Caldwell, John E. Fowler, Augusto A. Lim, V. Dallas Merrell, F. David Stanley og Kwok Yuen Tai. De, der ønsker at udtrykke deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne John A. Grinceri og David W. Eka [og Patrick C. H. Wong, hvis navn ved en forglemmelse ikke blev nævnt ved opretholdelsen] som halvfjerdser-områdeautoriteter. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Siden aprilkonferencen er ældste F. David Stanley blevet kaldet til at efterfølge ældste Vaughn J. Featherstone som førsterådgiver i Unge Mænds præsidentskab.

Det foreslås, at vi med tak afløser ældste F. Burton Howard som førsterådgiver og ældste Glenn L. Pace som andenrådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolen samt ældste F. David Stanley som førsterådgiver og ældste Robert K. Dellenbach som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Mænd. De, der ønsker at udtrykke deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Glenn L. Pace som førsterådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolen, ældste Neil L. Andersen som andenrådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolen, ældste Robert K. Dellenbach som førsterådgiver i præsidentskabet for Unge Mænd og ældste F. Melvin Hammond som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Mænd. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak og stor påskønnelse afløser søstrene Janette Hales Beckham, Virginia H. Pearce og Carol B. Thomas som præsidentskab for Unge Piger. Vi afløser også alle medlemmer af Unge Pigers hovedbestyrelse. Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke deres store påskønnelser for disse vidunderlige søstres fremragende virke, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder søster Margaret Dyreng Nadauld, Carol Burdett Thomas og Sharon Greene Larsen som præsidentskab for Unge Piger. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

Vi vil nu bede det nye præsidentskab for Unge Piger om at indtage deres plads på forhøjningen. □

»Anvend Kristi forsonende blod«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Kristus betalte en så enorm pris for at forløse os! Vil vi ikke anvende hans forsoning for at betale den langt mindre pris, der kræves for personlig fremgang?

Brødre og søstre, jeg fornyr, men også udvider og uddyber mit personlige udtryk for evigtvarende tak, som jeg gav ved aprilkonferencen.

Jeg er nådigt blevet skænket noget, man kan kalde »en midlertidig udskydelse.« Om den er kort eller lang, så er det en vidunderlig velsignelse fra Herren! Jeg har imidlertid derved lært, at der er endnu en side til spørgsmålet »Hvorfor mig?«, eftersom nogle ikke skænkes en »midlertidig udskydelse.« Uanset hvilken side af spørgsmålet, der stilles, så er det, der er behov for, en fuldstændig menneskelig underkastelse, selv når der ikke er en umiddelbar guddommelig forklaring. Vi må altså derfor gå fremad, uanset hvor meget af horisonten vi kan se nu, og fryde os over det, der venter os ude bag horisonten.

Ved tilvejebringelsen af den velsignelsesrige forsoning var visse ting fuldstændig unikke for Jesus. Disse kan ikke gentages af os, modtagerne af den storslåede forsoning med dens gave af universel opstandelse, men også med dens tilbud om evigt liv (se Moses 7:57-62). I modsætning til vores dyrebare Frelser kan vi selvfølgelig ikke sone for menneskehedens synder! Endvidere kan vi bestemt heller ikke bære alle sygdomme, skrøbeligheder og sorger (se Alma 7:11-12).

Vi kan imidlertid i vores mindre målestok, som Jesus har opfordret os til, virkelig stræbe efter at blive, »som [han] er« (3 Nephi 27:27). Denne proces med gradvis omvendelse i henhold til vores udvikling sker, når vi i sandhed tager hans åg på os og derved endelig er værdige til Guds største gave – evigt liv (se Matt 11:29; L&P 6:13; 14:7). Det er denne sidstnævnte videregående dimension af forsoningen – som jeg nu påskønner mere – jeg kort vil fokusere på.

Livet på jorden giver os talrige muligheder for at blive mere Kristuslignende, først ved med held at klare de af livets udfordringer, der er »menneskelige« (1 Kor 10:13). Herudover er der også vores personlige prøvelser som at opleve sygdomme, ensomhed, forfølgelse, forræderi, ironi, fattigdom, falsk vidnesbyrd og uigengældt kærlighed osv. Hvis dette udholdes her, kan »alt dette« være til vores eget bedste og kan »udvikle sjælen meget«, herunder en større kapacitet for glæde (L&P 122:7; 121:42). At bære lidelser sagtmodigt udfører ofte det nødvendige forarbejde til denne udvikling af sjælen! Jeg beundrer de mange, der er mig åndeligt overlegne, som således er et eksempel for os alle. I den tilkommende verden vil vor gavmilde Fader give disse, de mest trofaste, »alt det«, han har (L&P 84:38). Brødre og søstre, der findes ikke mere!

De næste eksempler omkring forsoningen gælder ikke kun Jesus og står i hans belærende og personlige ord om forsoningen.

Da Jesus begyndte at føle den forfærdelige byrde af den tilkommende forsoning, erkendte han, at »derfor er jeg kommet til verden« (Joh 18:37). Vi kom også, brødre og søstre, »til verden« for at gennemgå vores særlige del af tilværelsen på jorden. Selv om vore oplevelser slet ikke begynder at ligne vor Mesters, så er det imidlertid også derfor, vi er her og gennemgår denne jordiske tilværelse! En bevidst bestræbelse på at nå dette mål bringer den højeste mening med vores liv på jorden. Og det er en stor hjælp, hvis vi med tro træder ind i denne perspektivrige pavillon – frelsesplanen. Da har vores søgen efter mening nået sit mål, selv om dybere og glorværdige opdagelser venter forude. Desværre opfører vi som medlemmer af Kirken os sommetider som forjagede turister, der knap vover sig forbi denne indgangsdør.

Dernæst kan vi også, når vi står over for vore egne mindre prøvelser og trængsler, bønfalde Faderen, ligesom Jesus gjorde, om, at vi ikke må vige – i betydningen trække os tilbage eller vige tilbage (se L&P 19:18). Ikke at vige tilbage er langt vigtigere end at overleve! Endvidere er det at drikke af den bitre kalk uden at blive bitter ligeledes en del af at prøve at ligne Jesus.

Idet vi fortsætter, kan vi også opleve øjeblikke af jordisk ensomhed. Disse øjeblikke er intet sammenlignet med det, Jesus oplevede. Ikke desto mindre, da vore bønner nu og da indeholder nogle »hvorfor?«, kan vi også opleve Guds umiddelbare tavshed (se Matt 27:46).

Visse af de jordiske »hvorfor« er egentlig slet ikke spørgsmål, men er udtryk for vrede. Andre »hvorfor« antyder, at prøvelsen kunne være i orden senere, men ikke lige nu, som om tro på Herren udelukkede tro på hans tidsplan. Nogle »hvorfor mig«-spørgsmål stillet i stress-situationer, kunne formuleres meget bedre som »hvad«-spørgsmål som fx »Hvad kræves der af mig nu?« Eller for at omskrive Moronis ord: »Hvis jeg er tilstrækkelig ydmyg, hvilken personlig svaghed kan nu blive en stærk side?« (se Ether 12:27).

Præsident Brigham Young talte om, hvad der fremkaldte dette »hvorfor« fra Jesus. Han sagde, at i den spidsbelastning af smerte, som fandt sted i Getsemane og på Golgata, trak Faderen på et tidspunkt både sin nærværelse og sin Ånd bort fra Jesus (se *Journal of Discourses,* 3:205-206). Derved var Jesu personlige triumf fuldendt, og hans indfølingsevne fuldkommengjort. Han var steget »ned under alt dette,« hvorved han forstod fuldkomment og personligt hele spændvidden af menneskelige lidelser! (L&P 88:6; 122:8). En spiritual, der blev sunget for mange år siden, har en særlig bevægende og ind-

Nogle af medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, fra venstre: Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for kvorummet; og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin.

sigtsfuld strofe: »Ingen kender de trængsler, jeg har mødt, ingen undtagen Jesus« (se også Alma 7:11-12). Jesus var i sandhed intenst »en lidelsernes mand« som ingen anden (Es 53:3).

Ved at tage del i andres lidelser og sygdomme så godt vi formår, kan vi også udvikle vores indfølingsevne – den evigtvarende relevante og afgørende egenskab.

Vi kan også yderligere udvikle vores underkastelse over for Guds vilje, så vi også i vore mindre gode, men virkeligt afgørende øjeblikke kan sige, »dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Når det kommer fra hjertet, udgør dette udtryk for lydighed en virkelig bønfaldelse efterfulgt af virkelig underkastelse. Det er langt mere end blot høflig hensyntagen. Det er snarere en dybtfølt eftergivenhed, hvor en persons usikkerhed giver plads for det sikre i Faderens frelsende kærlighed og barmhjertighed, egenskaber, der i rigt mål er til sted i hans plan for lykke.

Vi kan også lære større sagtmodighed ved at give Faderen mere ære, i stedet for vores opmærksomhedssøgende opførsel og enhver arrogant holdning til personlige præstationer som »Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom« (5 Mos 8:17). Jesus, som opnåede langt mere end nogen anden, var også den, der mest villigt gav Faderen hele æren. Desværre bliver I og jeg nogle gange stående, når vi endelig lægger noget på alteret, som om vi venter på en kvittering.

Midt i denne række af jordiske instruktionsbøger bør vi også stræbe efter at »fuldende vore forberedelser« til den tredje og evigtvarende tilstand, som ligger forude – takket være Jesu storslåede forsoning (L&P 19:19). Ved at gøre dette kan vi også blive »fuldendte« og »færdige«, idet vi endelig har nået vores forskellige individuelle potentiale (se fodnote b til Matt 5:48 – på engelsk).

Omend i et langt mindre omfang må vi også lide under den intense interaktive smerte fra både »legeme og sjæl« – fysisk og mental pinsel (L&P 19:18). Bortset fra den forfærdelige, fysiske smerte ved Jesu korsfæstelse var hans helt enestående lidelser i »sjælen« absolut enorme, da han bar vore synder for at sone for dem og bar vores sygdomme for at forstå dem »efter kødet« (Alma 7:11-12). Intensivering kan være en del af læreprocessen. Sommetider er vi som overfladiske studerende, som komfortabelt flyder med strømmen og blot lytter med. Så kommer det intensiverende øjeblik: Vi finder pludselig ud af, at vi får en karakter, og det er bestået eller dumpet.

Med mellemrum vil vi også møde en smule ironi, den hårde skorpe på modgangens brød. Jesus mødte konstant ironi, når han blev drillet af omstændighederne. Denne jord er fx Jesu fodskammel, men i Betlehem var der »ikke plads ... i herberget«, og han sov »foruden en seng«, ligesom »ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Luk 2:7; *Salmer og sange*, nr. 130; Luk 9:58; se også ApG 7:49-50). Den mest uskyldige led mest, da nogle af hans undersåtter gjorde mod ham, »som de ville« (L&P 49:6). Han bar det eneste frelsende navn, alligevel måtte Universets Herre leve beskedent i »en tjeners skikkelse« (Fil 2:7; se også ApG 4:12; 2 Nephi 25:20; Abraham 3:27). Kristus byggede universet, og dog var han i lille Galilæa kendt som blot »tømrerens søn« (Matt 13:55).

I og jeg er langt mere skrøbelige, når vi rammes af en mindre ironi, og ofte glemmer vi, at nogle prøver af natur er uretfærdige, især når ironiens hårde skorpe er til stede.

Således er der, brødre og søstre, sammen med den store og gratis gave, universel og personlig opstandelse, også den personlige mulighed for at kvalificere sig til evigt liv. Selv om vi er presset af vore udfordringer, kan vi ved at leve retfærdigt og holde ud til sidst blive tilstrækkeligt mere som Jesus i vore træk og egenskaber, således at vi en dag kan dvæle i Faderens nærhed for evigt og evigt. Ved at leve således nu, vil vi »få større frimodighed for Guds åsyn« til den tid (L&P 121:45). Bekræftende erklærede profeten Joseph: »Hvis I ønsker at komme, hvor Gud er, må I være ligesom Gud eller besidde de principper, som Gud er i besiddelse af« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 260).

Igen er vore erfaringer slet ikke tilnærmelsesvis som Jesu, alligevel gælder de samme principper og processer helt bestemt. Hans fuldkommengjorte egenskaber er eksempler på, hvad der kan udvikles langt mere hos os hver især. Der er bestemt ingen mangel på relevant erfaringsmateriale, stort eller småt, er der? Hvor mærkeligt det end lyder, reagerer vi imidlertid sommetider bedre på store udfordringer end på de uophørlige små. Utålmodighed med en ægtefælle kan fx finde sted, mens en mere offentlig og større udfordring klares ret godt. Man kan være oprigtig taknemmelig for hans store velsignelser, men regelmæssigt knurre over mindre irritationer. Man kan have ydmyghed, der er hierarkisk: Være ydmyg opadtil, men ikke ydmyg nedadtil. At klare de store prøver, men dumpe i de tilsyneladende små quizzer er ikke acceptabelt. Sådanne ufuldkommenheder

skal der gøres noget ved, hvis vi virkeligt alvorligt ønsker at blive mere som Jesus.

Når vi dagligt stræber således, vil det ikke altid lykkes. Derfor er det af afgørende betydning at undgå at blive nedtrykt. Så hvor kan vi finde den ofte og meget nødvendige ukuelighed? Endnu engang i den storslåede forsoning! Derigennem kan vi lære at kende det indkommende tidevand, der strømmer fra tilgivelse.

Vi kan ydermere ved at anvende forsoningen fortsætte med at have adgang til Helligåndens andre opdragende gaver, som hver har sin egen rige kilde til ukuelighed. Helligånden vil ofte prædike for os fra hukommelsens talerstol. Han vil trøste os og berolige os. De byrder, som ikke tages fra os, vil han hjælpe os med at bære, og derved gøre os i stand til, selv efter vi begår fejl, at fortsætte disciplenes sjælsudvidende rejse med glæde. Trods alt ønsker Faderen og Sønnen virkeligt og hele tiden vores evige lykke, mens modstanderen klart søger vores varige ulykke (se 2 Nephi 2:27).

Brødre og søstre, Kristus betalte en så enorm pris for at forløse os! Vil vi ikke anvende hans forsoning for at betale den langt mindre pris, der kræves for personlig fremgang? (se Mosiah 4:2). At være tapre i Jesu vidnesbyrd omfatter derfor også at være tapper i vores indsats for at leve mere, som han levede (se L&P 76:79). Vi kan bestemt ikke træde ind i hans rige uden at modtage hans gengivne ordinanser og holde de dermed forbundne pagter, men vi kan heller ikke træde ind i hans rige uden betydeligt at have udviklet vores barmhjertighed og de andre kardinaldyder (Ether 12:34). Ja, vi behøver de nødvendige ordinanser, men vi behøver også de nødvendige egenskaber. Ja, vi behøver at holde vore pagter, men vi behøver også at udvikle vores karakter. Synger vi ikke »Mer hellighed giv mig« og bønfalder om, at vi kan være mere, »Herre, som dig«? (*Salmer og sange*, nr. 63).

Hvordan kan I og jeg i denne særlige proces bedre sikre, at vi fuldt ud modtager de dyrebare velsignelser, Gud giver os? For min del ønsker jeg, at mine velsignelser, herunder den seneste »midlertidige udskydelse«, vil medføre en for mig nødvendig og større åndelig ædelhed udover min taknemmelige anerkendelse. Ja, I og jeg bør tælle vore velsignelser, men vi bør også lade dem tælle! Eftersom den vigtigste fokusering bør være på det, der vedrører evigheden, bør vi koncentrere os om det i den korte tid, der måtte restere af livet på jorden. Det er min inderlige bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Til ihukommelse af Jesus

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Jesus er den store Formidler. Selv om han er almægtig og alvidende, er han vores ven.

Det sidste måltid lige før Kristi død var af stor betydning på mange måder. Dette påskemåltid er et minde om Guds barmhjertighed i gennem århundrederne. Denne barmhjertighed var en forløber for den endnu større barmhjertighed, som Jesus sagde, skulle komme gennem hans sonoffer.

Tiden var kommet for afslutningen af Kristi tjenestegerning på jorden. Det var påske. Folket festede og glædede sig over Guds godhed ved at have frelst deres forfædre. Jesus havde samlet sine apostle i et stort rum ovenpå til det sidste måltid. Han bebudede de begivenheder, som skulle komme, sit sonoffer, så hele menneskeheden – de, som havde levet, de, som levede på dette tidspunkt, og alle, som nogen sinde ville komme til at leve på jorden – ville få gavn af hans sonoffer. Ved ham og gennem ham ville alle mennesker opstå igen. Barmhjertigheden ville overvinde retfærdigheden. Der blev tilvejebragt en mulighed for, at vi kunne omvende os fra vore synder, være lydige over for hans befalinger og være i stand til at vende tilbage til hans nærhed. Det var en lærdom, som ikke var let at forstå for dem, der levede på hans tid. Ved afslutningen af denne aften indstiftede han nadveren.

Vi læser: »At Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: 'Dette er mit legeme, som gives jer; gør dette til ihukommelse af mig'« (1 Kor 11:23-24).

Han tog bægeret og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig. For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer« (1 Kor 11:25-26). Han sagde, at denne nadver skulle nydes til minde om ham. »Gør dette til ihukommelse af mig,« var hans ord (Luk 22:19).

Derfor påhviler der alle, som kommer til Kristus og påtager sig hans navn gennem dåb, et større ansvar for at være værdig til at deltage ugentligt i nadveren, så de kan forny deres dåbspagt, påtage sig hans navn, forny deres løfte om at holde alle hans bud, ihukomme ham, kende ham og forstå hans storhed.

At huske på og kende Jesus Kristus er at vide, at han er Jehova i Det Gamle Testamente og Jesus Kristus i Det Nye Testamente. Han var det førstefødte åndelige barn af vor himmelske Fader og den Enbårne i kødet. Moses fik at vide: »Og gennem min magts ord, hvilket er min enbårne Søn, som er fuld af nåde og sandhed, har jeg skabt dem.

Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne ...

... og der er mange, som nu består, og de er utallige for mennesket, men for mig er alle ting talt, thi de er mine, og jeg kender dem.

Og Gud Herren talte til Moses og sagde: Himlene er mange, og de kan ikke tælles for mennesker, men for mig er de talte, thi de er mine.

Ligesom én jord med sine himle skal forgå, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger

Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og andre generalautoriteter løfter deres hænder for at opretholde Kirkens ledere.

eller på mine ord« (Moses 1:32-33, 35, 37-38).

Tænk på, hvad videnskaben og astronomien fortæller os om solsystemets og universets omfang. Vores solsystem centrerer sig omkring solen, som er en af en kæmpemæssig gruppe af stjerner, som i et antal af 100 milliarder stjerner hver drejer sig rundt i en kæmpemæssig masse formet som en fyrværkerisol, som kaldes Mælkevejen, en galakse, der er godt 100.000 lysår bred. Astronomerne kan ikke se universets afslutning, men det tyder på, at der i rummets uhyre udstrækning findes milliarder af galakser, som ligger mellem 5 og 15 milliarder lysår væk fra solen. Sammenlignet med disse afstande udgør vores solsystem kun en meget lille del af rummet. Universet er bogstavelig talt ufatteligt for mennesket (se *Compton's Living Encyclopedia*, opslag: »Solar System«).

Vi lovpriser i sang:

O store Gud, når jeg med undren skuer
naturens rigdom, herlighed og pragt,
og stjernerne på himmelhvælvets buer
og alle ting, din stærke hånd har skabt.
Da bryder lovsang fra mit hjerte ud,
o store Gud, o store Gud
(Salmer og sange, nr. 39).

Gud kender alle disse ting. Hans søn Jesus Kristus var ved hans højre side og deltog sammen med ham i skabelsen af denne verden og mange andre verdener. Det er den samme Jesus, som kom til jorden som et nyfødt barn i Betlehem. Dette er, hvad skrifterne mener, når de taler om Guds nåde.

Jesus Kristus er medlem af Guddommen, som består af Faderen, Sønnen og Helligånden. Jesus deltog i det store råd i himlen, hvor det blev besluttet, at jorden, en verden med døden i, skulle skabes, og at vore ånder skulle bo i et midlertidigt fysisk legeme. I løbet af livet på jorden har vi mulighed for at acceptere Jesus Kristus og at lære at holde hans befalinger.

Jesus vidste, at han efter sin tid på jorden og efter fuldførelsen af sin mission og sit sonoffer skulle vende tilbage til sit himmelske rige og sidde ved Guds højre hånd. Når vi forstår hans guddommelighed og hans storhed, mindes vi ham med ærbødighed og ydmyghed. Når vi læser om hans fødsel i Betlehem og hans opvækst i Nazaret, om hans mission omkring Genezaret Sø og i Kapernaum og Kana, og derpå om hans sidste dage i Jerusalem og hans offer, mindes vi ham. Alt dette huskes.

Vi kan tale om en række mirakler under Kristi tjenestegerning, der viser, at han kunne overvinde jordens elementer ved at stille havets bølger, lave vin af vand og bespise folkeskarerne ved hjælp af lidt brød og fisk, såvel som om helbredelsen af den lamme, den blinde, den døve og om djævle, der blev kastet ud, og om Lazarus, der blev vakt til live, efter at have været død i fire dage – alle disse mirakler var tilkendegivelser af hans guddommelige magt, der kulminerede i hans forsoning og opstandelse.

På Jesu tid levede folket i Jerusalem efter Moseloven, »øje for øje«, som var en forberedende lov, der var indeholdt i Det Gamle Testamente. Jesus forsøgte at få dem til at efterleve en højere lov. Da han opstod, sagde han: »I mig er Moseloven opfyldt« (3 Nephi 9:17). Jesus lærte os, hvordan man kan udvikle sig ud over den ydre adfærd fra Moseloven, da han gav saligprisningerne og bad Fadervor. Han underviste i kærlighedens lov, hvor vi skal tilgive hinanden. Han lærte os, at vi bør gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os. Han lærte os, at vi skal elske Herren af hele vores hjerte og elske vores næste som os selv. Da folket, som stadig tænkte ud fra Moseloven, spurgte: »Hvem er min næste?« fortalte han lignelsen om den barmhjertige samaritan, der udviste den barmhjertighed, som Jesus belærte om, og som ville komme til at overskride alle kulturelle og etniske skillelinier og gælde for alle. Mange mennesker, som havde holdt Moseloven, forkastede hans kærlighedsevangelium.

Hvordan ved vi, om vi har udviklet os fra mentaliteten »øje for øje« og har accepteret hans evangelium om at tilgive og elske hinanden? Sådan som vi behandler vores familie, naboer og forretningsfæller og alle, vi møder, viser, hvorvidt vi har

påtaget os hans navn og altid mindes ham. Hvordan vi lever vores liv, alt, hvad vi gør og siger, afspejler, hvordan vi mindes ham. Hvis vi virkelig elsker ham, vil vi holde hans befalinger, som han har bedt os om. Han sagde ganske enkelt: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Vi beder til vor Fader i Himlen i Jesu Kristi navn. Jesus er den store Formidler. Selv om han er almægtig og alvidende, er han vores ven. Efter at Jesus havde sagt til de første kirkeledere, at de først skulle sætte deres »eget hus i orden,« sagde han, »jeg vil kalde jer venner; thi I er mine venner« (L&P 93:43, 45). Selv med hele hans storhed har han sagt, at han er vores ven. Vi er blevet bedt om at være venner med vore naboer og at undervise dem i evangeliet og at være en ven for de nyomvendte, for at frugten af vores indsats må bevares (se Joh 15:16). Vores profet har bedt os om at være en ven. Kan han forvente mindre?

Når vi bliver døbt i hans navn og altid husker ham og holder hans bud, så giver han os den største velsignelse, som han kan give os, og det er altid at have hans Ånd hos sig. Herrens Ånd er lys. »Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er verdens liv og lys« (L&P 11:28; se også 3 Nephi 9:18). »Atter talte Jesus til dem og sagde: 'Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys'« (Joh 8:12). Dette er »lyset, som findes i alting, som giver alting liv, der er den lov, hvorved al ting styres« (L&P 88:13). Lys og mørke kan ikke udfylde det samme rum på samme tid. Hvor Kristi lys er, må Lucifers, ja Satans mørke forsvinde som den slagne part. Lad os følge lyset og vælge det rette.

Hvad vi må huske om Frelseren, er, at han alene havde magt til at sætte sit liv til og tage det tilbage igen. Han havde evnen til at dø fra sin jordiske moder, Maria, og evnen til at overvinde døden fra sin udødelige Fader. Vor Frelser, Jesus Kristus, gik villigt og beslutsomt til sin død, efter at have fortalt sine disciple, at dette ville ske. Hvorfor, kan man spørge? For at bringe udødelighed til hele menneskeheden og løftet om evigt liv til dem, som troede på ham (se Joh 3:15), for at give sit liv som løsesum for andre (se Matt 20:28), for at overvinde Satans magt og gøre det muligt at få tilgivelse for synder. Uden Jesu forsoning ville der være en uoverstigelig barriere mellem Gud og jordiske mænd og kvinder. Når vi forstår forsoningen, husker vi ham med ærefrygt og taknemmelighed.

Tidligt den første dag i ugen gik Maria Magdalene ud til graven, hvor hun så, at stenen var blevet fjernet, og at graven var tom. Hun vendte sig og så Jesus stå der, men hun forstod ikke, at det var Jesus. Hun troede, det var havemanden og sagde: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Maria Magdalene gik til disciplene med denne nyhed: »Jeg har set Herren« (se Joh 20:15-16, 18).

Når vi mindes Frelseren, husker vi en tom grav, der er et symbol på, at Herren er opstået og udgør et løfte om opstandelse og liv efter døden for alle.

På grund af Frelserens forsoning er der ingen brod i dødens mørke, ingen sejr i dødens depression. Hans opstandne lys fordriver mørket og besejrer mørkets prins med det evige håbs klarhed.

Kristus er i sandhed opstået fra de døde som førstegrøden af dem, som sov: »Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske. For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:21-22).

Kundskab om vor Herre, Jesus Kristus, blev givet os af Esajas, at Herren altid vil lede os, »selv i øde egne vil han mætte dig. Han vil styrke din krop, så du bliver som en frodig have, som et kildevæld, hvis vand ikke svigter« (se Es 58:11).

Vi husker Jesus som livets brød, som det levende vand, som verdens lys og liv, når vi kommer til ham og følger ham, og at vi vil blive frelst ved ham og gennem ham. »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16).

Da tidspunktet for forsoningen var nær, bekymrede apostlene sig om, hvor længe Jesus ville forblive hos dem. Han fortalte dem, at han ikke ville blive hos dem længe, men at han ville efterlade en talsmand hos dem, Helligånden (se Joh 14:26). Det er vigtigt for jer og mig, at vi forstår vor Frelsers kærlige natur. Vi er ikke alene. Han har i dag gennem profeten Joseph Smith givet os genoprettelsen af evangeliet i disse sidste dage. Han har tilvejebragt endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus i Mormons Bog. Han har gengivet præstedømmet og de nøgler, som han gav til Peter, Jakob og Johannes, da han var sammen med dem, og de var hans apostle. De kom til Joseph Smith og gengav disse samme nøgler i 1829. Yderligere præstedømmenøgler kom gennem profeten Elias, Moses og Elias, efter at Frelseren havde vist sig i templet i Kirtland den 3. april 1836. Disse nøgler blev givet til templets ordinanser (se L&P 110).

Vi er ikke alene. Vi har Kristi lys og Helligånden til at lede og vejlede os i en ellers meget mørk og uhyggelig verden. Præstedømmets nøgler er blevet gengivet for at gøre det muligt at opnå alle de ordinanser, som er nødvendige, for at vi kan vende tilbage til hans nærhed.

Må vi følge vor Frelser, Jesus Kristus, og altid huske ham i alt, hvad vi gør og siger og i alle de kærlighedsgerninger, som vi gør mod hinanden, så vi ved, at disse ting gør vi til ihukommelse af ham.

Jeg vidner om, at vor Herre og Frelser lever og vejleder sin Kirke ved åbenbaring gennem sin profet i vore dage. »Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus« (2 Nephi 25:26). Vi tror på Kristus, vi husker ham og vi vidner om Jesus Kristus vor Herre og Forløser med den viden, at han vil komme igen til jorden for at herske i herlighed som kongernes konge.

Må alle, som erklærer, at de er kristne, alle, som kender og vidner om Jesus, komme til ham og følge hans lærdomme og eksempel og være ét, som vor himmelske Fader og Jesus er ét i hensigt, og forene os, så vi kan løfte og styrke hinanden og påtage os hinandens byrder, således som vor Frelser har påtaget sig vore byrder. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Herren velsigner sine børn gennem patriarkalske velsignelser

Ældste Richard D. Allred
De Halvfjerds

Patriarkalske velsignelser er ... i lighed med et landkort, der viser de veje, vi kan køre ad, og de endemål, vi kan nå, hvis vi holder os på de veje.

Har I nogensinde ønsket at vide, hvad Herren ønsker, at I skal gøre med jeres liv? Har I nogensinde tænkt over, hvad I kunne gøre, der ville være til størst gavn for jer? Har I grundet over, hvilke muligheder og udfordringer, jeres liv vil give jer? Hvis I har, er I ikke de eneste. Det er naturligt at grunde over, hvad formålet med ens liv er, og hvad det vil give en.

Bibelen citerer, at patriarker under inspiration og ved håndspålæggelse åbenbarede Herrens vilje for visse personer, og hvad der kunne ske i deres liv.

Er der ingen patriarker i vore dage? Er Himlen lukket? Er åbenbaring ophørt, og er kommunikation mellem Herren og hans børn begrænset til de gamle profeters lærdomme, som de findes i Bibelen? Er det ikke muligt at modtage åbenbaring? Findes der ikke en guddommelig kilde, der kan give svar på livets vigtige spørgsmål?

Jeg kan bevidne, at en sådan kilde er til rådighed for jer.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Himlen er åben i dag, og lige siden foråret 1820, da den unge profet, Joseph Smith jun., så Faderen og Sønnen og modtog et svar på sin oprigtige bøn, har der altid været en af Herrens salvede her på jorden, som Herren har åbenbaret og vil åbenbare sit ord til.

Jeg vidner for jer, at Herrens profet for hele verden, ham, der har de nøgler, der hører til denne sidste uddeling i dag, er Gordon B. Hinckley, profet, seer og åbenbarer og præsident for Herrens rige her på jorden, ja, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det var gennem profeten Joseph Smith, at Herren gengav præstedømmet, evangeliets fylde, og »den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, osv.« (6. Trosartikel).

Patriarker har fået pålagt den pligt at velsigne Kirkens medlemmer. »Patriarkalske velsignelser giver en inspireret erklæring om modtagerens slægtslinie. En patriarkalsk velsignelse inkluderer også en inspireret og profetisk udtalelse om modtagerens livsmuligheder og mission. Den kan omfatte sådanne velsignelser, løfter, råd, tilskyndelser og advarsler, som patriarken føler sig tilskyndet til at give. Det bør altid gøres klart, at opnåelse af alle lovede velsignelser afhænger af den pågældendes trofasthed og Herrens vilje« (*Informationer og forslag til patriarker,* s. 4).

Patriarkalske velsignelser modtages af værdige medlemmer af Kirken, som er blevet anbefalet til det af deres biskop. »Ethvert værdigt medlem af Kirken er berettiget til og bør modtage en patriarkalsk velsignelse« (*Informationer og forslag til patriarker,* s. 2).

I kan måske føle jer ubetydelige, for gamle og at Herren ikke har nogen velsignelse til jer. Eller måske har I syndet, og skønt I har omvendt jer, anser I jer for at være uværdige til at få velsignelser eller til at modtage en velsignelse. Hvis dette er tilfældet, så foreslår jeg, at I laver en aftale med jeres biskop, beder om hans råd, følger hans råd og aktivt og ydmygt beder om Himlens velsignelser.

Jeg kan vidne om, at disse velsignelser er inspirerede, og at de er personlige åbenbaringer til modtageren. Patriarkalske velsignelser er en rettesnor i lighed med et landkort, der viser de veje, vi kan køre ad, og de endemål, vi kan nå, hvis vi holder os på de veje. De kan bringe os trøst og glæde og opmuntring, når vi har behov for at se på, lytte til og føle, hvad der står i disse velsignelser, så vi kan gå fremad på livets rejse, ikke alene, men med vor himmelske Faders Ånd som ledsager.

En patriark modtog en eftermiddag en opringning fra en bekymret mor til en ung datter, der havde et fysisk handicap. Denne kære mor spurgte, om det var muligt, at hendes datter kunne få en patriarkalsk velsignelse. Patriarken fortalte hende, at hvis hendes datter kunne få en anbefaling af sin biskop, var han sikker på, at Herren havde en velsignelse til hende. Kort tid efter fik patriarken at vide, at biskoppen havde givet denne søde unge pige en anbefaling, så hun kunne få en patriarkalsk velsignelse.

Der blev lavet en aftale. Velsignelsen blev givet og modtaget med taknemmelighed. Hendes slægtslinie blev givet. Hun modtog en velsignelse, der passede til hendes behov og den enestående situation, hun var i. Liv, fokus og holdninger ændrede sig. Hun fik at vide, at når hun tog imod den indsats og de ofre, som de, der elskede og holdt af hende, ydede, ville hun velsigne dem, og at hun skulle tage imod ofre villigt og med imødekommenhed.

Herren elsker sine børn og ønsker at velsigne dem og ønsker, at de alle skal vende tilbage til ham og bo i hans nærhed for tid og al evighed (se Moses 1:39). Herren er villig til at udtale sine velsignelser over dem, der elsker ham og holder hans bud.

Det er min inderlige bøn, at alle, der ønsker at modtage en velsignelse fra Herren, må leve værdigt, så de kan opnå den, og at vi, der har modtaget en patriarkalsk velsignelse må leve sådan, at vi altid er værdige til den velsignelse, som er blevet åbenbaret os gennem Herrens tjener, patriarken. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjemmet: Et fristed og et tilflugtssted

Ældste Eran A. Call
De Halvfjerds

Må Familien: En proklamation til verden blive retningslinien og standarden, som vi lever efter i vores hjem, og som vi opdrager vore børn efter.

Jeg beder ydmygt om, at sandhedens ånd må være med os, så vi »forstår … hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden.«[1]

Ligesom Nephi blev jeg også »født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom; og … Herren [har] velsignet mig meget alle mine dage.«[2]

Min far var et vidunderligt eksempel på tro, retskaffenhed og hengivenhed over for evangeliet. Min mor døde, da jeg var syv år, men i min barndom underviste hun mig i evangeliets sandhed. Hun var en kvinde med stor tro; på grund af hendes tro og bønner og en mirakuløs helbredelse kan jeg i dag se med mit venstre øje. Min far var udenbys. Jeg fik en alvorlig forbrænding på pupillen i mit øje ved at røre en varm komfurkrog fra vores træfyrede komfur. Mor udøvede sin tro og bad inderligt til vor himmelske Fader, mens hun holdt mig i sine arme. Hendes bønner blev hørt, og mit øje blev helbredt. Jeg er meget taknemmelig for at være opdraget i et kærligt hjem af retskafne forældre.

Hjemmet er mere truet og udsat i dag end nogensinde før. I dag vil mindre end halvdelen af børnene, der er født i USA og i mange andre lande i verden, tilbringe hele deres barndom sammen med deres mor og far.[3] Utroskab, skilsmisse, abort og hjem med kun en forælder er stærkt stigende. Fædre er hastigt ved at miste deres traditionelle rolle som forsørger, beskytter, moralsk forbillede og familieoverhoved.

Fra 1960 til 1990, en periode på 30 år, er fødsler uden for ægteskabet steget med 500% og skilsmisser med 400%.[4] Vi er som medlemmer af Kirken ikke undtaget fra disse syndige sædvaner.

Hjemmet og familien er den fundamentale og grundlæggende enhed i samfundet: Som hjemmene og familierne er, således vil samfundet, byen, staten og landet blive. Der kan ikke være nogen offentlig moral uden personlige dyder. Jeg gentager, der kan ikke være nogen offentlig moral uden personlige dyder. Som sidste dages hellige har vi fået meget, og der forventes meget af os. Vi er blevet belært om, hvad der er rigtigt og sandt. Lad os derfor være »ordets gørere, ikke blot dets hørere,«[5] ellers bedrager vi os selv.

Hvordan kan vi som ægtemænd, hustruer og forældre undgå fælderne og fristelserne i den urolige verden, som vi lever i? Jeg vil nævne nogle få metoder, som igennem tiden er blevet prøvet og har vist sig holdbare, hvorved vi kan være gørere og ikke blot hørere:

• Forældre og børn bør elske, ære og respektere hinanden.

• Deltag regelmæssigt i Kirkens møder sammen.

• Læs dagligt i skrifterne og bed sammen.

• Afhold familieaften og hav det sjovt sammen.

• Lev et rent og retskaffent liv, så I kan

sove om natten med vished om, at I har gjort jeres bedste med en ren samvittighed over for alle. Et retskaffent liv opnås skridt for skridt og sten på sten. Pas på de små synder, som underminerer retskaffenheden.

• Kommunikér, tal sammen, afse tid til hinanden. En teenager kommer hjem fra et stævnemøde og virker bekymret – det er en god lejlighed for gode forældre til at lytte og hjælpe.

• Betal trofast jeres tiende og offerydelser.

• Undgå unødvendig gæld.

• Foretag aldrig større indkøb eller beslutninger uden bøn og fælles overenskomst og som ligeværdige partnere som ægtemand og hustru.

Vi er af fordums og nutidige profeter blevet belært om, at »etableringen af et hjem er ikke alene et privilegium, men ægteskab og opdragelse af børn er en pligt af højeste grad.«[6]

Israels profeter har sagt: »Lær jeres sønner [budene] ... når du er hjemme.«[7]

Esajas sagde: »Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke.«[8]

»Derfor giver jeg dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting.«[9]

»Og [Lehi] formanede dem da med en øm faders hele kærlighed.«[10]

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Det største værk, I brødre nogensinde vil komme til at udføre for Herren, vil blive som fædre inden for jeres hjems fire vægge.«[11]

Vi bør altid huske præsident David O. McKays advarsel fra denne talerstol for 33 år siden. »Ingen succes andetsteds kan erstatte fiasko i hjemmet. Den fattigste hytte, hvori kærligheden hersker over en forenet familie, er af større værdi for Herren og kommende slægter end nogen anden rigdom. I et sådant hjem kan Gud udvirke mirakler og vil udvirke mirakler.«[12]

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, proklamerede højtideligt for to år siden til verden vores holdning til ægteskab, forældre og familien. Jeg udfordrer jer hver især til at læse, studere og efterleve denne inspirerede proklamation. Må den blive retningslinien og standarden, som vi lever efter i vores hjem, og som vi opdrager vore børn efter.

Vore hjem kan og bør være et fristed og et tilflugtssted fra den urolige verden, vi lever i; må de blive det ved dagligt at stræbe efter at holde de hellige pagter, vi har indgået.

Må vi sige sammen med Johannes: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden.«[13] Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Se L&P 50:22.
2. 1 Nephi 1:1.
3. Barbara Defoe Whitehead, »Dan Quayle Was Right,« *The Atlantic Monthly*, april 1993, s. 47.
4. Alexander B. Morrison, *Zion, A Light in The Darkness*, s. 15.
5. Se Jak 1:22.
6. Ezra Taft Benson, *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 496.
7. 5 Mos 11:19.
8. Es 54:13.
9. Moses 6:58.
10. Se 1 Nephi 8:37.
11. Harold B. Lee, *Stjernen*, januar 1989, s. 31.
12. Citat fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924; i Conference Report, april 1964, s. 5.
13. 3 John 1:4.

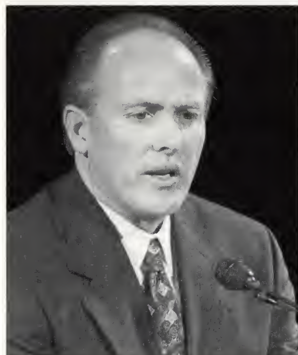

Konferencebesøgende venter på at komme ind i Tabernaklet til et konferencemøde.

En celestial forbindelse til jeres teenageår

Ældste Richard J. Maynes
De Halvfjerds

Hvis I ønsker at blive den person, som Herren ønsker, I skal blive, så må I hellere arbejde på det i dag, for det er et sandt princip, at vi bliver det, vi gør.

Brødre og søstre, jeg vil denne eftermiddag gerne rette mine ord til de unge mænd og unge piger, som vokser op i disse urolige tider.

Mange af jer unge har fastsat, i det mindste i jeres baghoved, høje mål, som sikkert omfatter missioner, uddannelse, tempelægteskab, succesrige karrierer og selvfølgelig en sikker tilbagevenden til jeres himmelske Faders nærhed i det celestiale rige.

En af de største udfordringer ved at være teenager er med succes at forbinde disse celestiale mål med jeres hverdag. Dette er vanskeligt, fordi vores tilværelse er proppet med verdslige ting. I beskæftiger jer med lektier, snesevis af aktiviteter som musik, dans, sport, forskellige klubber, og selvfølgelig har mange over hele verden også deltidsarbejde. Midt i dette hektiske program er der også weekendaktiviteter som kampe, dans, spejderaktiviteter og fester. Overalt, hvor I går, bliver I bombarderet med fristelser fra jeres jævnaldrende, fra film og musik. Pyh! Hvor er det spændende!

Det virkelige trick er at vurdere betydningen af det, der sker næste fredag aften, med det, der vil ske om to, fem eller ti år. I kan meget vel spørge: »Hvilken betydning har fredag aften på noget to år frem i tiden?« Ja, det kan have stor betydning, afhængig af hvor I er, og hvad I gør.

Hvis I ønsker at leve op til jeres muligheder, hvis I ønsker at blive den person, som Herren ønsker, I skal blive, så må I hellere arbejde på det i dag, for det er et sandt princip, at vi bliver det, vi gør. Hvis vi ønsker at klare os godt på universitetet, er vi nødt til at klare os godt i gymnasiet. Hvis vi ønsker at leve et celestialt liv i det næste liv, må vi leve et celestialt liv her på jorden. Vores fremtid er virkelig forbundet til vores fortid.

Et af de store formål med Jesu Kristi evangelium er at belære os om vore evige muligheder. Formålet med Jesu Kristi Kirkes organisation er at hjælpe os med at opnå de muligheder.

Det er vigtigt for jer unge at erkende, at fundamentet for jeres fremtidige succes, både timeligt og åndeligt, bliver lagt, mens I er i jeres teenageår. Hvis disse år slås i stykker af synd og ikke repareres, vil jeres liv være bygget på et svækket fundament. Jeres fremtid vil være mindre tryg og helt sikkert mere stresset.

Vi forstår alle, at familien og især vore unge i dagens samfund er under pres over hele verden. Profeten Esajas så vor tid, og at det ville være en tid, hvor alt er vendt på hovedet. Denne profeti og advarsel står i Esajas, kapitel 5, vers 20 og 21.

»Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, gør det bitre sødt og det søde bittert.

Ve dem, der er vise i egne øjne og forstandige efter egen mening.«

Som unge, der vokser op i denne verden, som er vendt på hovedet, har I en stor udfordring med at modstå de forskellige pres, der kommer af at leve i vor tid. Hvordan vil I klare jer gennem jeres

teenageår og være åndeligt forberedt på jeres celestiale fremtid? Hvordan vil I forbinde jeres celestiale mål med jeres hverdag?

Jeg har endnu ikke mødt en erhvervsleder, underviser, kunstner eller sportsstjerne, der har opnået succes på deres område, som ikke med held har været i stand til at forbinde deres vision af fremtiden med deres hverdag. Det er meget sandsynligt, at et mål eller en vision, der ikke er forbundet med hverdagen gennem konkrete handlinger, vil forblive endnu en ikke realiseret drøm med kun håbet at støtte sig til.

Så hvordan gør man det? Hvordan forbinder vi vores hektiske dagligdag med disse høje celestiale mål? Svaret er enkelt.

Lad os tage et eksempel, som vi alle kan forstå. Forestil jer, at I om to uger har en terminsprøve i geometri. Et af jeres mål er at få 11 i geometri. Hvad gør I for at nå det mål? Venter I indtil sidste øjeblik og læser op den sidste aften før prøven? Denne teknik er meget risikabel. I stedet for virkelig at forstå materialet forsøger man at lære nok til, at man på en eller anden måde kan klare sig godt gennem prøven. Desværre går man, i stedet for at være godt forberedt og velfunderet i faget, lidt nervøst ind i lokalet fuld af håb om, at læreren vil stille jer netop de spørgsmål, som I kender svaret på. Jeg har en følelse af, at jeg ikke er den eneste her i dag, som har oplevet denne urolige følelse.

Lad os nu tage en anden elev med det samme mål om at få 11 i geometri, som forstår, at han ikke alene vil satse på held og håb. Så i stedet for at studere i sidste øjeblik, afser han eller hun lidt tid hver dag til i fred og ro og grundigt at studere emnet. Det giver den nødvendige tid til at tygge på og korrekt forstå materialet. Hvis der opstår forvirring om noget emne, er der rigelig med tid til at bede læreren om hjælp. Hvad er resultatet af denne anden teknik? En større forståelse af materialet? Større selvtillid ved prøven? Mindre afhængighed af håb? Det tror jeg.

Er det faktisk muligt at gå ind i lokalet og på forhånd vide, at I vil få 11 i prøven på grund af jeres forberedelse? Det ved jeg, det er. Jeg har set det ske.

Hvis I derfor ønsker at få 11 i skolen, er svaret fortsat daglig indsats. Hvis I ønsker at få 11 i jeres celestiale mål, må den samme daglige teknik anvendes.

Mine unge venner, det er meget svært at forberede sig i sidste øjeblik til en mission, og det er lige så svært at forberede sig i sidste øjeblik til et tempelægteskab. Løb ikke risikoen. Vær klog. Forbered jer dagligt. Studér skrifterne. Kommunikér med jeres himmelske Fader i bøn. Deltag i seminar. Bevar jer selv rene og forberedte. Forstå, at det, der sker fredag aften, i den sidste ende vil påvirke jeres celestiale fremtid.

Hvis disse tilsyneladende småting virker trættende, kedelige eller tidskrævende, så bliv ved! De små og ringe ting, der forvirrer de vise, forvirrer også Satan. Husk på, at de celestiale velsignelser er på vej.

Hvordan kan I ellers beskytte jer mod verdens pres og ondskab? Tre timer i kirken om søndagen? Sikkert ikke nok. Ligesom i jeres studier er en planlagt daglig indsats den eneste sikre vej til at klare sig godt. Herren ønsker, at I skal få succes, og han vil være med jer. Han vil hjælpe jer og støtte og styrke jer i vanskelige stunder, hvis I holder fast ved hans plan. Hvis I dagligt holder jer nær ham, vil han holde sig nær jer, og I vil høste utallige velsignelser på alle områder i jeres liv, især på det vigtigste, det åndelige.

Og når dagen kommer, hvor I skal gå ind gennem døren til klasseværelset i templet, så vil i føle fred, jeres samvittighed vil være ren, jeres selvagtelse høj, og I vil i jeres hjerte vide, at I vil få 11 i det vigtigste af alle fag, jeres celestiale fremtid.

Mine unge brødre og søstre, det vil i sidste ende være jeres kærlighed til Herren, som vil hjælpe jer med at forpligte jer, og derefter holde fast i jeres daglige celestiale plan. Jeg ved, at Herren lever, og at hans ønske og håb for os alle er en celestial fremtid. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Værdsatte venner

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Til . . . Kirkens møder i hele verden kommer vi sammen for at søge hinandens venskab – brødres og søstres gode selskab i evangeliet og trøsten ved det søde fællesskab med Guds Ånd.

Mine kære brødre og søstre, det er et privilegium for mig at mødes med jer til endnu en af Kirkens generalkonferencer. Jeg elsker at høre Herrens ord og føle hans Ånds nærvær til disse vidunderlige møder. Vores hjerte varmes over det fællesskab, vi har som sidste dages hellige.

Venskab med de hellige

En af de mange fordele ved medlemskab af Kirken er venskabet med de hellige. Mens jeg tjente i Europa havde vi en mindeværdig stavskonference for soldaterne i militæret i Tyskland. Mange af vores gode brødre og søstre kørte lange strækninger for at overvære møderne. Flere af dem kom aftenen før og sov på gulvet i aktivitetssalen. Uanset deres offer kom de med et glad hjerte og søgte deres med-helliges venskab og muligheden for at blive belært og opbygget af kirkelederne. Når vi mødes, er vi »da ikke længere fremmede og udlændinge. [Vi] er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«[1]

Vi har fået befalingen og velsignelsen om at komme »ofte sammen for at faste og bede og for at tale med hinanden om [vores] sjæles vel.«[2] Til generalkonferencerne og andre af Kirkens møder i hele verden kommer vi sammen for at søge hinandens venskab – brødres og søstres gode selskab i evangeliet og trøsten ved det søde fællesskab med Guds Ånd. Til vores møder fylder denne Ånds tilstedeværelse vores hjerte med kærlighed til Gud og til vores med-hellige.

Venskab med familien

Vores bedste venner er selvfølgelig dem, som vi lever sammen med som medlemmer af vores familie. Kærlige forældre, søskende, børn og den udvidede familie hjælper med at forme vores skæbne. Min bedste ven er Elisa – min evige partner. Hun er vores hjems hjerte og har inspireret os til at komme nærmere til Herren. »Moderskabet er nær guddommelighed. Det er den højeste, helligste tjeneste, som menneskeheden kan påtage sig. Det sætter hende, der ærer det hellige kald og tjeneste, ved siden af engle.«[3] Hendes tjeneste eksemplificeres i ordene i en kendt salme:

Hvert liv der rører vores med det gode
viser, Herre, din egen store nåde;
velsignelser fra oven vores vil være
gennem ord og gerning fra dem som
har os kære.

Hvilken større gave kan du sende
hvilken større godhed kan vi kende
end Kristi venner hvis vennelag
styrker vores tro, beriger vor dag.[4]

Det evige ægteskabs søde venskab er en af de største velsignelser, som Gud har skænket sine børn. De mange år, som jeg har tilbragt med min smukke ledsager har bestemt givet mig de største glæder i mit liv. Fra tidernes begyndelse har ægteskabets venskab mellem mand og hustru været grundlæggende for vor himmelske Faders store plan for lykke.

Vores liv berøres med det gode, og vi både opbygges og forædles, når vi nyder de søde velsignelser ved samværet med kære familiemedlemmer.

Venskab med venner

Kristuslignende venners medfølelse rører dybt og ændrer vores liv. Vi bør huske på, at Herren ofte sørger for, at »velsignelser fra oven vil være vores gennem ord og gerning fra dem som har os kær.« Kærlighed er selve essensen i Kristi evangelium. I denne Kirke besvares bønner om hjælp ofte af Herren gennem, kærlige søskendes daglige tjenester. Jeg har set selve Herrens nåde afspejlet i ægte venners godhed. Jeg har altid følt mig ydmyg over den viden, at Frelseren ser os som sine venner, når vi vælger at følge ham og holde hans befalinger.[5]

Pionervenskaber

Festligholdelsen for 150-året for vores pionerer i år har mindet os om den styrke, som vores forfædre fandt i at arbejde sammen. De havde en storslået samarbejdsånd. Det krævede sammenhold og venskab at trække deres håndkærrer. Disse vogntog og håndkærrekompagnier var samfund på hjul. Pionererne rejste efter en åbenbaret plan i velorganiserede kompagnier med klare retningslinier for deres ansvar. De stærke hjalp med at bære de svages byrder. Gennem samarbejdets ånd overvandt de store strabadser og oprettede Zion i vest.

Venner i Kirkens tjeneste

Vi deler mange af vores opgaver i Kirken med venner. Lige siden Herren sendte sine disciple ud to og to, har venskaber fremmet rigets værk. Herrens lov om vidner kræver, at »på to eller tre vidners udsagn skal en sag afgøres.«[6] Da de sørgende kvinder kom til den tomme grav påskemorgen, var det to himmelske budbringere, der sagde: »Han er her ikke, han er opstået.«[7]

Efter Herrens himmelfart fra Oliebjerget bar to budbringere vidnesbyrd om den opstandne Herre. Og både Faderen og Sønnen besøgte *sammen* Joseph Smith for at indlede genoprettelsens herlige værk. To er bedre end en til at bære vidnesbyrd og fastslå sandheden.

Kirkens programmer for hjemmelærere og besøgslærerinder er således organiseret på grundlag af denne guddommelige model. Partnerskaber kaldes »til at våge over Kirken og altid være hos og styrke

Under ledelse af Jane Fjeldsted tilvejebringer et familiekor fra Farmington i Utah musikken til konferencens møde lørdag eftermiddag.

[andre].«[8] Vi håber, at nyomvendte vil få særlig opmærksomhed af deres hjemmelærere og besøgslærerinder. Alle søskende, der er blevet bedt om at være hjemmelærere og besøgslærerinder, kan ære deres ansvar for at tage sig af og nære dem, som de er kaldede til at tjene. Lokale ledere foretager uddeling af disse opgaver under bøn og under præstedømmets myndigheds vejledning og åbenbaringens ånd. Så når vores ledere beder os om at tjene, håber vi, at I vil svare som om Herren selv bad jer om det, for det gør han »enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.«[9]

Når I besøger de medlemmer, som I har fået tildelt, medbringer I evangeliets lys, Herrens kærlighed og Ånd. De, som er stærke, kan hjælp med at »bære de svages svagheder.«[10] Arbejd tæt sammen med jeres tildelte partner for at udføre jeres besøg med al flid, og husk, at partnere kan velsigne og styrke hinanden så vel som velsigne dem, som de besøger. Præsident Hinckley har indtrængende bedt os om at gøre alt, hvad vi kan, for at trøste vores brødre og søstre, »som råber på grund af smerte og lidelse og ensomhed og frygt. Opløft dem i kærlighedens ånd til Kirkens samvær.«[11]

Partnerskab danner også den grundlæggende organisation i Kirkens 316 missioner. Lige som fordums disciple går vores mere end 56.000 missionærer ud to og to »i alverden«[12] for at forkynde evangeliets gode nyheder. Der er et storslået fællesskab og kammeratskab i dette vidunderlige værk med at frelse sjæle. Da Alma blev genforenet med Mosiahs sønner efter 14 års missionstjeneste »frydede [han] sig meget over at se sine brødre; og hvad der gjorde hans glæde endnu større var, at de stadig var hans brødre i Herren.«[13] Missionærsammenkomster er stadig en tid med stor glæde.

Så snart folk »er kommet ind på den lige og snævre sti … må [de] stræbe fremad med standhaftighed i Kristus.«[14] Præsident Hinckley har gentagne gange bedt os om at række ud i venskab til nydøbte medlemmer. Han minder os om, at »det er ikke let at blive medlem af denne Kirke.«[15] Nyomvendte har behov for at skabe nye venskaber. De har behov for trofaste venner, som opmuntrer dem, besvarer deres spørgsmål, og »holder dem på den rette vej.«[16]

Helligåndens selskab

Til vores ugentlige nadvermøde »nyder[r] vi brødet og [vandet] til erindring om den Herre Jesus,«[17] for at forny vores pagt om at holde hans bud, så vi kan blive værdige til Helligåndens konstante selskab. Det er en af de mest udsøgte velsignelser, som vi kan få. Tro på Kristus, omvendelse, dåb og bekræftelse fulgt af dydig efterlevelse kvalificerer os til at modtage Guds Ånds vejledende selskab. Det er gennem Helligåndens kraft og indflydelse, at Herren holder sit løfte om altid at være med os og vil »ikke efterlade [os] faderløse.«[18] Lige som et kærtegn trøster et bange barn om natten, kan Helligånden røre vores hjerte og dulme vores frygt. På samme måde som en kærlig forælders milde stemme kan få et grædende barn til at falde til ro, kan Åndens hvisken neddysse de plagende bekymringer i vores liv.

Når nyomvendte modtager Helligånden, oplever de »en stor forandring med deres hjerter.«[19] Som den store missionær præsident Hinckley er, finder han sin dybeste tilfredshed i den forandring, der følger med omvendelse. Da præsident Hinckley svarede en journalist i et presseinterview, sagde han: »Den største tilfredshed, jeg får, er at se, hvad dette evangelium gør for mennesker. Det giver dem et perspektiv, som de aldrig har oplevet før. Det hæver deres blik mod det ædle og guddommelige. Der sker noget med dem, som er mirakuløst at betragte. De ser hen til Kristus og bliver levende.«[20]

At være en god ven

Værdifulde venskaber begynder med en personlig forpligtelse til at være en eksemplarisk ven. Jeg lærte vigtigheden af

en sådan kærlig opmærksomhed og personlig indflydelse for mange år siden på Tempelpladsen. Da jeg var en ung mand, var jeg på vej til et generalkonferencemøde, da der var en, som tog fat i min arm. Det var Præsident David O. McKay. »Kom med mig, Joseph,« sagde præsident McKay. »Jeg vil hjælpe dig med at finde en god plads.«

I de få øjeblikke vi gik hen mod Tabernaklet, syntes præsident McKay at rette hele sin opmærksomhed mod mig. Han talte ærbødigt om sin kærlighed til Herren og sin kærlighed til Kirkens medlemmer. Han så mig i øjnene, da han bestemt fortalte mig om sit vidnesbyrd.

»Joseph, jeg ønsker, at du skal vide,« sagde han, »at Herrens Kirkes præsident modtager inspiration og åbenbaring fra Herren, Jesus Kristus.« I det øjeblik hviskede Ånden til mit hjerte, at præsident David O. McKay fortalte mig sandheden. Da vidste jeg, at han virkelig var Guds profet. Det vidnesbyrd er blevet hos mig hele mit liv og har fyldt mig med ærbødighed og respekt for det embede, som vores profet har.

Jeg kunne mærke hans kærlighed og blev beriget af hans ydmyge, venlige gerning i de få minutter sammen med ham. Jeg tror ikke, at jeg efter dette helt har været den samme. Så besluttede jeg mig for, at jeg ville prøve at blive lige så god en ven for andre, som han havde været for mig.

Undgå falske venner

Lige så mange velsignelser, som der er ved retskaffent venskab, er der også farerne og det onde ved at komme i dårligt selskab. Vi ved, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting.«[21] Den fortabte søn kom i dårligt selskab. I mindre heldige venners selskab »ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv.«[22] Alma den yngre og Mosiahs sønner gik rundt og »vildledte folk imod Guds befalinger«[23] og »søgte at ødelægge kirken.«[24] De omvendte sig senere.

Vi ved, at vi ofte dømmes ud fra dem, vi omgås. Vi ved, hvor stor indflydelse klassekammerater, venner og andre grupper af kammerater kan have. Hvis nogle af vores venner hælder til at være uretfærdig i deres levevis, er det bedre for os straks at søge nyt selskab. Vores venner bør være venner, som inspirerer os, som hjælper os med at hæve os til vores bedste.

Når sande venner synger den kendte salme, »Gud vær med dig til vi ses igen,«[25] opsender vi en bøn om, at Helligånden vil lede vores kære, når vi forlader dem. Denne salme er et virkelig rørende udtryk for vores behov for fællesskab med hinanden og med Guds Ånd.

Det mest almindelige udtryk på engelsk for farvel er »good-bye«, og dette er kommet af en sammentrækning af udtrykket: »Gud være med dig.« I en tid, hvor folk anerkendte vores afhængighed af Gud mere offentligt, blev dette udtryk brugt ved afskeden til at udtrykke kærlighed. Det er stadig et sødt udtryk, som udtrykker ønske om Guds nærvær i tider, hvor man er adskilt fra hinanden. Udtrykket »good-bye« betyder da, når det fuldt ud forstås: »Hvis vi ikke kan være sammen – hvis vi må skilles – hvis jeg ikke kan være hos dig – må Gud da være hos dig.«

I morgen eftermiddag vil vi sige et velment farvel til hinanden. Må Gud være med hver og en af jer, mine elskede brødre os søstre. Må I give og modtage velsignelserne ved retfærdigt venskab. Må hver og en af jer være en, som rører andres liv med det gode.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Gud lever, og at han elsker sine børn. Jeg ved, at Gud har kaldet en profet i vores tid, præsident Gordon B. Hinckley. Gennem profeten Joseph Smith har vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus genoprettet deres sande Kirke for at velsigne sine børn. I hans Kirke er der trøst, glæde og sikkerhed i selskab med værdsatte venner.

Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Ef 2:19.
2. Moroni 6:5.
3. I Conference Report, april 1974, s. 9; se også Gordon B. Hinckley, »Kirkens kvinder,« *Stjernen*, jan. 1997, s. 64-67.
4. »Each Life that Touches Ours for Good,« *Hymns*, s. 293.
5. Se Joh 15:14; L&P 84:63, 93:45.
6. 2 Kor 13:1; L&P 6:28.
7. Luk 24:6.
8. L&P 20:53.
9. L&P 1:38.
10. Rom 15:1.
11. »Ræk ud med en hjælpende hånd,« *Stjernen*, jan. 1997, s. 82.
12. Mark 16:15.
13. Alma 17:2.
14. Se 2 Nephi 31:19-20.
15. »Nyomvendte og unge mænd,« *Stjernen*, juli 1997, s. 47.
16. Se Moroni 6:4.
17. Moroni 6:6; se også L&P 20:75.
18. Joh 14:18.
19. Se Alma 5:13; se også v. 12, 14, Mosiah 5:2.
20. *Stjernen*, juli 1997, s. 48.
21. Se 2 Nephi 2:11.
22. Se Luk 15:13.
23. Se Mosiah 27:11.
24. Se Mosiah 27:10.
25. *Salmer og sange*, s. 92.

Hvorfor er ethvert medlem en missionær?

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Hvor alvorligt har I personligt taget Herrens befaling om at forkynde hans evangelium? Det er et livslangt ansvar. Det skal håndteres forskelligt i forhold til de forskellige perioder i livet.

Der er få ting i livet, der bringer os så megen glæde som den glæde, der kommer af at hjælpe en anden med at forbedre sit liv. Den glæde øges, når denne indsats hjælper nogen med at forstå Frelserens lærdomme, og når den person beslutter at adlyde dem, bliver omvendt til og tilslutter sig hans Kirke. Der kommer stor lykke, når den nyomvendte styrkes i overgangen til et nyt liv, er fast forankret i sandheden og modtager alle templets ordinanser med løftet om alle det evige livs velsignelser. Præsident McKay viste os, hvordan vi opnår en sådan glæde med hans dybsindige tydeliggørelse af vores ansvar for at fortælle om evangeliet: »Ethvert medlem er en missionær.«[1] Jeg ved, at mange flere ville følge den opfordring, hvis de forstod, at der er mange forskellige måder at opfylde dette ansvar på. Jeg vil beskrive nogle af dem. Men først et spørgsmål: Hvorfor er vi alle blevet bedt om at være missionærer?

Frelseren understregede den afgørende betydning af at dele evangeliet med andre, da han sagde følgende til sine disciple: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. *Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes.*«[2] Jesus befalede sine disciple: »Søg ikke det, der hører denne verden til, men søg ... *at opbygge Guds rige.*«[3]

Lehi lærte sin søn Jakob:

»Derfor kommer forløsningen i og ved den hellige Messias ... Se, han hengiver sig selv som et sonoffer for synd ... for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og for ingen andre kan loven fyldestgøres.

... *Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens beboere,* for at de kan vide, at intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias' fortjenester, barmhjertighed og nåde.«[4]

Joseph Smith forstod Guds befaling om at udbrede sandheden til verden. I den vanskeligste tid i hans liv udsendte han sine loyale støtter for at forkynde evangeliet, selv om der var desperat brug for dem til at støtte ham. Midt i trængslen og prøvelsen i Liberty Fængsel sagde Joseph:

»Thi der findes endnu mange på jorden ... som er forblindede ved menneskenes listige anslag ... som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den ...Lad os derfor, inderligt elskede brødre, gøre alt, hvad der står i vor magt; da kan vi med største visshed vente at se Guds frelse og hans arm åbenbaret.«[5]

Hvor alvorligt har I personligt taget Herrens befaling om at forkynde hans evangelium? Det er et livslangt ansvar. Det skal håndteres forskelligt i forhold til de forskellige perioder i livet. Ikke alle kan være fuldtidsmissionær. Hvis I kan, så gør det. Hvis ikke, så søg andre måder at tjene på, som svarer til jeres nuværende omstændigheder.

Mens I overvejer, hvor I bedst kan deltage, så overvej de skridt, der skal tages for en familie eller en person kan modtage varig omvendelse og evangeliets fulde velsignelser. For det første må familien eller personen identificeres og forberedes til at modtage evangeliet. Der følger så en lærdomsmæssig omvendelse. Det vil sige en forståelse af nye lærdomme og bøn om bekræftelse af deres sandhed. Når lærdommene praktiseres og befalingerne efterleves, opnås et vidnesbyrd, og omvendelse og dåb er resultatet. Denne indsats udføres bedst af fuldtidsmissionærer i samarbejde med stavsmissionærer, som støttes af interesserede medlemmer. De præsenterer systematisk evangeliske principper og er omhyggeligt oplært til at undervise i og bære vidnesbyrd om disse sandheder.

Sideløbende med den lærdomsmæssige omvendelse må der være en social overgang. Venner, vaner, skikke og traditioner, som ikke er i harmoni med en tilværelse som sidste dages hellig, bliver droppet og erstattet af nye venner og aktiviteter, der fremmer et nyt liv. Af de to vigtige forandringer, som skal ske i en nyomvendts tilværelse – at få et vidnesbyrd eller den lærdomsmæssige omvendelse og at lære, hvordan man lever som sidste dages hellig, eller den sociale overgang – er den sidste den vanskeligste at opnå. Det opnås bedst med kærlighed og støtte fra medlemmerne. Jeres værdige eksempel og omsorgsfulde støtte kan føre dem gennem hvert skridt, der kræves for at lære at leve som en sidste dages hellig.

Denne sociale overgang kræver omhyggelig støtte og hjælp for at lære nye livsmønstre, for at introducere nye venner og for at hjælpe de nyomvendte med at være lydige og begynde at tjene i Kirken. I sin sidste konferencetale understregede præsident Hinckley, som Herrens repræsentant, medlemmernes og ledernes vitale rolle for at hjælpe hver nyomvendt med at føle sig tryg og få støtte til at efterleve kravene i et nyt liv. Han sagde: »Med det stadig stigende antal nyomvendte må vi gøre en stadig større og væsentlig indsats for at hjælpe dem, når de finder vej.«[6]

Når I overvejer og beder om, hvordan I kan tjene som medlemsmissionær, så overvej tre kategorier af tjeneste, der er til rådighed for jer, og fastslå, hvilken der bedst svarer til jeres nuværende omstændigheder. Jeg vil kort gennemgå hver kategori.

1. Tjene uden en officiel kaldelse

Når I bønsomt søger og udvikler muligheder for at missionere i jeres daglige aktiviteter, vil I finde mange måder at tjene på. De omfatter at hjælpe med til at finde, omvende og fastholde nye medlemmer.

Stavs- eller fuldtidsmissionærerne kan lære jer, hvordan I gør det.

I kan hjælpe fuldtids- og stavsmissionærer ved at tage nye undersøgere med i kirke, få dem til at føle sig godt tilpas og lade dem vide, at de har nye venner. Styrk det venskab ved at invitere dem hjem eller til kirkeaktiviteter sammen med jer. I kan støtte dem i at adlyde befalingerne. Sådan værdifuld missionsindsats er ikke vanskelig, for det kan udføres i løbet af jeres hverdagsrutiner.

Der er andre måder, som I måske ikke tænker på som missionering. En ung mor kan fx lære hver opvoksende søn at forberede sig til at blive missionær og forkynde evangeliet og dele sit vidnesbyrd om sandheden. Når mor og far motiverer tanken gennem hans opvækst, vil han blive missionær. Det er fremragende missionering.

I kan vælge at identificere jeres forfædre og arrangere, at ordinanserne udføres for dem i templerne. Eller hvis I bor i nærheden af et tempel, så modtag velsignelsen ved stedfortrædende at udføre disse ordinanser selv. Præsident Kimball har sagt:

»Missionering er ikke begrænset til at forkynde evangeliet til ... folk, der nu bor på jorden. Missionering fortsætter også på den anden side af sløret hos [dem], som er døde, enten uden at have hørt evangeliet eller uden at acceptere det, mens de levede her på jorden. Vores store andel ... er på denne jord at udføre de ordinanser, som er påkrævet for dem, som accepterer evangeliet på den anden side af sløret ... Jeg håber at se os i stand til at ophæve den kunstige barriere ... mellem missionering og tempeltjeneste og slægtsforskning, for det er den samme forløsende gerning.«[7]

I, der bor i USA og Canada, kan bruge vores TV- og radiobudskaber til at skabe mulig interesse hos et familiemedlem, en nabo, en ven eller bekendt for at lære mere om evangeliet. Spørg blot, om de har set Kirkens budskaber. Familiebudskaberne er et værdifuldt redskab til at styrke familier. Vore TV-budskaber med gratis tilbud om instruktions-videobånd, et eksemplar af Mormons Bog eller Bibelen har tilskyndet mange til at søge løsninger på livets problemer. Invitér dem, der har hørt disse budskaber, til en familieaften, en kirkeaktivitet eller -møde. Præsentér dem så for missionærerne.

Begynd i dag at finde begejstring og glæde, når I søger at finde muligheder for at missionere omkring jer.

Udføre en deltidsmission

Deltidsmissionærers kaldelser er på mellem fire og tredive timer om ugen, mens de bor hjemme. Det omfatter traditionel tjeneste som fx stavsmissionær eller wardsmissionsleder. Der er også en bred vifte af andre muligheder for at tjene på deltid i næsten ethvert hjørne af Kirkens aktiviteter som fx templet, slægtshistorie, velfærd, undervisning og informationstjeneste. Hvis I har et særligt talent at give af, så kontakt jeres biskop. Der vil næsten helt sikkert være behov for jeres evner.

Udføre en fuldtidsmission

Præsident Hinckley udsteder kaldelser til missioner på 40 eller flere timer om ugen hjemme eller hjemmefra. Hvis du er en fysisk rask og følelsesmæssig stabil ung mand, så bed til, at du vil erkende den mulighed og det ansvar, du har over for Herren til at berede dig på at blive fuldtidsmissionær. Det indebærer forståelse af skrifterne, at være lydig, bevare sig selv ren, ubesmittet og værdig til at modtage begavelsen i templet. Når du når den rette alder, acceptér da en kaldelse fra Kirkens præsident til at tjene i to år som repræsentant for Herren. Jeg opmuntrer dig af hele min sjæl til at bede med hensyn til en fuldtidsmission, så du må opnå den glæde, det vil bringe dig, når du velsigner andre til at finde sandheden og modtage de frelsende ordinanser. Alt, hvad jeg i dag værdsætter i mit liv, begyndte at modnes gennem min hellige oplevelse som fuldtidsmissionær.

Der er et presserende behov i Kirken i dag for missionærægtepar, ikke til at gå fra hus til hus eller undervise i lektionerne, medmindre I ønsker at gøre det, men for meningsfyldt missionstjeneste i alle Kirkens aktiviteter overalt i verden. Der er langt større fleksibilitet i ægtepars muligheder for at tjene end for enlige ældster og søstre. I kan i samtaler med jeres biskop angive jeres ønsker om missionstjeneste. Vi skal uddanne et stigende antal fædre og mødre og ledere i præstedømmet og i hjælpeorganisationer over hele

verden, som virkelig ønsker at tjene Herren, men ganske enkelt ikke ved, hvordan de skal gøre det. I kan hjælpe dem som missionærægtepar med lederskabsudvikling som jeres ansvar. I kan tjene i templer, slægtshistorie, som undervisere eller i lægelige aktiviteter, velfærdsprojekter, informationstjeneste og besøgscentre. Der er behov for næsten alle færdigheder. Der er utvivlsomt et behov et sted i verden for jeres unikke evner og talenter. Særlige helbredshensyn kan ofte imødekommes. De følelser, som I giver udtryk for over for biskoppen, kommunikeres videre i en anbefaling til en kaldelse. Kirkens præsident har gjort det muligt, at disse kaldelser kan være inspireret af Herren samtidig med, at der tages hensyn til jeres særlige behov og ønsker som ægtepar. Stavspræsidenter og biskopper holdes underrettet om aktuelle behov for fuldtidsmissionærer. Hvis I ikke lokalt kan finde noget behov for mulig missionstjeneste, så skriv til Missionsafdelingen ved Kirkens hovedsæde. Vi vil sende jer en liste med aktuelle muligheder. Jeg opmuntrer hvert eneste ægtepar med den nødvendige tid til rådighed til bønsomt at overveje en fuldtidsmission. I vil blive rigt velsignet for modet til at acceptere en kaldelse. Jeres børn og børnebørn vil blive påvirket positivt, således som mange ægtepar har bevidnet det, ægtepar, som har tjent med ære, og nogle på deres tredje, fjerde eller femte mission.

Vent ikke på at blive spurgt. Jeg opfordrer jer alle til at komme frem for på en eller måde at deltage i de herlige og varierede muligheder for missionstjeneste og til at styrke og støtte dem, der tager evangeliet til sig som nye medlemmer.

I stavspræsidenter og biskopper har privilegiet at søge vejledning i bøn for at identificere og kalde personer til at forberede sig til at tjene på en fuldtids- eller deltidsmission. Selv om nogle vil komme af sig selv, kan langt flere findes og opmuntres til at indsende deres papirer til en kaldelse gennem jeres bønsomme indsats. Tjeneste i Kirken har altid været baseret på en inspireret kaldelse frem for frivillighed.

Hvorfor er ethvert medlem en missionær? Fordi det er det, som Herren har bedt os om at gøre. Overvej det i bøn. Der er nogle, som for evigt vil kalde jer for den forstående og barmhjertige engel, der førte dem til sandheden, styrkede dem i deres tro og hjalp dem med at lære at tjene Herren. Gør det. Tal med jeres biskop. Lad ham hjælpe jer med at se mulighederne for glæde uden grænser i et område af »ethvert medlem en missionær.« I vil finde en fornyelse i livet, begejstring og en dyb personlig tilfredshed ved at have mod til at acceptere en kaldelse som missionær. Jeg ved, at Herren vil hjælpe jer med at forkynde hans ord. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. I Conference Report, april 1959, s. 121-122.
2. Mark 16:15; fremhævelse tilføjet.
3. JSO Matt 6:33, fremhævelse tilføjet. Se også L&P 84:106; 108:7.
4. 2 Nephi 2:6-8, fremhævelse tilføjet. Se også Alma 29:2.
5. L&P 123:12, 17.
6. »Nyomvendte og unge mænd,« *Stjernen,* juli 1997, s. 47.
7. Spencer W. Kimball, »Er vi i fare for at miste det, der hører evigheden til?«, *Den danske Stjerne, maj 1977,* s. 2.

I det gode vejr samles alle dem, der ikke kunne få plads i Tabernaklet, på Tempelpladsen for at lytte til konferencemøderne, som sendes inde fra Tabernaklet.

Præstedømmets møde
Den 4. oktober 1997

Stå for sandhed og ret

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Det er ikke ene og alene om søndagen, at man skal stå for sandhed og ret. Hver eneste dag har vore nabolag og lokalsamfund brug for vores støtte og vores engagement i sikkerhed og lov og orden.

Det er et privilegium, brødre, at tale til jer denne aften.

Brødre, det at have præstedømmet er mere end blot en stor velsignelse. Det indebærer også betydningsfulde ansvar så som det at våge over Kirken, ære alle kvinder, især vore hustruer, vore mødre, vore døtre, vore søstre, at besøge medlemmerne i hjemmene og formane enhver »til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter«[1] og at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.«[2]

Når vi i dåbens vande indgår pagt om at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder,« taler vi ikke blot om faste- og vidnesbyrdmødet. Det er måske ikke altid let, bekvemmeligt eller politisk korrekt at stå for sandhed og ret, men det er altid det rigtige at gøre. Altid.

Joseph F. Smith var 19 år gammel, da han vendte tilbage efter sin mission på Hawaii. Mens han rejste fra Californien til sit hjem i Utah, blev han en morgen konfronteret med en »vognfuld vulgære fulderikker ... der skød med deres pistoler, råbte vildt og bandede ad mormonerne.« En af fulderikkerne, »der fægtede rundt med en pistol,« kom hen imod ham. Skønt Joseph var rædselsslagen, så »mente han, at det ville være uklogt og nytteløst at løbe ... og så gik han frem mod den bevæbnede bandit, som om der intet usædvanligt var ved hans opførsel. 'Er du en ... mormon?' forlangte den fremmede at få at vide. Joseph samlede alt sit mod og svarede roligt, mens han kiggede manden lige ind i øjnene: 'Ja, det kan De tro, i enhver henseende.' Banditten, der var næsten lamslået over det fuldstændig uventede svar, standsede op, lod hænderne falde ned langs siderne og efter at have betragtet Joseph med vantro i et øjeblik, sagde han med en dæmpet stemme: 'Nå, men du er ... det mest behagelige menneske, jeg nogensinde har mødt! Lad os give hinanden hånden. Jeg er glad for at se en mand, der står fast ved sin overbevisning.' Så vendte han sig om og gik sin vej.«[3]

Som bærere af præstedømmet har vi en hellig pligt til altid at stå for sandhed og ret. Hvis præstedømmet skal defineres, er det Guds myndighed, som mennesket har fået til at gøre det, som Gud ville gøre, hvis han var her. Det betyder, at vi ikke blot er hans vidner, men også hans repræsentanter.

Det er ikke ene og alene om søndagen, at man skal stå for sandhed og ret. Hver eneste dag har vore nabolag og lokalsamfund brug for vores støtte og vores engagement i sikkerhed og lov og orden. Kriminalitet, som ses overalt, er et alvorligt verdensomspændende onde og et moralsk problem, som Kirkens ledere er meget bekymrede over. Kriminalitetens sociale, økonomiske og moralske omkostninger kan ikke gøres op. Den tager ikke hensyn til race, religion, nationalitet, alder, kultur eller social eller økonomiske status.

Mormons Bog lærer os, at hemmelige foreninger, der beskæftiger sig med kriminalitet, udgør en alvorlig udfordring, ikke blot for den enkelte og familier, men for hele civilisationer. Blandt vore dages hemmelige foreninger findes bander, narkokarteller og mafiaer. Vore dages hemmelige foreninger virker meget på samme måde som Gadiantonrøverne gjorde på Mormons Bogs tid. De har hemmelige tegn og hemmelige ord. De deltager i hemmelige ritualer og optagelsesceremonier. Blandt deres formål er at »myrde, plyndre, stjæle og bedrive hor og begå alle slags ugudelige handlinger stridende mod landets og også mod Guds love.«[4]

Hvis vi ikke er varsomme, kan vore dages hemmelige foreninger opnå magt og indflydelse lige så hurtigt og lige så fuldkomment, som de gjorde på Mormons Bogs tid. Husker I mønstret? De hemmelige foreninger begyndte blandt »den mere ugudelige del« af samfundet, men til sidst »havde [de] forført størstedelen af de retfærdige« indtil hele samfundet var fordærvet.[5]

Vore dages unge mennesker er ligesom »den opvoksende slægt«[6] på Mormons Bogs tid de mest modtagelige over for banders påvirkning. Vore unge mænd og unge piger ser det overalt omkring sig. Der er en hel subkultur, der hylder samtidens bander og deres kriminelle adfærd med musik, tøjstil, sprog, holdninger og opførsel. Mange af dem, som I har betragtet som seje venner, har taget stilen til sig som noget, der var »trendy« og »fedt«, blot for at blive trukket med ind i subkulturen på grund af deres tilknytning til banderne. Vi har alle hørt de tragiske beretninger om intetanende »medløbere«, der har været ofre for bander, ganske enkelt fordi de gik med tøj i de forkerte farver i det forkerte nabolag.

Mormons Bog lærer os, at djævlen er »ophav til al synd« og disse hemmelige foreningers stifter.[7] Han benytter hemmelige foreninger og deriblandt bander »fra slægt til slægt, eftersom han kan få magt over menneskenes børns hjerter.«[8] Hans formål er at ødelægge enkeltpersoner, familier, samfund og nationer.[9] Til en vis grad havde han heldet med sig på Mormons Bogs tid. Og han har alt for meget held med sig i dag. Derfor er det så vigtigt for os som præstedømmebærere at stå fast for sandhed og ret ved at gøre det, vi kan, for at hjælpe med at holde vores samfund sikkert.

Flere år før Kristus kom til det amerikanske fastland, udviste lamaniterne så

stor tro og så stort mod, at de uskadeliggjorde Gadiantonrøvernes indflydelse i deres samfund fuldstændigt ved at prædike »Guds ord blandt den mere ugudelige del af dem.«[10] Brødre, vi er nu i en lignende stilling, hvor vi kan »stå som Guds vidner« ved at være et eksempel, holde Kirkens standarder og dele vores vidnesbyrd med dem omkring os.

Frelseren har lovet os, at hvis vi vil »hold[e] alle bud og pagter, hvorved [vi] er bundet, … vil [han] lade himlene skælve for [vores] skyld, og Satan skal skælve, og Zion fryde sig og blomstre på højene.«[11] Han har endog lovet, at den dag skal komme, da »på grund af hans folks retfærdighed … Satan ingen magt [har]« over menneskenes hjerter.[12]

Som en kirke erkender vi, at Jesu Kristi evangelium med dets frelsende sandheder og lærdomme giver den mest effektive, forebyggende og rehabiliterende hjælp til at overvinde kriminel adfærd. Forældre bærer det første og største ansvar for at belære deres børn om principperne for efterlevelse af evangeliet og borgersind. Der findes imidlertid dem, der kun lidt eller ingen støtte har hjemme. Vi må være opmærksomme på dem og gøre alt, vi kan, for at velsigne dem i deres tilværelse. De har brug for gode forbilleder, der viser retskaffenhed ved at ære deres pagter og holde deres løfter.

Til jer brødre, der er fædre, medlemmer af et biskopråd og ungdomsledere: Husk, at alle unge mænd og unge piger har et stort behov for at føle sig elsket, respekteret og værdsat, og de har et behov for at se tingene lykkes for dem på måder, der vil hjælpe dem til at opnå en følelse af selvtillid og selvværd. Der bør planlægges passende og opløftende aktiviteter, der vil skabe et sikkert og sundt miljø, hvori vores unge og deres ikke-medlemmer kan styrke hinanden og komme Frelseren nærmere.

Vi bør også støtte den indsats, som enkeltpersoner, organisationer, lokalsamfund og regeringer yder for at hjælpe dem med at forebygge kriminalitet. Vi bør arbejde inden for vore egne lokale retslige og dømmende systemer ved at vedtage og håndhæve love, der giver den nødvendige beskyttelse mod kriminelle, mens vi sikrer grundlæggende rettigheder og friheder. Og vi bør melde os frivilligt til at støtte og hjælpe regeringens ledere med at fremme planer, der er beregnet til at beskytte og styrke familier og lokalsamfund.

Mange af jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme vil måske befinde jer i forreste række i et slag mod dem, der har i sinde at gøre det, der er moralsk forkert. Jeg tror ikke, at I kan stå for sandhed og ret, hvis I har noget på, der ikke klæder en, der bærer Guds præstedømme. For mig er det umuligt at bevare Herrens Ånd, mens man lytter til musik eller ser biograffilm eller videofilm, der priser onde tanker og bruger vulgært sprog.

Jeg ved, at det somme tider er svært at stå for sandhed og ret. Men vi er nødt til at være gode forbilleder, hvis vi skal kunne hjælpe andre med at finde en bedre vej. Heldigvis kan vi få styrke fra dem, der er gået forud for os. Skønt den vej, de gik ad, kan have været anderledes end den vej, vi går ad i dag, er det mod, der kræves for at kunne være trofast, det samme, og vi kan lære noget af deres erfaringer.

George Q. Cannon, der som dreng voksede op i Nauvoo, lærte at klare dem, der forvoldte andre skade. Han fortæller med sine egne ord, hvordan han og en gruppe drenge på hans alder gjorde, hvad de kunne, for at forsvare de hellige mod mulige ballademagere:

»Det var … almindelig skik … når man talte sammen eller var i færd med at gøre en handel, at tage … sin lommekniv frem og begynde at snitte i en pind eller et andet stykke træ. Ofte fløjtede man samtidig med at man snittede. Ingen havde derfor noget imod denne skik med at snitte og fløjte. Mange af byens drenge fik hver især lavet en stor jagtkniv, og når der til byen kom en mand, der var kendt for at være en skurk, og han kom der med onde hensigter, samledes nogle få af drengene og gik hen, hvor den utiltalende person var, og efter forud for dette at have forsynet sig med fyrretræsspåner, begyndte de at snitte. Tilstedeværelsen af et antal drenge, der hver især snittede [harmløst] … var ikke et syn, der undgik en fremmeds opmærksomhed ... Hans første [reaktion] … var at … spørge, hvad dette betød. Drengene svarede ikke, men med alvorlige miner fortsatte de deres [harmløse] fløjten. Hvad kunne manden gøre. Hvis han var bevæbnet, kunne han skyde, men

det beslutsomme udtryk i drengenes ansigter og de glimtende knive overbeviste ham om, at det var bedre at være forsigtig end at være dumdristig … Det meste, vi nogen sinde så dem gøre, var at stå et stykke tid og bande og true … Så gik de deres vej fulgt af flokken af drenge, der ivrigt snittede og fløjtede.«[13]

Nu foreslår jeg ikke, at vi begynder at uddele jagtknive til vores diakoner. Men jeg påpeger, at George Q. Cannon og hans unge venner udviste stort mod og stor tro gennem deres handlinger. De så noget, der måtte gøres, og de gjorde på en sikker måde inden for rammerne af det, der var passende for den tid. Jeg er imponeret over deres villighed til at stå imod andres onde hensigter.

Det er meget komplekst at have med kriminalitet at gøre. Der er imidlertid nogle enkle ting, som vi kan gøre i vore dage for at forhindre andre i at blive påvirket af bander og kriminalitet. Vi kan undgå fristelsen til at danne klikker på skolen eller i Kirken. Vi kan alle afstå fra at finde fejl eller fremmedgøre andre med vore ord og handlinger. Der er intet, der er mere sårende end at føle sig udenfor eller gjort til grin. Derfor må vi aldrig gøre noget, der kan få andre til at ønske at være en del af en bande, fordi de føler sig afvist af os. Der er mange nye familier, der flytter ind blandt os. Brødre, ræk venskabets hånd ud og få enhver til at føle sig velkommen og sikker i vore nabolag og i vores Kirke. Kontrollér, at der ikke bliver spredt rygter eller sagt uvenlige ord, eller at intet finder sted, der kan såre nogen. Gør jer til venner med jeres naboer, våg over hinanden og hjælp med til at opbygge en ånd af enighed, fred og kærlighed blandt dem. Dette kan synes at være små ting, men jeg forsikrer jer om, at hvis vi gør denne slags gerninger, kan de på enhver måde være lige så effektive til at holde folk væk fra ugudelighed og kriminalitet som snitteri og fløjteri gjorde det i Nauvoos dage. Sandt venskab kan meget vel være det bedste vi kan gøre for at nå dem, der er drevet væk mod usikre og moralsk skadelige aktiviteter og falske former for tilhørsforhold.

Der findes utallige beretninger, der kunne fortælles om intelligente, talentfulde præstedømmebærere, der har ydet en god indflydelse på andre. Desværre findes der også beretninger om dem, der ikke nåede deres muligheder, fordi de var uvillige til at stå fast for sandhed og ret. Nogle unge mænd og unge piger har efterrationaliseret deres dårlige valg og sagt, at »vi begår alle fejl.« Men I må forstå, at der er forskel på en ærlig fejltagelse, begået i et øjebliks åndelig svaghed, og en bevidst beslutning om stædigt at være ulydig mod Guds befalinger. De, der med vilje vælger at bryde Guds befalinger eller tilsidesætte Kirkens standarder, selv når de lover sig selv og andre, at de en dag vil være stærke nok til at omvende sig, træder ud på den farlige, glatte glidebane, hvorpå mange har mistet deres åndelige fodfæste. Skønt det er sandt, at mange unge mennesker er kommet sig bemærkelsesværdigt over synd gennem omvendelsesprocessen, så er den sørgelige virkelighed den, at andre er faret vild på grund af den vej, de har valgt at følge.

Det er svære tider, vi lever i. I nogle henseender er det måske den mest udfordrende tidsalder af alle. Vi ønsker, at I unge mænd skal vide, at vi er klar over dette. Men vi er også klar over, at Gud har tilbageholdt nogle af sine stærkeste ånder til disse farefulde dage. Mens Guds love og standarder er under angreb fra alle sider, udgør vi en storslået hær af præstedømmebærere, der er beredte til at stå tappert for sandhed og ret. Brødre, lad os stå skulder mod skulder som bærere af Guds præstedømme og Kristi disciple og gøre, hvad vi kan, for at gøre denne verden bedre og mere sikker og lykkeligere. Lad os være »Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.« Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

NOTER:

1. L&P 20:47.
2. Mosiah 18:9.
3. Francis M. Gibbons, *Joseph F. Smith: Patriarch and Preacher, Prophet of God,* 1984, s. 43-44.
4. Helaman 6:23.
5. Helaman 6:38.
6. 3 Nephi 1:30.
7. Helaman 6:30; se 2 Nephi 26:22.
8. Helaman 6:30.
9. Se 2 Nephi 9:9.
10. Helaman 6:37.
11. L&P 35:24.
12. 1 Nephi 22:26.
13. »History of the Church,« *Juvenile Instructor,* 30. september 1871, s. 158.

»Se, her er manden«

Biskop Keith B. McMullin
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Vores vision af jer og jeres værk går videre end blot det ydre udseende af en dreng og ser i stedet en bærer af det hellige præstedømme udstyret med alle dets tilhørende myndigheder, pligter og velsignelser.

Denne store forsamling af brødre minder os om, at Kirkens hensigter og skæbne i høj grad hviler på skuldrene af dem, som bærer Det Aronske og Det Melkisedekske præstedømme. Selv om Det Aronske Præstedømme er det mindre præstedømme og et tillæg til det højere eller Det Melkisedekske Præstedømme, er de hver især evige og vigtige for Herrens værk. Præsident John Taylor sagde: »Når begge disse præstedømmers ansvar udføres og er forenet i deres renhed, vil Herrens herlighed tilkendegives på Zions bjerg i Herrens hus, og de vil begge virke i overensstemmelse med deres kaldelser, funktion og myndighed.«[1]

Med dette mål i sigte har vi pligt til at holde fast på alle der er nyomvendte og døbte, genskabe troen hos dem, der er drevet bort, samt beskytte vore unges spirende hengivenhed.

Nyomvendte foretager en brat kursændring fra tidligere vaner og manerer. De er ofte alene i Kirken uden støtte fra familie og venner. De står på en sti, der er lige og snæver og sand. Den er også ny for dem og kan være en smule forvirrende.

Der er dem, som engang gik på samme sti, men som for vild. Deres tro er blevet uklar. For dem synes udsigten til et fuldt fællesskab at være noget fjernt og måske uønsket. De skjuler sig for Kirken og føler sig skjult for Gud.

Vi elsker og beundrer jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Jeres livskraft er smittende, jeres evner forbløffende, jeres bekendtskab oplivende. Men vi ved, at andre kræfter er interesserede i jer. Kræfter, der er mørke og uheldsvangre. Onde mænd og kvinder skilter med grumme fristelser og bedrag. Deres hensigt er at tilintetgøre jer. De kan gøre svære indhug i jeres gruppe.

For at undslippe disse farer har vor himmelske Fader sørget for en Frelser.[2] Vor Herres sonoffer er den mest betydningsfulde enkeltbegivenhed i alle skabte tings historie. Dette er således evangeliet – at Gud lever og er vor Fader, at Kristus er Guds elskede Søn, hans forsoning er virkelig, hans jordiske rige er oprettet, og en himmelsk arv venter dem, som antager og efterlever de evige principper, hvorpå det er bygget.[3]

Evangeliet meddeles og modtages på to måder – en del kommer før den anden. Den første del omfatter en mindre del, som forbereder, derefter følger den større del, som opfylder. Grundbeskaffenheden af hver del findes i det hellige præstedømmes ordinanser og aktiviteter – begyndende med Det Aronske og kulminerende i Det Melkisedekske. De, som er »trofaste og får disse to præstedømmer ...og som ærer deres kaldelse ... bliver ... Guds kirke og rige og Guds udvalgte.«[4]

Den mindre del af evangeliet omfatter afgørende, frelsende sandheder og hviler på hjørnestenene lydighed og offer. Disse sandheder skoler mænd og kvinder, drenge og piger i retfærdighedens grundsætninger. De består af omvendelse, dåb, og overholdelse af de kødelige buds lov til syndernes forladelse. Kødelige bud er dem, som sætter os i stand til at overvinde vores naturlige, eller dødelige, legemers og sinds lyster og lidenskaber. Vigtigst blandt disse bud er de ti bud.[5] Denne mindre del af evangeliet vil nære dem, som er nye i Kirken, lede dem tilbage, der er faret vild, hjælpe unge mennesker til at genkende og overvinde verdens fristelser og bedrag. Uden denne forberedelse kan fylden af evangeliets velsignelser ikke realiseres eller opnås.

Ansvaret for administrationen af denne forberedende del af evangeliet er overdraget Det Aronske Præstedømme:

»Og det mindre (eller Det Aronske) præstedømme ... (har) nøglerne til ... det forberedende evangelium,

hvilket evangelium er evangeliet til omvendelse og dåb og syndsforladelse og de kødelige buds lov.«[6]

Velsignet er den mand, der er kaldet og ordineret til dette, for hans trofaste tjeneste i Det Aronske Præstedømme vil ikke blot frelse andre, men også ham selv.[7] Det er det samme hvadenten denne mand er ny i Kirken, om han vender tilbage efter lang tids fravær, eller om han er en ung mand. Idet han administrerer disse principper, ordinanser og befalinger, bliver han selv skolet. Tjeneste i Det Aronske Præstedømme bereder mænd til det evige evangeliums fylde, til eden og pagten og de åndelige velsignelser, »der hører til præstedømmet« (Det Melkisedekske).[8] I enhver henseende er Det Aronske Præstedømme i sandhed forberedende. Og for I yngre mænd er der yderligere muligheder.

Verden anvender alder som et middel til at definere, om man er en voksen mand. Alder anvendes fx til at afgøre, hvornår et ungt menneske er tilstrækkeligt modent og ansvarligt til at kunne køre bil. For den unge oprinder det længe ventede tidspunkt. For deres forældre er det en tid fyldt med rædsel.

Verden benytter også alder til at afgøre, om en person er tilstrækkelig vis og ansvarlig til at kunne stemme, indgå kontrakter, at kunne anses for fuldt og lovligt ansvarlig. Vi kalder dette for myndighedsalderen, det tidspunkt, hvor man ophører med at være mindreårig.

Eftersom ungdom og alder er så synligt i Det Aronske Præstedømme, kunne man fejlagtigt antage, at de på en eller anden måde er bestemmende for dette præstedømmes myndighed og effektivitet. Husk, husk venligst: *I Kirken er det værdighed og Guds magt, der kvalificerer en person*

til værket. Forventning, mulighed og tjeneste bidrager mere til ens vækst end fødselsdage. I Guds rige begynder myndighedsalderen med en ordination.

Tænk på de mægtige gerninger, der blev udført af Samuel, Johannes Døber, Mormon og Joseph Smith. De blev alle kaldet, da de var unge. De blev hver især kvalificeret af Gud til de foreliggende store opgaver. Hver især udførte sine pligter til evig velsignelse for os alle.

Sådanne gerninger kan være kendetegnende for Det Aronske Præstedømme i dag. Det er i nogen grad et spørgsmål om perspektiv. Når vi ser en ung bærer af Det Aronske Præstedømme, ser vi ham så som en dreng eller som en mand »kalde(t) af Gud ved profeti og håndspålæggelse«?[9] Hvorledes vi ser ham har indflydelse på, hvordan han ser sig selv. Lad mig illustrere det.

Lad os for et øjeblik antage, at min hånd repræsenterer myndighed i Det Aronske Præstedømme. Disse fire fingre repræsenterer dets fire embeder: Diakon, lærer, præst og biskop. Vælg et af disse embeder, lad os f. eks. sige en diakon. Han står ved siden af de andre, han er lidt kortere, lidt mindre robust. Men ligesom hånden

hæmmes alvorligt ved tabet af lillefingeren, således hæmmes præstedømmet, hvis vi anser en diakon for blot at være en dreng.

I Guds øjne er der mere magt og myndighed i en bærer af Det Aronske Præstedømme, end der er blandt alle verdens rige, berømte og indflydelsesrige mennesker. Deres gerninger vil ophøre, det vil hans ikke. De kan intet gøre i Herrens navn, han kan gøre hvad som helst, Herren kræver af ham, for han er ude i Herrens ærinde. Han kan styrke den nyomvendte, ændre sindelaget hos dem, der synes fortabt, og opbygge andre unge mennesker i deres tro.

Når han fungerer i sit embede i Det Aronske Præstedømme, gør han følgende:

• Udrækker fællesskabets og venlighedens hånd.

• Belærer, forkynder og bærer vidnesbyrd om sandheden.

• Tilser, at medlemmerne ofte mødes, og at ingen bliver overset.

• Indsamler fasteofferet, så man kan tage sig af de fattige.

• Administrerer den hellige nadver.

• Besøger medlemmerne i deres hjem og fører dem ind i Kirkens tryghed.

• Finder frem til sine forfædre, indsender deres navne til indsenderarkiv og tager til templet for at blive døbt og modtage håndspålæggelse for dem, som ikke modtog disse ordinanser, mens de levede på jorden.

• Udfører som præst dåbshandlinger og ordinerer ved håndspålæggelse andre præster, lærere og diakoner.

• Er et eksempel på dyd, moralsk mod og sund mandighed i sin familie, blandt sine venner, i lokalsamfundet og i det land, hvor han bor![10]

I mit sind kan jeg høre jer fra Det Aronske Præstedømme sige med en iver og overbevisning karakteristisk for mænd som Mormon og Joseph Smith:

Vi er sønner af vor himmelske Fader og Jesu Kristi disciple. Vi virker med »tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære.«[11]

Som bærer af Det Aronske Præstedømme -

- vil jeg efterleve Jesu Kristi evangelium.[12]

- vil jeg ære mine kaldelser i præstedømmet.[13]

- vil jeg yde meningsfuld tjeneste.[14]

- vil jeg forberede mig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.[15]

- vil jeg forpligte mig til og forberede mig til at udføre en fuldtidsmission.[16]

- vil jeg leve værdigt til at modtage templets pagter og berede mig til at blive en værdig ægtemand og far.[17]

Vores vision af jer og jeres værk går videre end blot det ydre udseende af en dreng og ser i stedet en bærer af det hellige præstedømme udstyret med alle dets tilhørende myndigheder, pligter og velsignelser.

Til mænd i gamle dage der kom med tiden
præstedømmet nævnt efter Aron.
Gennem levitter, præster og profeter med
dets formål var at velsigne Guds børn.

Da kom verdens Frelser
og opsøgte en mand ved navn Johannes
for at blive døbt ved denne myndighed
og angive Frelsens morgengry.

I de sidste dage denne selvsamme magt
igen til jorden blev givet
at evangeliets sandheder fra først til sidst
måtte i sjælen fødes.

Det Aronske Præstedømme, du ædle sandhed,
som forberedelse er kommet,
at forløsningen må opnås
gennem Guds elskede Søn!

Og han som disse kræfter udøver -
er ikke blot en dreng.
Med præstedømmets kappe på sig sat
vi siger »Se, her er manden!«[18]

Må Gud velsigne jer, I ædle mænd i Det Aronske Præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *Items on Priesthood*, 1969, s. 24.
2. Se Moses 6:57-58.
3. Se L&P 76:40-44; 3 Nephi 27:13-21; L&P 39:5-6; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143.
4. L&P 84:33-34, se også v. 32-41.
5. Se JSO, 2 Mos 34:1-2; L&P 84:27; 2 Mos 20.
6. L&P 84:26-27.
7. Se Jak 5:19-20.
8. L&P 84:39; se også L&P 107:18-19.
9. Trosartiklerne 1:5; se også Heb 5:4.
10. Se L&P 20:46-60; 84:106-110.
11. L&P 4:5.
12. Se 1 Kor 9:14.
13. Se L&P 107:99.
14. Se L&P 4:2-3.
15. Se L&P 84:33-39.
16. Se 3 Nephi 5:13.
17. Se L&P 110:7-9. Teksten er tilpasset fra Det Aronske Præstedømmes mission i *Håndbog for Det Aronske Præstedømmes ledere*, 1992, s. 6.
18. Digt af Keith B. McMullin.

Fremtidens pionerer – frygt ikke, tro kun

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi er en del af den vigtigste sag på jorden. Vi er fremtidens pionerer. Lad os gå fremad som Helamans hære og opbygge Guds rige.

Mine kære brødre, jeg hilser jer i kærlighed og taknemmelighed for jeres tro og hengivenhed. Vi har haft en vidunderlig konferencedag. Musikken har været storslået; talerne har været inspirerende, herunder også ældste Maxwells. Jeg har bedt ældste Maxwell om at tale ved min begravelse, og jeg har ingen planer om at forlade denne verden lige med det samme.

Vi er ved at afslutte et fantastisk år, hvor vi har mindet de prøvelser og det mod, som blev udvist af pionererne, der ankom til Salt Lake-dalen for 150 år siden. Vi påskønner virkelig meget de hundredtusinder af trofaste medlemmer af Kirken i hele verden, som har bidraget til denne fejring.

Det er væsentligt, at alle disse aktiviteter er foregået under vores inspirerede præsidents, Gordon B. Hinckleys profetiske ledelse. Nu leder han os til at blive fremtidens pionerer med alle dens spændende muligheder. Tro i hvert et fremtidigt fodtrin vil opfylde den profetiske vision om Kirkens storslåede skæbne.

Der har aldrig været en mere storslået tid i denne Kirkes historie. Flere templer er under opførsel og i planlægningsfasen end nogensinde før. Som et betydningsfuldt første skridt i denne fremtidige pionerindsats har præsident Hinckley taget det første spadestik til en ny stor hal, der skal bygges i nærheden af templet i Salt Lake City. Derfra vil Herrens ord ved generalkonferencer blive talt til flere af Guds børn, både i hallen og via satellit eller andre elektroniske metoder.

I aften taler jeg med særlig vægt til jer unge præstedømmebærere, som vil føre denne Kirke ind i fremtiden. I følger ikke verdens veje med at deltage i usømmelige aktiviteter eller gå i mærkeligt tøj og med mærkelige smykker. Vi er stolte af jer. Vi har stor tillid til jer.

Som mit emne tager jeg Frelserens enkle, men dybsindige budskab til synagogeforstanderen. I husker, at forstanderen fik at vide, at hans datter var død, og at han ikke skulle besvære Mesteren med det. Da Frelseren kom til denne sørgende fars hjem, sagde han: »Hvorfor larmer og græder I? Barnet er ikke død, hun sover.« Og han tog pigen ved hånden og sagde: »'Jeg siger dig, rejs dig op!' Og straks stod pigen op og gik omkring … Og de blev fuldstændig ude af sig selv.«[1]

Frelserens ord til synagogeforstanderen fanger det centrale i denne beretning: »Frygt ikke, tro kun.«[2] Disse fire ord indeholder mit budskab til jer.

Vi må tro på Gud, den evige Fader, og på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden.[3] Vi må tro på forsoningen og på Frelserens opstandelse. Vi må tro på profeternes ord, både de fordums og de nutidige. Vi bør også tro på os selv.

At tro kræver handlinger. Hvis I forbereder jer på at vandre ad livets vej, kan I blive belønnet langt ud over jeres drømme og forventninger. Men for at opnå dette må I arbejde meget hårdt, spare op, være kloge og opmærksomme. I må lære at nægte jer selv verdslige fornøjelser. I må være trofaste i at betale tiende; I må holde visdomsordet; I må holde jer fri fra andre former for afhængighed. I må være kyske og moralsk rene i enhver henseende. I bør acceptere og være trofaste i alle de kaldelser, som I får. Stabilitet og hårdt arbejde vil være bedre for jer end at være geniale.

Handlinger begrænses af frygt. Unge mænd, I er sammen med de unge søstre Kirkens fremtid og i et vist omfang verdens fremtid. I har ganske rigtigt bekymringer om at kunne klare jer og at finde jeres plads i livet. I genkender oftere jeres utilstrækkeligheder end jeres stærke sider.

Nogle af jer har bekymringer i forbindelse med at forlade jeres hjem og rejse ud i det ukendte – som fx missionsmarken. Nogle af jer, der er i 20'erne eller 30'erne, er lidt bekymrede over at påtage jer ansvarene forbundet med ægteskab og familie. I er med rette bekymret for jeres uddannelse – jeres erhvervsmæssige træning – at lære at bruge jeres hoved og jeres hænder. I må erhverve færdigheder for at kunne konkurrere i verden i dag.

I har bekymringer omkring at blive accepteret. I bekymrer jer om at være populære i jeres aldersgruppe. Det er helt naturligt at ønske at være accepteret.

For nylig hørte jeg om en god mand, der efter at være blevet gift i templet og have fået fire børn faldt fra Kirken. Hans fysiske udseende blev sjusket, og hans opførsel trist, da han blev narkoman, alkoholiker og dernæst kæderyger. Han fortsatte denne destruktive livsstil i mange år. Men med tiden begyndte han endelig med hjælp fra en god hustru, hjemmelærere, en interesseret biskop og vor kærlige himmelske Fader på den lange vej tilbage. En af de stolteste dage i hans liv kom, da han atter var værdig til at få en tempelanbefaling. Når han så tilbage på disse onde år, indrømmede han senere: »Det eneste, jeg nogensinde ønskede, var at være accepteret.« At søge accept fra de forkerte medførte umådelig elendighed og smerte.

Brødre, jeg forsikrer jer, at vi alle er accepteret. Intet er vigtigere eller mere dyrebart for nogen af os end at tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilhører den største sag på denne jord – nemlig vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi

sag. Vi er blevet givet den største magt på jorden – det hellige præstedømme.

Hvis I tager hver udfordring et trin ad gangen – med tro i hvert et fodtrin – vil jeres styrke og forståelse vokse. I kan ikke forudse alle vendinger og sving forude. Mit råd er at følge vejledningen fra verdens Frelser: »Frygt ikke, tro kun.«[4]

Vi er ikke alene i vores kamp på jorden. Usete hærskarer våger over os, fortæller profeten Elisa. På hans tid var aramæerne i krig med Israel, og profeten Elisa rådede Israels konge mod at falde i baghold. Israels konge fulgte hans råd og reddede sig selv igen og igen. Dette ophidsede aramæerkongen, som ved nattetid »sendte ... heste og vogne og en stor hærstyrke ... og omringede byen. Da gudsmandens tjener tidligt næste morgen gik ud, opdagede han, at en hærstyrke med heste og vogne havde omringet byen. Den unge mand spurgte ham: 'Ak, herre, hvad skal vi gøre?'«

Derpå svarede profeten og sagde: »Frygt ikke, der er flere på vores side end på deres!

Så bad Elisa: 'Herre, åbn øjnene på ham, så han kan se!' Herren åbnede den unge mands øjne, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa.«[5] Med Herrens hjælp var profeten Elisa i stand til at redde Israel.[6]

Vi kan overvinde vores frygt, ikke det hele på en gang, men lidt ad gangen. Når vi gør det, vil vi få mere tillid. Det følgende er beretningen om en ung mand, som kom ud for en frygtelig situation, som vi alle har prøvet eller vil komme ud for på et tidspunkt.

Det var en varm juli-eftermiddag, og kirkesalen var fyldt til stavspræstedømmemødet. En ung præst sad på forhøjningen i en tilstand af »kontrolleret nervøsitet«. Efter salmen præsenterede stavspræsidenten ham som den næste taler.

Han bredte sine notater ud, og da han gjorde det, afslørede hans rystende hænder hans frygt. Han begyndte at tale, men snart kom ordene hurtigt og ukontrolleret, hans ord var vilde og gentagelser. Det blev værre, da han begyndte at stamme og derefter helt holdt op med at sige noget.

En trykkende tavshed fyldte lokalet. Hvem har ikke følt frygten ved at stå foran en stor forsamling? Alle troede, at han ville sætte sig ned, men nej, han blev stående med hovedet bøjet. Nogle få ildevarslende sekunder gik. Så rettede han sig op, og det røg ud af ham: »Brødre, jeg beder om jeres tro og bønner, så jeg må kunne kontrollere min tale.«

Derpå vendte han tilbage til der, hvor han var stoppet, og talte stille, men tydeligt. Snart nåede hans stemme sit naturlige leje, og han gennemførte sin tale til dens afslutning. Det var ikke så meget hans tale, der glædede dem, der var til stede. Det var billedet af en ung mand, som, selv om han stod på kanten af en afgrund af frygt, urokkeligt løftede modets banner og samlede sig i kampen for sandhedens sag.[7]

I er hver især blevet givet enestående talenter og evner. Det vil i fællesskab med nogle særlige kræfter i præstedømmet hjælpe jer umådeligt i ethvert foretagende. Det vil være en stor udfordring at være i den kongelige hær, der vil bringe Kirken ind i fremtiden under Herrens og hans lederes vejledning. Det vil også være en meget belønnende og spændende oplevelse. Det vil kræve stor tro, ofre, disciplin, forpligtelse og indsats. Jeg er overbevist om, at I kan leve op til det.

At tro omfatter tillid til og tro på Herren og evangeliets principper, og det omfatter også en fuldstændig overbevisning om, at præsidenten for Kirken, Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og de øvrige generalautoriteter er Herrens tjenere. Det vil også sige at tro på, at de modtager inspiration til at lede Kirkens forvaltning. Denne tro var en stor styrke for pionererne.

Ældste Ben E. Rich gengav troen hos denne gode gruppe af de tidlige hellige, da han sagde: »Dette område var ukendt for dem. De troede på, at Gud havde givet præsident Young en vision om de sidste dages helliges fremtidige hjem. De havde tro på deres leder, og de var villig til at rejse ud i det ukendte sammen med ham ... Hvem vil nogensinde glemme den tro ... det mod hos dem, der havde en sådan tillid til Brigham Young, at de fulgte ham til disse dale i bjergene.«[8] Som pionerer i vor tid, der ser fremad, må vi være villige til at gå ud i det ukendte med den samme tillid og forpligtelse til at følge præsident Hinckley og de øvrige kaldede autoriteter i Kirken.

At tro omfatter gode gerninger og overbevisning. Vi kan ikke være passive; vi må aktivt undgå det onde. Det betyder, at vi ikke spøger med det hellige. Familier i vore dage bør ikke kun undgå det onde, men også antydningen af det onde. Familier må for at bekæmpe disse påvirkninger afholde familiebøn, familieaften og familiestudium.

Den daglige diæt af pornografi, umoralitet, uærlighed, uærbødighed, misbrug og vold, der stammer fra så mange kilder, er meget nedbrydende. Hvis vi ikke er forsigtige, vil det ryste vores åndelige grundvold. Når vi først får disse onde påvirkninger ind i vores sind, er det meget vanskeligt at fordrive dem igen.

Ældste Dallin H. Oaks kom med et klogt råd på dette område, mens han var rektor for Brigham Young University. Han sagde:

»Vi omgives af materiale, som propaganderer for uretmæssige seksuelle forhold både på papir og på skærmen. Undgå det for jeres eget bedste. Pornografiske eller erotiske historier eller billeder er værre end beskidt eller fordærvet mad. Kroppen har forsvarsmekanismer til at rense sig for uren mad. Med nogle få dødelige undtagelser vil dårlig mad kun gøre jer syge, men der vil ikke opstå varige mén. Som modsætning hertil vil en person, der fylder sig med sjofle historier og pornografiske eller erotiske film og bøger, opbevare disse ting i det forbløffende gentagelsessystem, som vi kalder hjernen. Hjernen vil ikke kaste skidt op. Når det først er optaget, vil det altid kunne genkaldes, og de perverse billeder kommer i glimt frem for øjnene og trækker jer bort fra det sunde og gode i livet.«[9]

På nogle måder er vi den mest udsatte generation i verdenshistorien. Vi synes at leve i en tid, som kong Benjamin forudså. Han sagde: »Og endelig kan jeg ikke fortælle jer alle de ting, hvormed I kan begå synd; thi dertil gives der forskellige veje og midler, ja, så mange, at jeg ikke kan opregne dem.« Nu kommer denne stærke advarsel: »Men så meget kan jeg sige jer, at dersom I ikke vogter jer selv og jeres tanker, ord og gerninger og iagttager

Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt om Herrens tilkommelse til jeres livs ende, da skal I omkomme.«[10]

Jeg vil gerne sige lidt til jer brødre, der er lidt ældre. Præsident J. Reuben Clark jun., der var rådgiver i Det Første Præsidentskab, plejede fra denne talerstol at sige: »Brødre, jeg håber, jeg kan forblive trofast til enden.« På det tidspunkt var præsident Clark i 80'erne. Som ung mand kunne jeg ikke forstå, hvordan denne vise, lærde, erfarne og retfærdige mand, Herren Jesu Kristi apostel, kunne have nogen bekymringer om sin åndelige velfærd. Nu, hvor jeg nærmer mig hans alder, forstår jeg det. Jeg nærer den samme bekymring for mig selv, min familie og alle mine brødre i præstedømmet. Gennem hele mit liv har jeg set nogle af de bedste, dygtigste og mest retskafne mænd snuble og falde. De har været trofaste og oprigtige i mange år for derpå at blive fanget i et spind af dumhed og tåbelighed, der har bragt stor skam over dem selv, og som har forrådt deres uskyldige families tillid og efterladt deres kære med sorg og smerte.

Mine kære brødre, vi må alle, unge såvel som gamle, konstant være på vagt mod Satans fristelser. Disse onde påvirkninger kommer til os som tidevandsbølger. Vi må klogt vælge de bøger og blade, som vi læser, de film, vi ser, og hvordan vi bruger den moderne teknologi som fx internettet.

Præstedømmets store kræfter overgår vores forståelse. De er evige. Gennem denne kraft blev universet organiseret. Jeg lover jer umådelige velsignelser, brødre, når I lever retskaffent. Jeg siger dette uden tøven eller usikkerhed på grund af løfterne fra Herren i præstedømmets ed og pagt, der står i afsnit 84 i Lære og Pagter:

»Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren; thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, som modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.«[11]

Hvis vi tror og er trofaste, bliver vi lovet alt det, som Faderen har. Hvis vi modtager alt det, som Faderen har, er der ikke mere for os at modtage i dette liv eller i det tilkommende. Vi bør huske, at i vore udfordringer og kampe mod de onde og mørke kræfter, er der »flere på vores side end på deres!«[12] Vi er en del af den vigtigste sag på jorden. Vi er fremtidens pionerer. Lad os gå fremad som Helamans hære og opbygge Guds rige. Lad os som den kongelige hær »straks ved signalets klang« gå »frem på livets slagmark.«[13] Disse håb, velsignelser og muligheder vil komme til os, hvis vi blot vil tro og ikke frygte. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Mark 5:39-42.
2. Mark 5:36.
3. Se Mosiah 4:9.
4. Mark 5:36.
5. 2 Kong 6:14-17.
6. Se 2 Kong 6:18-23.
7. Se Wayne Lynn, *Lessons from Life,* 1987, s. 51-52.
8. Ben E. Rich, i Conference Report, april 1911, s. 104.
9. Citeret i »Things They're Saying,« *New Era*, februar 1974, s. 18.
10. Mosiah 4:29-30.
11. L&P 84:33-38.
12. 2 Kong 6:16.
13. Se *Sange,* nr. 91.

Hjemmelærerbesøg – En guddommelig tjeneste

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Kan vi ... ikke ... række ud til dem, som vi har ansvar for, bringe dem til Herrens bord for at mætte sig med hans ord og nyde hans Ånds ledsagelse.

Dette har været en konference præget af åndelighed, og jeg ved, at I såvel som jeg er blevet opbygget. Det er blevet sagt, at »hvor præsidenten er, dér er der styrke; og jeg ved, at han er hos os og præsiderer, og at han er en styrke for hele Kirken.«[1]

Præsident Hinckley har haft et energikrævende program det sidste års tid og har vidnet for tusindvis af medlemmer og andre i verdens nationer. For mange har denne oplevelse aldrig før kunnet nydes af hengivne medlemmer »i fjerntliggende egne med navne, der lyder mærkeligt.« Han værdsætter vores bønner for ham.

Foruden mange andre ansvarsopgaver modtager Kirkens præsident hver dag en hel del korrespondance. Jeg er kommet i tanke om et sådant brev og vil læse det for jer. Det begynder således:

»Kære præsident,

Hej. Jeg hedder David Smith. Jeg bor i et område, hvor stærene larmer meget, og de bygger reder i min bedstefars båd og i min fars lade og overalt. Både min bedstefar og min far synes, at jeg skal skyde dem, men det gør min mor ikke. Jeg ved, at loven siger, at det er i orden, men jeg beder ikke om din mening som jæger. Jeg beder dig om din mening som leder af Kirken.

Med venlig hilsen

David Smith

P.S. En stær er en fugl, der spiser andre fugles æg og andre dårlige ting.«

Alle breve, som kommer, besvares. Der blev sendt et svar på netop dette brev af sekretæren for Det Første Præsidentskab, F. Michael Watson.

»Kære David:

Jeg er blevet bedt om at bekræfte modtagelsen af dit brev af den 30. april til Kirkens præsident om de problemer, du har haft med stærene.

Kirken har ikke nogen officiel politik om dette emne. Brødrene føler, at det bør være op til dine forældre at give dig passende vejledning.

Jeg håber, at denne oplysning kan hjælpe dig.

Med venlig hilsen,

F. Michael Watson«

Præsident Hinckley kan umuligt besvare alle breve personligt, og han kan heller være alle vegne. De af os, der assisterer ham, kan heller ikke nå ud til alle lande. Men Herrens visdom har givet os retningslinier, hvorved vi, der bærer Guds præstedømme, kan tjene, kan undervise og kan vidne for Kirkens familier. Ja, jeg taler om hjemmelærerbesøg.

Lad os kaste et blik på Herrens og hans profeters råd om denne yderst vigtige bestræbelse.

Biskoppen i ethvert ward i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tildeler præstedømmebærere som hjemmelærere, der skal besøge medlemmernes hjem hver måned. De går to og to; en ung mand i Det Aronske Præstedømme kommer ofte sammen med en voksen, der har Det Melkisedekske Præstedømme.

Hjemmelærerprogrammet er et svar på nutidsåbenbaring, der giver dem, der er ordineret i præstedømmet til opgave at »undervise, udlægge, formane, døbe og våge over Kirken ... og besøge hvert medlems hjem og formane dem til at bede højlydt og i løndom og tage sig af pligterne i familien ... altid at våge over Kirken og være med dem og styrke dem og sørge for, at der ikke findes nogen uretfærdighed i Kirken, ej heller hårdhed mellem dem, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale.«[2]

Præsident David O. McKay formanede: »Hjemmelærerprogrammet er en af vore mest påtrængende og mest lønsomme muligheder for at nære og inspirere vor himmelske Faders børn ... Det er en guddommelig opgave, et helligt kald. Det er vores pligt som hjemmelærer at bringe den guddommelige ånd ind i ethvert hjem og ethvert hjerte. Det giver enhver ædel og hengiven lærer for Guds børn en uendelig fred, glæde og tilfredsstillelse.«[3]

I Mormons Bog indviede Alma »alle deres præster og alle deres lærere, og ingen blev indviet, medmindre det var retfærdige mænd. Derfor vågede de over deres folk og nærede dem med det, der hører til retfærdighed.«[4]

Når vi opfylder vores ansvar som hjemmelærere, er vi forstandige, hvis vi lærer at kende og forstå hvert familiemedlems udfordringer. Et hjemmelærerbesøg har også større mulighed for at blive vellykket, hvis der aftales et tidspunkt i forvejen.

Den afdøde, John R. Burt, som jeg har tjent sammen med i mange wards- og stavsstillinger, fortalte om en oplevelse, hvor han som dreng tog ud som hjemmelærer sammen med en ivrig og frimodig højpræst – uden varsel – til en mindre aktiv familie. De kom på et dårligt tidspunkt. Man spillede poker i et røgfyldt lokale. Da hjemmelærerne så sig om i lokalet, vendte højpræsten sig mod bror Burt og udbrød: »Denne forsamling har brug for omvendelse! Vær venlig at føre an og synge en salme sammen med dem.«

Juniorkammeraten sagde i stedet for: »Jeg tror, at vi hellere må gå og komme tilbage en anden aften.«

For nogle år siden da Kirkens missionærkomité bestod af Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson holdt bror og søster Hinckley en middag for komiteens medlemmer og deres hustruer. Vi var netop færdige med en dejlig middag i det smukke hjem – som bror Hinckley havde ladet bygge og selv lavet det meste af – da det pludselig bankede på døren. Præsident Hinckley åbne-

de døren og så sin hjemmelærer stå uden for. Hjemmelæreren sagde: »Jeg har ikke min makker med, men jeg følte, at jeg skulle komme i aften. Jeg vidste ikke, at du havde selskab.«

Præsident Hinckley inviterede elskværdigt hjemmelæreren ind for at sidde ned og belære tre apostle og deres hustruer om deres pligter som medlemmer. Med en smule frygt gjorde hjemmelæreren sit bedste. Præsident Hinckley takkede ham for hans besøg, hvorefter hjemmelæreren hurtigt trak sig tilbage.

Abraham Lincoln gav dette kloge råd, som sandelig kan anvendes på hjemmelærere: »Hvis du ønsker, at en mand skal gå ind for din sag, så overbevis ham først om, at du er hans sande ven.« Præsident Ezra Taft Benson tilrådede indtrængende: »Fremfor alt, vær en oprigtig ven for den enkelte og de familier, I besøger.«[5]

Frelseren sagde til os: »Jeg vil kalde jer venner; thi I er mine venner.«[6] En ven gør mere end blot at aflægge et besøg hver måned af pligt. En ven er mere optaget af at hjælpe folk end at få æren. En ven bekymrer sig for folk. En ven elsker. En ven lytter. En ven giver en hjælpende hånd.

Nogle af jer her husker sikkert den historie, som præsident Romney gerne fortalte om den såkaldte hjemmelærer, der engang kom hjem til familien Romney en kold aften. Han stod med sin hat i hånden og skiftede nervøst vægten fra det ene ben til det andet, mens han ventede på at blive budt en stol, så han kunne sætte sig og komme med sit budskab. »Jeg vil bare sige dig, bror Romney,« sagde han, »det er meget koldt udenfor, så jeg har ladet motoren i min bil køre, for at den ikke skal gå i stå. Jeg har bare lige standset op en gang hos de forskellige, så jeg kan fortælle min biskop, at jeg har været ude.«

Bror Romney sagde da efter at have fortalt denne oplevelse til et præstedømmemøde: »Vi må kunne gøre det bedre end som så – meget bedre.«

Hjemmelærerprogrammet besvarer mange bønner og lader os se levende mirakler. Lad mig illustrere dette ved at fortælle om et tilfælde, som jeg har oplevet i de senere år, såvel som for nylig.

Ejeren af Dick's Cafe i St. George i Utah er et sådant eksempel. Dick Hammer kom til Utah med Civilian Conservation Corps under depressionen i 1930'erne. I den tid mødte han og giftede sig med en sidste dages hellig kvinde. Han åbnede sin café, som blev et populært mødested. Willard Milne var hjemmelærer for familien Hammer. Da jeg kendte Dick Hammer og havde trykt hans menuer, spurgte jeg min ven, bror Milne, når jeg besøgte St. George: »Hvordan går det med vores ven, Dick Hammer?«

Svaret lød for det meste: »Langsomt.«

Årene gik, og for blot et år eller to siden sagde Willard til mig: »Bror Monson, Dick Hammer er omvendt og skal døbes. Han er 90 år gammel, og vi har været venner hele vores voksne liv. Hans beslutning varmer mit hjerte. Jeg har været hans hjemmelærer i mange år – nok i 15 år.«

Bror Hammer blev døbt og tog et år senere til templet i St. George og modtog der sin tempelbegavelse og beseglingsvelsignelser.

Jeg spurgte Willard: »Blev du nogensinde modløs over at undervise i så lang tid?«

Han svarede: »Nej, det var det hele værd. Jeg er en lykkelig mand.«

For nogle år siden, før jeg blev missionspræsident i den canadiske mission, der havde sit kontor i Toronto i Ontario, var jeg blevet venner med en mand ved navn Shelley, som boede i wardet, men ikke modtog evangeliet, selv om hans kone og børn havde gjort det. Hvis jeg, da jeg var missionspræsident, var blevet bedt om at nævne nogen, som jeg vidste helt sikkert ikke ville blive medlem af Kirken, tror jeg, at jeg ville have tænkt på Shelley.

Da jeg var blevet kaldet til De Tolv, modtog jeg en telefonopringning fra Shelley. Han sagde: »Biskop, vil du besegle min kone, min familie og mig i templet i Salt Lake City?«

Jeg svarede tøvende: »Men Shelley, du skal først være døbt ind i Kirken.«

Han lo og svarede: »Nå, det ordnede jeg, mens du var i Canada. Min hjemmelærer hjalp skolebørn over gaden, og hver dag, når han og jeg mødtes ved fodgængerfeltet, talte vi om evangeliet.«

Jeg havde privilegiet at se dette mirakel med mine egne øjne og føle glæden i mit hjerte og min sjæl. Beseglingerne blev udført – en familie blev forenet. Ikke længe efter døde Shelley, men ikke før han offentligt havde takket sine hjemmelærere for deres trofaste tjeneste.

Ældste Mark E. Petersen sagde ofte, når han talte om at aktivere medlemmer: »Udfordringen er mangel på omvendelse.« Vi, Kirkens præstedømme, kan ikke tillade os at lade familierne forblive i en puppe, isoleret fra Kirken.

For mange år siden fortalte Joseph Lyon fra Salt Lake City mig om en forelæsning, som en præst fra en anden trosretning havde holdt for Associated Credit Men i Salt Lake City. Præsten erklærede frejdigt: »Mormonismen er verdens største filosofi i dag. Kirkens største prøvelse vil komme med fremkomsten af fjernsyn og radio, som har det med at holde folk væk fra Kirken.« Han fortsatte derefter og fortalte det, som jeg vil kalde »en varm historie«. Han beskrev et varmt ildsted, hvor brændet havde brændt og lyst op, og hvor gløderne stadig ulmede og gav varme. Han sagde da, at han ved at tage en ildtang af messing kunne fjerne en af de varme gløder. Så blegnede glødens lys langsomt, og den blev sort. Den glødede ikke længere. Den varmede ikke længere. Han påpegede da, at den sorte, kolde glød ville begynde at gløde og give lys og varme, når man lagde den tilbage i de levende kul. Han sluttede: »Folk er lidt lige som kullene i ilden. Hvis de holder sig borte fra varmen og ånden i det aktive medlemskab af Kirken, vil de ikke bidrage til helheden, men vil ændres i deres isolation. På samme måde som medlemmerne, der fjernes fra ildens varme, når de holder sig på afstand fra kraften i den ånd, der skabes gennem aktivt medlemskab, mister de denne varme og ånd.«

Pastoren afsluttede sine kommentarer med at bemærke: »Folk er vigtigere end gløderne i ilden.«

Efterhånden som tiden kommer og går, og livets udfordringer bliver sværere, kan hjemmelærernes besøg hos dem, der afholder sig fra aktivitet i Kirken, være nøglen, som med tiden vil åbne dørene til deres tilbagekomst.

Kan vi brødre så ikke med dette i tankerne række ud til dem, som vi har ansvar for, bringe dem til Herrens bord for at mætte sig med hans ord og nyde hans Ånds ledsagelse og »ikke længere [være] fremmede og udlændinge, [men] de helliges medborgere og [høre] til Guds husstand.«[7]

Præsident Ezra Taft Benson sagde, at hjemmelærernes opgave er »præstedømmets barmhjertighedstjeneste.«[8] Jeg modtog for ikke så længe siden et rørende brev fra søster Mori Farmer. Det beretter om to hjemmelærere og den kærlige tjeneste, som de ydede i en tid, hvor familien havde svære økonomiske problemer. Da denne tjeneste blev ydet, var familien Farmer bortrejst til en familiesammenkomst.

Først læser jeg et brev for jer, som er skrevet til familien Farmer fra deres hjemmelærere, og som familien fandt sat fast på deres garagedør, da de kom hjem. Det begynder således: »Vi håber, at I har haft en rigtig god familiesammenkomst. Mens I var afsted, havde vi og omkring 50 af vores venner en alletiders fest i *jeres* hjem. Vi ønsker at takke jer af hele vores hjerte for de år med uselvisk tjeneste, som I begge har givet os. I har været Kristuslignende eksempler på utrættelig tjeneste for andre. Vi kan aldrig gengælde jer for det – men tænkte bare, at vi ville sige tak. Hilsen, jeres hjemmelærere.«

Jeg citerer fra søster Mori Farmers brev til mig: [Efter at have læst brevet fra vores hjemmelærere] gik vi ind i huset med stor forventning. Det, som vi så, chokerede os så meget, at vi blev helt mundlamme. Jeg var oppe hele natten og græd på grund af gavmildheden medlemmerne i vores ward.

Vores hjemmelærere havde besluttet, at de ville reparere vores tæppe, mens vi var væk. De havde flyttet møblerne ud i forhaven, så tæppet kunne strækkes og lægges ordentligt på. En mand i wardet var standset og havde spurgt, hvad der foregik. Han kom senere tilbage med maling for flere hundrede dollars og sagde: »Vi kan lige så godt male huset, nu hvor det hele er ude.« Andre så bilerne uden for og standsede for at se, hvad der foregik, og

da weekenden kom, havde 50 mennesker travlt med at reparere, male, gøre rent og sy.

Vores venner og medlemmerne i vores ward havde ordnet et tæppe, der var dårligt lagt på, malet hele huset, repareret hullerne i muren, givet vores køkkenskabe olie og lakeret dem, hængt gardiner op i tre vinduer i køkkenet og opholdsstuen, vasket alt vasketøjet, gjort rent i alle rummene i huset, fået tæpperne renset, lavet dørhåndtag, der var i stykker, og så videre. Da vi prøvede at lave en liste over alle de vidunderlige ting, som de havde gjort for os, skrev vi tre sider. Alle dette var blevet gjort mellem onsdag og vores hjemkomst om søndagen.

Næsten alle, som vi talte med, fortalte os med tårer i øjnene, hvilken åndelig oplevelse det havde været at være med. Vi er virkelige blevet ydmyge efter denne oplevelse. Når vi ser os omkring i vores hjem, bliver vi mindet om deres venlighed og det store offer, som de ydede for vores familie af tid, talenter og penge. Vores hjemmelærere har virkelig været engle i vores liv, og vi vil aldrig glemme dem og de vidunderlige ting, som de har gjort for os.

Jeg kunne citere andre tilfælde. Men jeg vil bruge et eksempel til at beskrive, hvilken slags hjemmelærere vi bør være. Jeg citerer: »Der er én Lærer, hvis liv overskygger alle andre. Han underviste om liv og død, om pligt og skæbne. Han levede ikke for at blive betjent, men for at tjene andre; ikke for at modtage, men for at give; ikke for at frelse sit liv, men for at ofre det for andre. Han beskrev en kærlighed, der er smukkere end begær, en fattigdom, der er rigere end skatte. Det blev sagt om denne Lærer, at han underviste som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge. I verden i dag, hvor mange mennesker er begærlige efter guld og efter ære og styres af menneskers filosofi, så husk, at denne Lærer aldrig skrev – hans skrev kun én gang i sandet, og vinden ødelagde det, som han havde skrevet, for evigt. Hans love blev ikke indgraveret på sten, men i menneskers hjerter.«[9] Jeg taler om læreren, vor Mester, ja, Jesus Kristus, Guds Søn, hele menneskehedens Frelser og Forløser. Beretningen i Bibelen siger om ham, han »færdedes overalt og gjorde vel.«[10] Med ham som vores sikre Vejleder og Forbillede skal vi kvalificere os til hans guddommelige hjælp i vores hjemmeundervisning. Liv vil blive velsignet. Hjerter vil blive trøstet. Sjæle vil blive frelst.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Harold B. Lee, »Meeting the Needs of a Growing Church,« *Improvement Era,* januar 1968, s. 26.
2. L&P 20:42, 47, 53-54.
3. David O. McKay, forord til instruktionsbog om hjemmeundervisning, *A Divine Service,* 1963, som citeret i Ezra Taft Benson, »Til Kirkens hjemmelærere,« Stjernen, juli 1987, s. 46.
4. Mosiah 23:17-18.
5. Ezra Taft Benson, »Til Kirkens hjemmelærere,« *Stjernen,* juli 1987, s. 47.
6. L&P 93:45.
7. Ef 2:19.
8. Ezra Taft Benson, *The Teachings of Ezra Taft Benson,* 1988, s. 225.
9. Se Thomas S. Monson, »Only a Teacher,« *Improvement Era,* juni 1970, s. 91.
10. ApG 10:38.

Nogle tanker om templer, fastholdelse af nyomvendte og missionering

Præsident Gordon B. Hinckley

Må I anse Kirken for at være jeres store og gode ven, jeres tilflugtssted, når verden synes at omringe jer, jeres håb, når det ser mørkt ud, jeres ildsøjle om natten og skystøtte om dagen.

Brødre, det er nu mit privilegium at tale til jer, og jeg vil gentage noget af det, der er blevet sagt i løbet af denne konference i håb om at understrege det. Det har været et godt møde, og hvis de råd, vi har modtaget, bliver efterlevet, vil vi alle få gavn af det.

Jeg mener ikke, at et medlem af Kirken har modtaget alt, hvad denne Kirke tilbyder, før han eller hun har modtaget sine tempelvelsignelser i Herrens hus. Vi gør derfor alt, hvad vi kan for at fremskynde opførelsen af disse hellige bygninger og dermed gøre velsignelserne deri mere alment tilgængelige.

Med indvielsen af templet i St. Louis i juni havde vi 50 templer i funktion. Inden længe indvier vi templet i Vernal i Utah. Den næste indvielse er planlagt til at finde sted i juni 1998 i Preston i England.

Jeg er glad for at kunne fortælle, at templerne i Colombia, Ecuador, Den Dominikanske Republik, Bolivia, Spanien, Recife og Campinas i Brasilien, Mexico, Boston, New York og Alburquerque alle befinder sig på forskellige stadier af planlægning eller opførelse. Den tidligere offentliggjorte plan om at opføre et tempel i Venezuela arbejdes der på, og vi håber at kunne erhverve en tempelgrund i den nærmeste fremtid. Der arbejdes på at skaffe forskellige byggetilladelser, med nogen lokal modstand, til templer i Billings i Montana og i Nashville i Tennessee.

Det glæder mig nu at kunne bekendtgøre vores hensigt om at bygge templer i Houston i Texas og i Pôrto Alegre i Brasilien. Alt dette vidner om vores store interesse i ihærdigt at gå fremad på dette vigtige område. Jeg tror, at vi tilsammen har omkring 17 templer i konstruktionsfasen, og det er en vældig opgave.

Men der er mange områder i Kirken, som er fjerntliggende, hvor antallet af medlemmer er beskedent og sandsynligvis ikke vil vokse ret meget i den umiddelbare fremtid. Skal de, der lever sådanne steder, for evigt nægtes velsignelserne ved tempelordinanser? Da vi besøgte et sådant område for nogle måneder siden, overvejede vi bønsomt dette spørgsmål. Det er min overbevisning, at svaret kom klart og tydeligt.

Vi vil opføre små templer i nogle af disse områder, bygninger med alle faciliteterne til at udføre alle ordinanserne. De vil blive opført efter tempelstandarder, som er meget højere end kirkebygningsstandarderne. De vil have plads til dåb for de døde, begavelsesceremonien, beseglinger og alle andre ordinanser, der kan modtages i Herrens hus for både levende og døde.

Disse templer vil, hvor det er muligt, have lokale mænd til at præsidere som tempelpræsidenter, ligesom stavspræsidenter bliver kaldet. Deres kaldelse vil ikke være tidsbegrænset. De vil bo lokalt i deres egne hjem. Den ene rådgiver vil virke som tempelskriver, den anden som tempeltekniker. Alle tempeltjenerne vil være lokale personer, som vil tjene i andre sammenhænge i deres ward og stave.

Det forventes, at de besøgende vil have deres eget tempeltøj, hvorved man overflødiggør bygningen af dyre vaskerier. Et meget beskedent vaskeri vil tage sig af dåbstøj. Der vil ikke være faciliteter til at spise i.

Disse bygninger vil være åbne efter behov, måske kun en eller to dage om ugen – det bliver overladt til tempelpræsidentens afgørelse. Hvor det er muligt, vil vi placere en sådan bygning på samme grund som stavscentret og benytte samme parkeringsplads til begge bygninger, hvorved der opnås store besparelser.

Et af disse små templer kan bygges for omtrent samme beløb, som det kræver blot at drive et stort tempel et enkelt år. Det kan bygges på relativt kort tid, i løbet af nogle få måneder. Jeg gentager, at intet af det grundlæggende vil mangle. Hver eneste ordinanse, som udføres i Herrens hus, vil være tilgængelig. Disse små bygninger vil have mindst den halve kapacitet af nogle af vore langt større templer. De kan udvides, når der er behov herfor.

Når I nu hører mig sige dette, så tror jeg, at stavspræsidenter i mange områder vil sige, at det er præcis det, vi har brug for. Lad os høre om jeres behov, og vi vil overveje det omhyggeligt og i bøn, men forvent nu ikke, at alt sker lige med det samme. Vi har brug for lidt erfaring med denne virksomhed.

Driften af sådanne templer vil kræve ofre i et vist omfang hos vore trofaste, lokale hellige, som bliver betjent herved. De vil ikke alene virke som tempeltjenere, det vil forventes, at de vil rengøre bygningerne og tage sig af dem. Men byrden vil ikke være tung; i betragtning af velsignelserne vil den være meget let. Der vil ikke være noget lønnet personale; hele arbejdet med driften vil afspejle tro, opofrelse og hengivenhed.

Vi planlægger sådanne bygninger omgående i Anchorage i Alaska, i SDH-kolonierne i det nordlige Mexico og i Monticello i Utah. I områder med større medlemskoncentration vil vi bygge flere af de traditionelle templer, men vi udvikler planer, der vil reducere udgifterne uden nogen reduktion i de ordinanser, der udføres i templerne. Brødre, vi er fast besluttet på at bringe templerne til medlemmerne og give dem enhver mulighed for at opnå de meget dyrebare velsignelser, der kommer ved tilbedelse i templet.

Det må være nok om den sag. Det næste, jeg siger, har I hørt mig sige før, og I har hørt andre tale om det. Jeg håber, at vi

*»**Høsten**« (1912) er et panel på fodstykket af Havmåge-monumentet af Mahonri M. Young, som står på Tempelpladsen i Salt Lake City. Her ses høsten af de afgrøder, som de sidste dages hellige pionerer såede i Salt Lake-dalen.*

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 1997

Det Første Præsidentskab

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

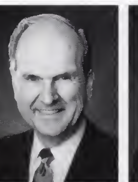
De Tolv Apostles Kvorum

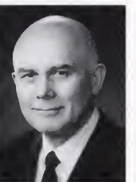

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

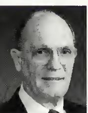

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

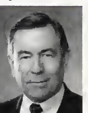

Henry B. Eyring

De Halvfjerds' Præsidium

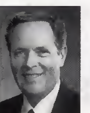

L. Aldin Porter

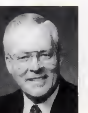

Jae J. Christensen

Mante J. Braugh

W. Eugene Hansen

Jack H Gaaslind

Harald G. Hillam

Earl C. Tingey

De Halvfjerds' Første Kvorum
(i alfabetisk rækkefølge)

Ángel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Dallas N. Archibald

Ben B. Banks

Merrill J. Bateman

William R. Bradford

F. Enzio Busche

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Charles Didier

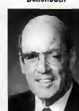

Loren C. Dunn

Vaughn J Featherstone

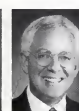

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

F. Melvin Hammond

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Wm. Rolfe Kerr

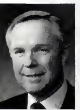

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M. Madsen

Lynn A. Mickelsen

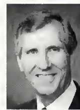

Alexander B. Morrison

Dennis B. Neuenschwander

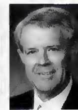

Glenn L. Pace

James M. Paramore

Andrew W. Peterson

Rex D. Pinegar

Hugh W. Pinnock

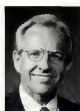

Ronald E. Poelman

Carl B. Pratt

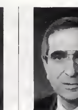

Cecil O. Samuelson jun.

David E. Sorensen

Dieter F. Uchtdorf

W. Craig Zwick

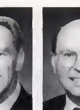
De Halvfjerds' Andet Kvorum
(i alfabetisk rækkefølge)

Richard D. Allred

L. Edward Brown

Eran A. Call

Sheldon F. Child

Quentin L. Cook

Richard E. Cook

Claudio R. M. Costa

Duane B. Gerrard

Wayne M. Hancock

J. Kent Jolley

W. Don Ladd

James O. Mason

Richard J. Maynes

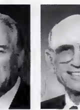
Dale E. Miller

Bruce D. Porter

Lynn G. Robbins

Dennis E. Simmons

Donald L. Staheli

Jerald L. Taylor

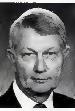
Richard E. Turley sen.

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

Richard B. Wirthlin

Det Præsiderende Biskopråd

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

»Redningen« *(1912) er et panel på fodstykket af Havmåge-monumentet af Mahonri M. Young, som står på Tempelpladsen i Salt Lake City. Her ses mågernes ankomst som svar på bøn. Mågerne slugte de grådige græshopper, som havde kastet sig over pionerernes afgrøder.*

bliver ved med at tale om det og derpå gør noget ved det. Jeg gør det, fordi jeg er bekymret.

Med den øgede missionering i hele verden må der ydes en tilsvarende øget indsats for at få enhver nyomvendt til at føle sig hjemme i sit ward eller sin gren. Der vil komme tilstrækkelig mange mennesker ind i Kirken i år til at kunne danne mere end 100 nye mellemstore stave. Desværre negligerer vi i denne vækst af omvendelser nogle af disse nye medlemmer. Jeg håber, at der overalt i Kirken overalt i verden vil blive gjort en storstilet indsats for at fastholde hver eneste nyomvendt, som kommer ind i Kirken.

Det er alvorligt ment. Der er ingen idé i at missionere, medmindre vi kan fastholde frugterne af denne indsats. Missionering og fastholdelse af nyomvendte er uadskilleligt forbundet.

Jeg vil gerne læse et brev for jer. Det er et brev af en slags, vi fra tid til anden modtager. En mand skriver:

»Jeg føler, at jeg bør skrive til dig efter at have læst dine kommentarer ved aprilkonferencen. Jeg blev især rørt af dine kommentarer om 'Nyomvendte og unge mænd.' Jeg læste artiklen på internettet og blev rørt ved dine ord. Din opfattelse af nyomvendte og deres særlige behov rørte mig især, eftersom jeg er en nylig omvendt til Kirken. Jeg ville blot skrive til dig og fortælle dig, at jeg er enig i alle dine udtalelser, og at havde flere medlemmer været klar over disse behov, som nyomvendte har, ville jeg formentlig være forblevet i Kirken.

Jeg blev omvendt til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1994. Det skete, efter at jeg i lang tid havde søgt efter den sande kirke. Jeg havde undersøgt omtrent ethvert trossamfund og kirke, men havde ikke fundet det, jeg søgte efter. Fra min første kontakt med missionærerne vidste jeg, at de præsenterede mig for noget, der ville ændre mit liv. Jeg lyttede til det, de havde at sige, og jeg hørte det, jeg havde søgt efter alle disse år. Jeg ved ikke, om der findes ord, der kan beskrive, hvorledes jeg følte efter at have hørt deres budskab. Endelig havde jeg fred. Det gav alt sammen mening. Jeg studerede oprigtigt Kirken og følte, at jeg havde fundet et 'hjem'. Jeg besluttede mig for at blive døbt den 8. oktober 1994. Det var en af de mest betydningsfulde dage i mit liv.

Men efter min dåb ændrede meget sig i Kirken. Jeg blev pludselig kastet ud i et miljø, hvor jeg forventedes at vide, hvad der foregik. Jeg var nu ikke mere centrum for alles opmærksomhed, men blot et almindeligt medlem. Jeg blev behandlet, som om jeg havde været i Kirken i årevis. Jeg var blevet fortalt, at der ville være seks lektioner, efter at jeg havde sluttet mig til Kirken. Det skete aldrig. På samme tid var jeg udsat for et umådeligt pres fra min forlovede om ikke at være i Kirken. Hun var ekstremt antimormonsk i sin opfattelse og ønskede ikke, at jeg skulle være i Kirken. Vi skændtes ofte over Kirken. Jeg troede, at jeg kunne få hende til at se min side af sagen. Jeg troede, at hvis jeg blot havde mere tid til at deltage i Kirkens aktiviteter, ville hun ikke anse den for at være dårlig eller for at være en kult. Jeg troede, at hun fra mit eksempel ville kunne se, at dette var den sande Kirke, og at hun ville acceptere den.

Jeg brugte ofte missionærerne til at støtte mig. De hjalp ... mig med at tænke på måder, hvorpå jeg kunne overbevise min forlovede om, at jeg havde truffet den rette afgørelse. Det fungerede fint, indtil missionærerne blev forflyttet. De flyttede bort, og jeg var reelt overladt til mig selv. Sådan så jeg det i det mindste. Jeg søgte støtte hos medlemmerne, men der var ingen at få. Biskoppen hjalp, men det var begrænset, hvad han kunne gøre. Jeg mistede langsomt min 'varme, behagelige følelse' for Kirken. Jeg følte mig som en fremmed. Jeg begyndte at tvivle på Kirken og dens budskab. Til slut begyndte jeg at lytte mere til min forlovede. Derpå traf jeg den beslutning, at jeg måske var kommet for hurtigt ind i Kirken. Jeg skrev til min biskop og bad om, at mit navn blev fjernet fra Kirkens optegnelser. Jeg lod dette ske. Det var mit livs værste tid.

Nu er det to år siden, jeg forlod Kirken. Jeg er tilbage i min gamle kirke og har ikke haft noget at gøre med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige siden. Jeg beder hele tiden og beder Gud om at vejlede mig. Jeg ved i mit hjerte, at han vil lede mig til sin sande kirke. Jeg ved imidlertid ikke, om det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, eller om den i det hele taget eksisterer. Jeg beklager, at jeg forlod Kirken, og at jeg fik mit navn slettet af optegnelserne, men dengang følte jeg ikke, at der var nogen anden udvej. Oplevelsen efterlod mig med en ubehagelig følelse, som det vil være svært at overvinde.

Nu hvor Kirken forbereder iværksættelsen af et program for fastholdelse af nyomvendte, ønsker jeg, at du skal vide ... at jeg tror, at andre nyomvendte har lignende oplevelser som jeg. Jeg ved, at der er mennesker, som slutter sig til Kirken mod deres venners og families råd. Det er et stort skridt for dem, og de bør støttes på dette kritiske tidspunkt. Jeg ved af egen erfaring, at havde støtten været der, ville jeg ikke sidde og skrive dette brev til dig.

Tak for din tid. Med venlig hilsen«, og så følger hans underskrift.

Hvilken tragedie. Hvilken frygtelig tragedie. Jeg tror, at brevskriveren stadig har et vidnesbyrd om dette værk. Dette vidnesbyrd har han haft, siden den dag han blev døbt, men han følte sig forsømt og uden betydning for nogen.

Nogen har fejlet, fejlet helt utroligt. Jeg siger til biskopperne overalt i verden, at med alt, hvad I har at gøre – og jeg anerkender, at det er meget – så må I ikke overse de nyomvendte. De fleste af dem behøver ikke ret meget. Som jeg har sagt tidligere, så behøver de en ven. De har brug for noget at lave, et ansvar. De har brug for næring gennem Guds gode ord. De kommer ind i Kirken med begejstring for det, de har fundet. Vi må øjeblikkelig bygge på denne begejstring. I har medlemmer i jeres ward, som kan være venner med hver eneste nyomvendt. De kan lytte til dem, vejlede dem, besvare deres spørgsmål og være der for at bistå i alle situationer og under alle forhold. Brødre, dette spild må høre op. Det er unødvendigt. Jeg er sikker på, at Herren ikke finder behag i os. Jeg opfordrer jer, hver enkelt af jer, til at prioritere dette højt i jeres administrative arbejde. Jeg opfordrer hvert enkelt medlem til at række ud i venskab og kærlighed til dem, som kommer ind i Kirken som nyomvendte.

I vil komme til at høre meget om dette i de kommende måneder. Jeg nævner det blot nu for at give det min helhjertede støtte.

Tillad mig nu at tale om noget andet. Jeg vil gerne tale til hver eneste ung mand, som lytter med her i aften. Og jeg påskønner meget det, de andre Brødre har sagt til dem.

Lad mig først sige, at vi ærer og respekterer jer unge mænd. I udgør en enestående generation i denne Kirke. Jeg har sagt igen og igen, at jeg tror, at dette er den bedste generation, vi nogensinde har haft i Kirken. I og de unge piger er fantastiske. I studerer skrifterne. I beder. I ofrer jer for at deltage i seminar. I forsøger at gøre det rette. I har vidnesbyrd om dette værk, og de fleste af jer lever i overensstemmelse med disse vidnesbyrd. Jeg vil gerne rose jer meget! Vi elsker jer meget. Jeg ønsker blot at sige en eller to ting udover det, jeg allerede tidligere har sagt, og som jeg håber vil styrke jer i tiden fremover.

Det bedste, jeg kan ønske for jer, er, at I vil være fuldstændigt loyale over for Kir-

Medlemmer af Det Første Præsidentskab ved konferencen, fra venstre: Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver; præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

ken, have fuldstændig tro på dens guddommelige mission, nære en total kærlighed for Herrens værk og et ønske om at fremme det samt med fuldstændig hengivenhed udføre jeres pligter som bærere af Det Aronske Præstedømme.

I lever i en verden med forfærdelige fristelser. Pornografi med dets vulgære snavs skyller hen over jorden som en afskyelig opslugende tidevandsbølge. Det er gift. Se det ikke, læs det ikke. Det vil ødelægge jer, hvis I gør det. Det vil fjerne jeres selvrespekt. Det vil frarøve jer fornemmelsen for livets skønheder. Det vil flå jer ned og skubbe jer ud i en sump af onde tanker og muligvis onde handlinger. Hold jer fra det. Undgå det, som I ville undgå en modbydelig sygdom, for det er lige så dødbringende. Vær dydige i tanke og gerning. Gud har i en bestemt hensigt plantet en guddommelig drift i jer, som let kan forvandles til onde og destruktive hensigter. Lad være med ofte at være alene ude med den samme, mens I er unge. Når I når en alder, hvor I begynder at tænke på ægteskab, så er det tid at blive involveret i det. Men I unge mænd, som går i skole, behøver ikke dette, og det gør de unge piger heller ikke.

Vi modtager breve, vi har ofte samtaler med mennesker, som på grund af livets pres gifter sig, mens de er meget unge. Der er et gammelt ordsprog som siger: »Gift dig ung, og du vil have masser af tid til at fortryde.« Hvor er det dog sandt.

Hav det vidunderligt sammen med de unge piger. Gør ting sammen, men lad være med at blive for involveret for hurtigt. Forude venter en mission, og I har ikke råd til at gå glip af denne storslåede mulighed og dette ansvar.

Herren har sagt: »Pryd altid dine tanker med dyd« (L&P 121:45).

Hold jer væk fra alkohol. At have afsluttet skolen er ikke nogen grund til at drikke sig fra sans og samling. Det er bedre at holde sig borte og blive anset for at være snerpet end at gå til festen og fortryde det resten af livet. Hold jer fra narkotika. I må ikke tillade jer selv at røre det. Det vil fuldstændigt tilintetgøre jer. Den opstemte følelse vil hurtigt forsvinde, og dette onde stof vil omfavne jer med sine dødbringende og kvælende kløer. I bliver slaver, fordærvede slaver. I vil miste kontrollen over jeres liv og jeres handlinger. Eksperimentér ikke med disse ting. Hold jer fra dem!

Sørg for at vandre i selvkontrollens og den absolutte retskaffenheds sollys, styrke og dyd.

Få al den uddannelse, I kan. Uddannelse er den nøgle, der åbner mulighedernes dør. Gud har givet sit folk befaling om at skaffe sig kundskab »ved læsning og ved tro« (L&P 88:118; se også L&P 109:7, 14).

I er et usædvanligt folk. Selvfølgelig er I det. I går uden om det, der hører denne verden til. I er på vej til noget højere og bedre. I har en uddannelse, der skal erhverves. Foran jer ligger der en storslået og hellig mulighed for at indgå ægteskab i Herrens hus.

I har en mission at udføre. I burde hver især planlægge at drage på mission. I har måske tvivl. I har måske lidt frygt. Bekæmp jeres tvivl og jeres frygt med tro. Forbered jer til at drage afsted. I har ikke blot muligheden; I har ansvaret. Herren har velsignet og begunstiget jer på en bemærkelsesværdig og vidunderlig vis. Er det for meget at bede jer om at give to år af jeres liv fuldstændig fordybet i hans tjeneste?

Mine unge brødre, I er noget særligt. I må hæve jer over det ordinære. I må iføre jer Guds fulde rustning og vandre i dyd. I ved, hvad der er det rette. I ved, hvad der er forkert. I ved, hvornår og hvordan I skal træffe jeres valg. I ved, at der er en kraft i Himlen, som I kan påkalde i tider med trængsler og behov. Bed med inderlighed og med tro. Bed til Gud i Himlen, som I elsker, og som elsker jer. Bed i den Herre Jesu Kristi navn, han, som gav selve livet for jer. Rejs jer og gå fremad, som det sømmer sig for Guds sønner.

Vi elsker jer. Vi beder for jer. Vi regner i meget høj grad med jer. Må Herren våge over jer og beskytte og velsigne jer.

Jeg ønsker nu at sige noget til biskopper og stavspræsidenter vedrørende missionering. Det er et lidt følsomt emne. Der synes at være en stadig stærkere opfattelse i Kirken om, at alle unge piger såvel som alle unge mænd bør drage på mission. Vi har behov for nogle unge piger. De udfører et fantastisk arbejde. De kan komme ind i hjem, hvor ældsterne ikke kan.

Jeg indrømmer, at jeg har to børnebørn, to piger, på mission. De er opvakte og kønne unge kvinder. De arbejder hårdt og gør meget godt. I samtaler med deres biskopper og deres forældre traf de deres egne beslutninger om at drage afsted. De fortalte ikke mig noget om det, før de sendte deres papirer ind. Jeg havde ikke noget at gøre med deres beslutning om at drage på mission.

Nu, da jeg er fremkommet med denne indrømmelse, ønsker jeg at sige, at Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd er enige om at sige til vore unge søstre, at de ikke er under forpligtelse til at drage på mission. Jeg håber, jeg kan sige det, jeg skal sige, på en måde, så det ikke støder nogen. Unge kvinder bør ikke føle, at de har en forpligtelse ligesom den, de unge mænd har. Nogle af dem har et stort ønske om at tage afsted på mission. Hvis det er tilfældet, bør de rådføre sig med deres biskop såvel som med deres forældre. Hvis ideen varer ved, ved biskoppen, hvad han skal gøre.

Jeg siger, som der er blevet sagt tidligere, at missionering er hovedsagelig et præstedømmeansvar. Som sådan må vore unge mænd bære hovedbyrden. Det er deres ansvar og forpligtelse.

Vi beder ikke de unge piger anse en mission for en nødvendig del af deres livsforløb. I mange år har vi ladet aldersgrænsen for de unge piger være højere i et forsøg på at begrænse antallet af unge piger, der drager af sted på mission til et relativt lille antal. Atter vil jeg sige til søstrene, I vil blive respekteret lige højt, I vil blive anset for at gøre jeres pligt, jeres anstrengelser vil være lige så acceptable for Herren og Kirken, hvadenten I drager på mission eller ej.

Vi modtager konstant breve fra unge piger, som spørger, hvorfor alderen for søstermissionærer ikke er den samme som for ældster. Vi forklarer dem ganske enkelt grundene. Vi ved, at de bliver skuffede. Vi ved, at mange ønsker at drage på mission. Vi ved, at mange af dem ønsker denne oplevelse, før de gifter sig og fortsætter med deres voksenliv. Jeg ønsker bestemt ikke at sige eller antyde, at deres tjeneste ikke er ønsket. Jeg siger ganske enkelt, at en mission ikke er en nødvendig del af deres liv.

Nu kan det synes lidt mærkeligt at sige dette ved et præstedømmemøde. Jeg siger det her, fordi jeg ikke ved, hvor jeg ellers skulle sige det. Kirkens biskopper og stavspræsidenter har nu hørt det. Og de må være dem, der træffer afgørelse i denne sag.

Det er nok om dette emne.

Afslutningsvis vil jeg gerne udtrykke min kærlighed til hver enkelt af jer. I mænd og unge mænd leder denne store organisation, som spreder sig ud over verden på en enestående og mirakuløs vis. Jeg er ikke det mindste bekymret for fremtiden. Denne Kirke er blevet en enestående frembringer af ledere. Man ser dem overalt. Nyomvendte, der kun har været få år i Kirken, tjener som biskopper og stavspræsidenter eller i andre positioner. Det er vidunderligt, det I udfører, mine brødre.

Ægtemænd, efterlev evangeliet, vær gode over for jeres hustruer. I kan ikke tjene acceptabelt i Kirken, hvis der er konflikt i hjemmet. Fædre, vær gode ved jeres børn. Vær let at omgås. Hvor hårdt I end arbejder for at samle denne verdens nødvendigheder, skal I vide, at intet aktiv, I nogensinde vil få, vil kunne overgå kærligheden og loyaliteten hos den kvinde, som I holdt i hånden over alteret i templet, eller jeres børns kærlighed og respekt.

Må I hver især være velsignede i jeres arbejde, hvad end det er, når blot det er hæderligt. Må I anse Kirken for at være jeres store og gode ven, jeres tilflugtssted, når verden synes at omringe jer, jeres håb, når det ser mørkt ud, jeres ildsøjle om natten og skystøtte om dagen, når I begiver jer ud på jeres livs veje. Må Herren ihukomme jer og være nådig og omsorgsfuld over for jer. Må I finde stor glæde i det, I gør i hans tjeneste. Det er min ydmyge bøn sammen med en tilkendegivelse af min kærlighed og hengivenhed til jer hver især i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag formiddag
Den 5. oktober 1997

Det i loven, der vejer tungere: Ret, barmhjertighed og troskab

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi skal fokusere på det indre, som hører hjertet til, som vi intuitivt kender og værdsætter, men alt for ofte forsømmer til fordel for det, der er ligegyldigt, overfladisk eller pirrer vores stolthed.

Mine elskede brødre og søstre og venner. Jeg har bedt inderligt om, at I må forstå mine ord denne formiddag i den ånd, der er tilsigtet. Jeg beder derfor om jeres tro og bønner. Jesus af Nazaret beskrev målet for sit virke: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«[1] Hans gerning opnås gennem hans evangelium, som tydeligt bærer Frelserens personlige mærke. Jeg ønsker ydmygt at tale om det centrale i evangeliet. Frelseren belærte om, at ret, barmhjertighed og troskab er »det i loven, der vejer tungere.«[2]

Jeg ønsker utvetydigt at sige, at Guds befalinger skal overholdes for at modtage Frelserens velsignelser og forjættelser. De ti bud er stadig en afgørende tråd i det klæde, der udgør Kristi evangelium, men med hans komme kom der nyt lys og liv, som bringer et større mål af glæde og lykke. Jesus introducerede en højere og mere vanskelig standard for menneskelig opførsel. Den er både enklere og vanskeligere, fordi den fokuserer på indre snarere end ydre krav. Gør mod andre, som du ønsker, de skal gøre mod dig.[3] Elsk din næste som dig selv.[4] Vend den anden kind til, når nogen slår dig.[5] Hvis nogen beder om din kjortel, så giv ham også din kappe.[6] Tilgiv, ikke kun en gang, men 77 gange.[7] Dette var det centrale i det nye evangelium. Der var lagt mere vægt på *må* end på *må ikke*. Alle blev givet mere frihed til at vælge.

Joseph Smith, tidernes fyldes uddelings profet, oprettede Kirken ved åbenbaring som modtager af evangelisk sandhed. Han bragte mere lys, varme og glæde ind i Kirken gennem de talrige ophøjede åbenbaringer som fx, hvordan præstedømmet burde udøves: »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed og uskrømtet kærlighed.«[8] Denne høje standard for opførsel vil, hvis den blev efterlevet, opfylde løftet: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde.«[9] Igennem århundreder har dogmatisme, tvang og intolerance alt for ofte forurenet evangeliets levende vand, som for evigt slukker vores åndelige tørst.[10]

»I blinde vejledere, I sier myggen fra, men sluger kamelen.«[11] Tilsvarende sagde Paulus: »For bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende.«[12]

Vi skal ikke kun undgå det onde, ikke kun gøre det gode, men det vigtigste er, at vi gør det, der har størst værdi. Vi skal fokusere på det indre, som hører hjertet til, som vi intuitivt kender og værdsætter, men alt for ofte forsømmer til fordel for det, der er ligegyldigt, overfladisk eller pirrer vores stolthed.

Kirkens frelsende principper og lærdomme er etablerede, fastsatte og uforanderlige. Lydighed over for disse krav er nødvendige for at nyde »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[13] Men den måde, hvorpå Kirken administrerer komplekse og varierende verdensomspændende udfordringer på, ændrer sig fra tid til anden. Gennem vejledning fra levende profeter fremkommer nye retningslinier og procedurer. Jeg byder disse inspirerede ændringer velkommen. De er bevis på sandheden af det gengivne evangelium.

Jeg frygter imidlertid lidt, at nogle medlemmer anser retningslinier og procedurer for at være lige så vigtige som evangeliets tidløse, urørlige love som fx: »Du må ikke bryde et ægteskab.«[14] I stedet for en juridisk definition af ægteskabsbrud, så er Frelserens højere vejledning, at tanken er far til gerningen: »Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte.«[15]

Hvem afgør, hvad der er rigtigt eller forkert i en given situation? Hvor ligger ansvaret for at træffe et moralsk valg? Hos modne personer ligger ansvaret selvfølgelig hos den enkelte. I forbindelse med børn ligger ansvaret for moralsk vejledning hos forældrene. De kender det enkelte barns sind, forståelse og intelligens. Forældre tilbringer et helt liv med at søge at oprette og bevare god kommunikation med hver af deres børn. De er i den bedste position til at træffe de afgørende beslutninger med hensyn til deres børns velfærd og trivsel. Evangeliets højere principper – ret, barmhjertighed og troskab – er meget betydningsfulde i alle familiesammenhænge.

For mange år siden, da jeg var biskop, kom en samvittighedsfuld far til mig for at få råd. Han følte, at de mange og ofte aktiviteter i Kirken gjorde det vanskeligt at have familien sammen så meget, som han og hans hustru mente var nødvendigt. Børnene havde den idé, at de ikke var loyale over for Kirken, hvis de ikke deltog i alle fritidsaktiviteter. Jeg fortalte denne bekymrede far, at Kirkens aktiviteter var der for at hjælpe ham og hans hustru med at opdrage deres børn. De havde som forældre ikke kun ret til, men pligt til at afgøre omfanget af deres families deltagelse i sociale aktiviteter. Famili-

eenhed, solidaritet og harmoni bør bevares. Familien er trods alt den grundlæggende og permanente enhed i Kirken.

Der er tre kilder til vejledning i at træffe moralske valg. For det første er der Helligåndens vejledning. Den er altid et sikkert kompas for dem, der er blevet døbt og har modtaget denne guddommelige gave. Den anden kilde er kloge råd fra præstedømmeledere, som Herren har placeret for at vejlede os. For det tredje bør den konstante demonstration af kærlighed mildne alle vore domme. Dette kræver sommetider disciplinering.

Profeten Joseph Smith blev engang spurgt om, hvordan han styrede et så forskelligt folk. Hans svar var: »Jeg lærer dem de korrekte principper, og så styrer de sig selv.«[16] Denne udtalelse er lige så sand i dag, som den var på Josephs tid. Der må nødvendigvis være ører, der lytter, og lydighed over for den levende profet i Kirken. Præsident Marion G. Romney udtrykte det glimrende:

»Det er let at tro på døde profeter, men det er langt større at tro på levende profeter. Lad mig illustrere.

En dag, mens præsident Grant stadig levede, sad jeg på mit kontor på den anden side af gaden efter en generalkonference. En mand kom for at tale med mig. Han var meget ophidset over, hvad der var blevet sagt ved den konference af nogle af brødrene, deriblandt mig selv. Jeg kunne høre på hans sprog, at han kom fra et fremmed land. Da jeg havde beroliget ham nok til, at han ville lytte, sagde jeg: 'Hvorfor kom De til Amerika?'

'Jeg kom her, fordi Guds profet havde sagt, at jeg skulle komme.'

'Hvem var den profet?' fortsatte jeg.

'Wilford Woodruff.'

'Tror De, at Wilford Woodruff var Guds profet?'

'Ja,' sagde han.

'Tror De også, at hans efterfølger, præsident Lorenzo Snow, var Guds profet?'

'Ja, det gør jeg.'

'Tror De, at præsident Joseph F. Smith var Guds profet?'

'Ja!'

Og så kom det afgørende spørgsmål. 'Tror De, at Heber J. Grant er Guds profet?'

Han svarede: 'Jeg mener, at han burde tie stille, med hensyn til hjælp til de gamle.'«[17]

I dag har vi en levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, som vi opretholder som profet i vore dage. Han har advaret os om, at vi skal »forsvare moralske standarder i en verden, hvor skidt, snavs, pornografi og hele deres ondskabsfulde yngel vælter hen over os som en flod.« Han råd til os i vor tid er: »Forsvar hæderlighed i jeres firma, i jeres erhverv, i jeres hjem, i det samfund, som I er en del af.«[18]

Moralske standarder skal virkelig bevares. De, der er ulydige, straffer i et stort omfang sig selv. Herren sagde det gennem profeten Jeremias: »Lad din ulykke tugte dig, lad din troløshed straffe dig.«[19] De, der er betroet et dommerhverv i Guds rige, skal sørge for, at Kirken forbliver ren, så det evige livs levende vand flyder uhindret.

Sand religion ser imidlertid ikke først og fremmest efter svagheder, skyld og fejl. Det er en ånd af at styrke og overse fejl, ligesom vi kunne ønske, at vore egne fejl blev overset. Når vi fokuserer hele vores opmærksomhed på, hvad der kan være galt snarere end, hvad der er rigtigt, går vi glip af den ædle skønhed og essens af Mesterens gode evangelium.

Ret, der vejer tungt i loven ifølge Frelseren, kan ikke adskilles fra de andre to: Barmhjertighed og troskab. Shakespeare skrev om »barmhjertighedens sjæl«. Gennem Portia sagde han: »Vi beder om barmhjertighed/og samme bøn indskærper os at øve barmhjertighedens værk.«[20] Jeg vil gerne frimodigt indrømme, at når jeg beder, så beder jeg ikke om retfærdighed, jeg beder om barmhjertighed. Et af de store eksempler på barmhjertighed i vor tid blev skænket af profeten Joseph til W. W. Phelps midt i de helliges problemer i staten Missouri. Ældste Phelps faldt fra Kirken. Efter at have lidt under tugtelserne skrev W. W. Phelps fra Dayton i Ohio den 29. juni 1840 til profeten Joseph:

»Jeg har indset min tåbelighed, og jeg skælver ved den kløft, jeg har passeret ... Jeg vil omvende mig og leve, og jeg beder mine tidligere brødre om at tilgive mig, og om de irettesætter mig til døden, da vil jeg dø med dem, for deres Gud er min Gud. Det mindste sted hos dem er nok for mig, ja, det er større og bedre end hele Babylon . . . Jeg har fejlet, og jeg er ked af det . . . Jeg har ikke vandret sammen med mine venner i henhold til min hellige salvelse. Jeg beder alle de hellige om tilgivelse i Jesu Kristi navn, for jeg ønsker at handle ret, må Gud hjælpe mig. Jeg ønsker jeres fællesskab; hvis I ikke kan skænke mig det, giv mig da jeres fred og venskab, for vi er brødre, og vores samvær plejede at være sødt.«[21]

Hertil svarede profeten Joseph:

»Det er sandt, at vi har lidt meget som følge af din opførsel – et bæger af galde, der allerede er tilstrækkeligt fuldt . . . blev fyldt til randen, da du vendte dig imod os. En, som vi havde rådført os med og nydt mange gode studer fra Herren sammen med – havde det været en fjende, så kunne vi have båret det . . .

Bægeret er imidlertid blevet drukket, vor Faders vilje er sket, og vi er endnu i

Konferencebesøgende beundrer **Kristusstatuen** *af Bertel Thorvaldsen i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.*

live ... Og da vi er blevet reddet fra ugudelige mænds hænder ved vor Guds barmhjertighed, siger vi, at det er dit privilegium at blive udfriet af modstanderens magt ... og atter indtage din plads blandt den Allerhøjestes hellige og gennem flid, ydmyghed og uskrømtet kærlighed overlade dig til vor Gud og din Gud og til Jesu Kristi Kirke.

Idet jeg anser din bekendelse for virkelig og din omvendelse for ægte, vil jeg med glæde atter give dig højre hånd i fællesskab og glæde mig over den fortabte søn, der kommer hjem ...

Kom, kære bror, striden er endt, gamle venner er endelig venner igen. Altid din. Joseph Smith jun.«[22]

W. W. Phelps forblev oprigtig og trofast og skrev teksten til den vidunderlige salme »Priser profeten,« hvor han bekræftede sin store kærlighed til og beundring for profeten Joseph:

Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet, på jorden nu sker.[23]

Den barnelignende tro hos en discipel af den guddommelige Kristus er en særlig åndelig gave. Den kan nydes af både unge og gamle. I Kirkens første tid boede en ti-årig dreng ved navn Will Cluff i Nauvoo. Han havde en usædvanlig ren tro. Han havde en oplevelse, som mange af os kan forstå.

Hans familie var fattige og havde kun en ko, som de behøvede for at få mad. I foråret 1842 gik koen sin vej. En aften i august kom hans far hjem meget træt og nedtrykt. Han og Wills brødre havde brugt en stor del af sommeren på at lede efter koen. Da sagde Will: »Far, hvis du vil lade mig tage Charley (en gammel hest), vil jeg tage ud og finde koen.« Faderen gav ham modvilligt lov.

Tidligt næste morgen red Will ud til Big Mound, fem km mod øst og ude på prærien. Her havde han ofte vogtet køer sammen med andre drenge fra Nauvoo. Han steg af hesten og holdt den i grimen, hvorpå han knælede og inderligt bad til Herren om at vejlede ham om, hvilken vej han skulle tage for at finde koen. Han steg igen op på hesten og red mod syd, den vej, som han følte sig tilskyndet til at tage, selv om der var talrige flokke af køer i alle retninger.

Efter nogle kilometer på åben prærie, hvor Will passerede hundredvis af køer, kom han til et hegn. Han steg af og løftede stolpen ned, førte sin hest ind, satte stolpen op igen og red derpå fem km over marken. Han befandt sig atter på åben prærie med talrige grupper af kvæg i alle retninger. Da han havde reddet en halv kilometer forbi marken, red han lige hen til koen, som græssede alene i nogen afstand fra alle andre dyr.

Will begyndte at drive koen i retningen af byen. Han ankom sent om aftenen overvældet af glæde og taknemmelighed til sin Fader i Himlen.[24]

Jeg frygter, at nogle af vore største synder er undladelsessynder. De er dele af loven, der vejer tungt, den lov, som Frelseren sagde, at vi ikke skulle forsømme.[25] Det er de hensynsfulde, venlige gerninger, som vi ikke får gjort, og føler os så skyldige over at have forsømt.

Som dreng på en gård midt i den brændende sommerhede husker jeg min bedstemor, Mary Finlinson, som tilberedte vores velsmagende måltider på et varmt træfyret komfur. Når brændekurven ved siden af komfuret blev tom, tog bedstemor stille kurven og gik ud for at fylde den fra stablen med cedertræ udenfor og bar den tungtlæssede kurv tilbage ind i huset. Jeg var så uopmærksom og så interesseret i samtalen i køkkenet, at jeg sad der og lod min kære bedstemor fylde brændekurven i køkkenet. Jeg skammer mig over mig selv og har fortrudt min undladelse hele mit liv. Jeg håber en dag at kunne bede om hendes tilgivelse.

Vi bliver ledt ind på stien til Guds rige med Frelserens egne ord. Han sagde: »Guds rige er kommet nær til jer«[26] og »Himmeriget er kommet nær.«[27] Vi bliver

vist vejen til Guds rige på jorden på samme måde.

De, der udviser ret, barmhjertighed, troskab og tilgivelse, viser en storhed i sjæl og sind, der er i overensstemmelse med ånden i Herrens lærdomme og eksempel. Dette højere evangelium kræver, at vi ser ind i vores egen sjæl, for vi kan ikke narre Herren. Vi får at vide, at »portens vogter er den Hellige i Israel, og han holder ingen tjenere der.«[28] De af os, der bærer det hellige apostelembede, ønsker altid at opfylde vores ansvar for at vidne om Frelserens guddommelighed. Jeg føler trang til at gøre det. Jeg har haft et vidnesbyrd hele mit liv. Imidlertid er der for nylig i min sjæl kommet et overvældende vidnesbyrd om guddommeligheden af dette hellige værk. Dette faste vidnesbyrd er sikrere end nogensinde tidligere i mit liv. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

NOTER:

1. Moses 1:39.
2. Matt 23:23.
3. Se Matt 7:12.
4. Se Matt 22:27-39.
5. Se Luk 6:29.
6. Se Matt 5:40.
7. Se Matt 18:21-22.
8. L&P 121:41.
9. 2 Nephi 2:25.
10. Se Joh 4:14.
11. Matt 23:23-24.
12. 2 Kor 3:6.
13. L&P 59:23.
14. 2 Mos 20:14.
15. Matt 5:28.
16. Citeret i *Journal of Discourses* 10:57-58.
17. I Conference Report, april 1953, s. 125; se også *Den danske Stjerne*, oktober 1977, s. 36.
18. »Stand Up for Truth,« BYU Devotional, Mariott Center, 17. september 1996.
19. Jer 2:19.
20. *Købmanden fra Venedig*, IV, i, 180, 196-198.
21. *History of the Church*, 4:142.
22. *History of the Church*, 4:162-164.
23. *Salmer og sange*, nr. 17.
24. Tilpasset fra W. W. Cluff, »Boy's Faith,« i *Especially for Mormons*, red. Stan og Sharon Miller, 5 bd., 1973, 2:115-116.
25. Se Matt 23:23.
26. Luk 10:9.
27. Matt 4:17.
28. 2 Nephi 9:41.

Modtag sandhed

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Det er af grundlæggende betydning for vores oplæring på jorden at opnå viden om ham. Vi har også brug for at nære en tørst efter og et ønske om at blive bekendt med rigets lære.

I skrifterne står der: »Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv« (L&P 130:19).

Tilegnelse af viden er en grundlæggende del af Herrens store og evige plan for sine børn. For at sikre sig at der er tilgængelige kilder for dem, der søger viden, har han instrueret sine profeter gennem tiderne om at føre en optegnelse over hans gerninger med dem. Den første evige familie, nemlig fader Adams familie, fulgte disse instrukser:

»Og så begyndte disse mænd at påkalde Herrens navn, og Herren velsignede dem.

Og en mindebog blev ført, hvori der blev nedskrevet på Adams sprog; thi så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved inspirationens ånd.

Og de lærte deres børn at læse og skrive, thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket« (Moses 6:4-6).

Idet vi fortsat studerer Det Gamle og Det Nye Testamente, Mormons Bog samt Lære og Pagter, finder vi gentagne gange instruktioner om at studere vor Herres og Frelsers evangelium. Herren forstår os fuldt ud. Han ved, at for virkelig at være omvendt må vi forstå ham og hans handlinger med sine børn her på jorden. Det er af grundlæggende betydning for vores oplæring på jorden at opnå viden om ham. Vi har også brug for at nære en tørst efter og et ønske om at blive bekendt med rigets lære. Præsident Spencer W. Kimball gav os nogle instruktioner om den viden, som vi bør søge, og i hvilken rækkefølge. Idet han brugte Peter og Johannes som eksempler, belærte han således:

»Peter og Johannes havde kun lidt verdslig uddannelse og blev regnet som uvidende. Men de kendte livets uomgængeligt nødvendige ting. De kendte stien til evigt liv. De lærte dette på nogle få årtier i deres jordiske liv. Deres retskafne liv åbnede døren til guddommen for dem og skabelsen af verdener med evigt afkom. For dette ville de sikkert efterhånden få brug for en fuldstændig viden om videnskaberne. Men selv om Peter og Johannes kun havde årtier at lære i og udføre åndelige ting, har de allerede haft 19 århundreder til at lære om det verdslige eller jordens geologi og jordens skabningers zoologi, fysiologi og psykologi. Livet på jorden er en tid til allerførst at lære om Gud og evangeliet og udføre ordinanserne. Når vi har fået et fast fodfæste på stien til evigt liv, kan vi samle mere viden om de verdslige ting« (*President Kimball Speaks Out*, 1981, s. 91).

Med denne instruktion fra en af Guds profeter som grundlag ønsker jeg at tale til jer unge i Kirken, som har så meget af livet foran jer.

Kirken har lige siden begyndelsen indset behovet for, at I får mulighed for at opnå den mest grundlæggende viden, som I skal have for at opnå evigt liv.

I Kirkens tidlige historie blev der oprettet grundskoler og mellemskoler. I perioden i Nauvoo blev der åbnet et universitet. Tre år efter at de hellige kom til Utah, åbnedes University of Deseret.

Da det voksende antal af sidste dages hellige unge begyndte at gå i mellemskole, indså Kirkens ledere, at der var behov for at tilvejebringe en undervisningsplan i religion for at supplere de studerendes verdslige studier. I 1912 begyndte Kirken at opføre seminarbygninger på grunde, der var ejet af Kirken, og som stødte op til de statslige gymnasier. Her kunne eleverne dagligt tage timer i religion.

Vi ser den pligtopfyldenhed, som udvistes over for seminarprogrammet i begyndelsen ved at læse fra John M. Whitakers dagbog. Han var en af de første seminarlærere. I april 1915 blev han ansat som lærer i Granite Seminary med en løn på 1.500 dollars om året. Han havde meget få midler at arbejde med, da han påtog sig sin nye stilling. I hans dagbog står der:

»Jeg måtte begynde uden den mindste smule materialer eller retningslinier, og jeg udtænkte mange indfaldsvinkler til det nye problem, som jeg stod over for. Jeg havde undervist i adskillige år på University of Deseret. Men der kendte jeg mine forelæsninger godt. Men at indlede et kursus, hvor Bibelen hidtil havde været den eneste vejledning; at imødekomme behovet hos elever, der var gamle nok til at gå i mellemskole og gymnasiet, og som er vant til at arbejde med strenge retningslinier og kontrol og med mange materialer; at undervise elever, som kommer fra gymnasiets disciplin og krav ind i religionsklasser, hvor de kunne komme, hvis de ville, eller blive væk ... men at studere religion, et emne der rynkes på næsen af til hverdag og kun regnes som passende at studere om søndagen var en opgave, der var for stor at påtage sig alene. Så jeg gjorde, som jeg altid har gjort, når jeg fik en opgave. Jeg bad ydmygt til min himmelske Fader og fortalte ham i enkelthed mit problem og bad om inspiration, vejledning, visdom og mod til at klare den opgave, jeg havde fået. Det meste af fakultetet og eleverne på Granite High School kendte mig, så i løbet af sommeren udtænkte jeg, hvordan jeg bedst kunne begynde.«

Han blev begejstret for skoleåret, han gik i møde, og for at undervise eleverne på Granite High School og glædede sig til første skoledag den 3. september 1915. Der var et stort antal elever, og et stykke i dagbogen beskriver begivenheden: »Jeg påbegynder en yderst vigtig periode i mit liv, en periode som jeg er sikker på vil påvirke tusinders af Zions unges skæbne, hvis de planer, som jeg har udtænkt i mit sind, bærer frugt« (citeret i Lyman Clarence Pedersen jun., »John Mills Whitaker: Diarist, Educator, Churchman,« magistertese, University of Utah, 1960, s. 167).

Hans dagbog beretter om begivenheder skridt for skridt, der ledte til den enorme succes, som han fik med at føre sit program ud i livet gennem årene. Den afdøde S. Dilworth Young, en af De Halvfjerds, som var en af Whitakers første seminarelever, kom med en bemærkelsesværdig udtalelse: »Hvis ældste A. Theodore Tuttle havde været synsk, ville han i året 1914 have set en 14-årig ung mand komme til det første seminar, som blev stiftet af Kirken. Der var blevet opført en bygning på den anden side af gaden over for Granite High School – der var ét lokale – der var blevet ansat en lærer, og skolen åbnedes for elever. Det var mig, der var den unge mand. Dér døde den tredje lærer i denne seminarbygning i går. Læreren hed John M. Whitaker.

Jeg vil gerne rette en hyldest til bror Whitaker. Han kendte sandsynligvis ikke den store påvirkning, som han havde på mig som dreng, da jeg meget omhyggeligt studerede enkelthederne i Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter med ham og Guy C. Wilson før ham som lærer. Nu ser jeg tilbage på det og indser, at det var der, at jeg fik min første indgående viden om disse standardværker. Hvis jeg havde nok indflydelse, ville jeg sørge for, at enhver dreng og enhver pige i Kirken havde en lignende oplevelse under ledelse af en troens mand« (S. Dilworth Young, Conference Report, April 1960, s. 80).

John M. Whitakers tjenestegerning er et eksempel på tusindvis af lærere, som gennem årene har viet deres liv til at opbygge vidnesbyrdet hos hundredtusindvis af unge, der har benyttet sig af muligheden for at nyde godt af at gå til seminar.

For at lette religionsundervisningen for de studerende, som går på læreanstalter og universiteter, der ikke er ejet af Kirken, oprettede Kirken fra 1926 institutfaciliteter til religionsundervisning, der stødte op til læreanstalterne. Seminars og Instituts succes resulterede i udbredelsen af disse programmer til mange, mange dele af verden.

Kirken vurderer og måler til tider institutprogrammernes succes. Sidste år viste en undersøgelse af Institut følgende: Af dem, der fuldførte institut fik 96% deres tempelbegavelse; 98% af dem, der fik deres tempelbegavelse, blev gift i templet; 96% af de mænd, som fuldførte seminar, tog på mission.

Vi har vidnesbyrd fra seminarelever i hele verden. Lyt til en side fra en dagbog fra Rusland:

»I dag er det den lykkeligste morgen i år, i dag er det første seminardag.

Hvordan og hvornår opstod denne tanke om dagligt morgenseminar? Jeg kan huske, at der var en lektion, som vores CES-lærere afholdt, der nævnte det daglige seminarprogram i USA og Europa, og det fæstnede sig i mit sind. Til den lektion følte jeg Helligåndens kraft, som gav mig den tanke, at vi skulle have seminar her. Da følte jeg, at Herren skænker alt til denne opgave – mulighed, styrke og hjælp. Det er sådan en vilje, som vi skal have, for at modtage sådan en gave.

Efter mødet følte jeg en stærk inspiration. Nogle mødre blev lidt skræmte over ideen, fordi børnene skal tidligt op om morgenen og i skole, de har for mange

lektier for, og nogle afslutter skolen i år og skal gå på højere læreanstalter. Men fædre, som har præstedømmet, støttede mig fuldt ud, da der er et stort behov hos de unge for dagligt studium af skriften, og det vil lære dem disciplin og også hjælpe dem med at have Helligånden hos sig dagen igennem og i timerne i skolen, og det vi hjælpe dem med at modstå Satans fristelser« (kommentar fra tidlig morgenseminarlærere fra Viborg i Rusland, efteråret 1996).

Dette vidnesbyrd og så mange andre, som vi har fået fra jordens fire hjørner, hjælper os med at mærke ånden i disse to storslåede programmer. De giver jer, unge, en særligt forberedt vej, som vil lede os til evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver til hans børn.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt dette om vores seminar- og institutprogrammer:

»Benyt enhver mulighed til at udvide jeres forståelse af evangeliet. Gør jer den indsats anstrengelse at deltage i seminar- og institutprogrammerne« (*Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 89).

»Kirkens store uddannelsesprogram for os går frem. Arbejdet med at undervise elever gennem seminar- og institutprogrammet vokser stadig ... Vi opfordrer alle, som har mulighed derfor, til at benytte sig af det. Vi tøver ikke med at love, at jeres viden om evangeliet vil vokse, jeres tro vil styrkes, og I vil udvikle vidunderlige kontakter og venskaber« (*Den danske Stjerne*, oktober 1984, s. 97).

Jeg vil gerne føje mit vidnesbyrd til vores store profet og leders vidnesbyrd. Jeg kender den styrke, der kommer gennem samværet i seminar- og institutprogrammer. Det har beriget mit liv, og jeg ved, at det vil gøre det samme for jer. Det vil sætte et beskyttende skjold omkring jer for at holde jer fri fra verdens fristelser og prøvelser. Det er en stor velsignelse at have viden om evangeliet. Jeg kender ikke til noget bedre sted for Kirkens unge, hvor de kan opnå viden om hellige ting end i Kirkens seminar- og institutprogrammer.

For mange år siden havde jeg privilegiet at undervise i morgenseminar. Undervisningen foregik fra kl. 6.30 til 7.50 hver skoledag. Gennem to skoleår så jeg søvnige elever stavre ind i klassen og udfordre deres lærer til at få dem til at vågne. Så snart der var indledt med bøn, og der var givet en åndelig tanke, så jeg de kvikke sind vækkes til live, ivrige efter at øge deres viden om skrifterne. Det sværeste ved undervisningen var at slutte samtalen tidligt nok til at sende dem til deres timer i gymnasiet. Efterhånden som skoleåret skred frem, så jeg hver elev få større tillid, nære venskaber og et voksende vidnesbyrd.

For nogle få år siden var jeg inde i en købmandsforretning i en by ikke så langt herfra, da jeg hørte nogen kalde mit navn. Jeg vendte mig om for at hilse på to af mine tidligere seminarelever. De var nu mand og hustru. De præsenterede mig for deres fire vidunderlige børn. Under samtalen blev jeg forundret over det antal klassekammerater fra seminar, som de havde kontakt med selv efter alle disse år. Det var bevis på nogle særlige bånd, der var blevet knyttet i en seminarklasse meget tidligt om morgenen. Da vi skiltes, kom jeg i tanke om et skriftsted: »... jeg vil kalde jer venner; thi I er mine venner og skal få arv med mig« (L&P 93:45). Vi får en særlig styrke fra hinanden, når vi samles om evangeliet.

Planlæg at fuldføre de fire seminarår. I ved, at institut er til rådighed for alle studerende og ikke-studerende i alderen 18-30. Har I tilmeldt jer? Hvis ikke opfordrer jeg jer til at benytte jer af denne vidunderlige mulighed. Og til jer, som har meldt jer: Studér flittigt for at lære evangeliet at kende. Jeg lover jer, at det grundlag, som I får i disse to storslåede programmer, vil velsigne jer hele jeres liv. Dette er mit vidnesbyrd til jer i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen. □

Lærerne, den tidløse nøgle

Ældste Harold G. Hillam
De Halvfjerds' Præsidium

Uanset livets forhold eller beskaffenheden af ens kaldelse, så har alle medlemmer af Kirken mulighed for at undervise og bære vidnesbyrd.

Dette historiske brev, som jeg holder i min hånd, blev skrevet for 98 år siden. Hver side er lamineret for at beskytte den. Selv om ordene på disse sider blev skrevet for næsten 100 år siden, har de stor betydning for os i dag.

Året 1899 markerede et jubilæumsår – 50-året for organiseringen af den første søndagsskole i Kirken. Som kulminationen på dette jubilæumsår blev en tidskapsel i form af en smuk håndskåret æske fyldt med genstande, som man mente ville give mening for dem, som ville være til stede, når den blev åbnet 50 år ind i fremtiden.

Derfor blev denne tidskapsel åbnet i 1949, hvor man blandt andre historiske genstande fandt dette brev adresseret til »Søndagsskolens ledere i året 1949.« Brevet indeholdt bl.a.:

»Oprettelsen af de første søndagsskoler i Klippebjergene var ledsaget af genvordigheder og skuffelser. Folket opholdt sig i et tørt og goldt land og led mange afsavn. Det krævede al deres tid og styrke at sikre sig livets fornødenheder, og alligevel begyndte de midt i alt dette at uddanne deres børn.«

Brevet fortsætter: »Brødre, vi kan i dag kun svagt skimte, hvad de næste 50 år vil gøre for Zions ungdom. Dagens metoder kan være helt forkastet til fordel for nye, som vil blive opdaget i fremtiden.

Det er meget sandsynligt, at mange af os, når I modtager denne jubilæumsæske, hvis navne er påført denne hilsen, vil være gået på den anden side sammen med den store hær af medarbejdere i Søndagsskolen; og denne hilsen fra os, som er gået på den anden side, vil derfor være for jer som en røst fra støvet.

Dette arbejde i Søndagsskolen,« fortsætter brevet, »har været et kærlighedsværk, og vores interesse er ikke blot for nuet, men udstrækker sig ind i fremtiden. ... vi bønfalder jer om, uanset hvilke metoder I bruger, og uanset hvilke forandringer der vil ske i løbet af de næste 50 år, at I aldrig et eneste øjeblik glemmer formålet med dette store søndagsskoleværk, som er: At undervise børnene i Jesu Kristi evangelium, at gøre dem til sidste dages hellige.«

Dette brev blev underskrevet af Søndagsskolens præsidentskab så vel som af 21 hovedbestyrelsesmedlemmer, herunder Joseph F. Smith og Heber J. Grant, som begge senere tjente som præsident for Kirken.

Dette brev var profetisk. Underskriverne har måske kun svagt skimtet, hvad de næste 50 år vil bringe Zions unge. I løbet af dette tidsforløb blev kommunikationsmetoderne sidst i det 19. århundrede totalt erstattet af enorme fremskridt i informationsspredningen. Selv skrivemaskinen, som blev benyttet til at fremstille dette brev fra 1899, var på det tidspunkt en ny udvikling, og den var det mest avancerede inden for kommunikation! Den første udsendelse af den menneskelige stemme lå stadig to år fremme. Den første landsdækkende radioudsendelse lå 21 år fremme i tiden, og generalkonferencen ville ikke blive transmitteret over radio før yderligere 25 år senere.

Hvis forfatterne til dette brev fra 1899 blot svagt havde kunnet forestillet sig de teknologiske fremskridt – radio, farve-tv, computere, Internet eller de medieprogrammer, som findes i dag – ville de være blevet forbløffede over at høre, at en enkelt computerdiskette kan indeholde store samlinger af de største bøger og taler, som menneskeheden nogen sinde har kendt. De ville have set, at man med nogle få tryk på computerens taster kan åbne skrifterne og med lethed krydshenvise dem med andre store taler og skrifter fra profeter og med det ledsagende lys og kundskab, der kommer fra Gud.

De ville desværre også have set, at man med de samme redskaber, som underviser i lys og sandhed, med den samme lethed, men med andre taster kan fremkalde de mest anstødelige, beskidte og umoralske billeder og tekst.

Vi er i sandhed blevet velsignet med enestående redskaber og metoder, som kan bruges som hjælp i undervisningen; men som med alle andre redskaber skal de benyttes med visdom og forsigtighed, hvis de skal velsigne og forenkle vores liv. På samme måde som kontrolleret ild kan bringe stor behagelighed og mange fordele, kan ild, som anvendes på upassende vis eller er ude af kontrol, skabe ødelæggelse og tilintetgørelse.

Mens vi forbereder os til endnu 50 eller 100 år, ser vi måske også kun svagt, hvad der ligger forude. Vi må lære at gøre klog brug af de redskaber og den teknologi, som vi har.

Fornuftig brug af vores teknologi omfatter også, at vi passer på, hvad vi lader komme ind i vores hjem gennem TV, video og computere, herunder Internettet. Der findes meget, som er godt og opbyggende i medierne, men der findes også meget, som er plumpt, umoralsk og tidskrævende, og som frister os til »altid ... lære, men aldrig lære ... sandheden at kende« (2 Tim 3:7). Under anden verdenskrig da benzinen var sparsom og rationeret, husker jeg skilte som »Er denne tur nødvendig?« I dag med de stigende krav til alle og med for få timer, kan vi stille os selv dette spørgsmål, før vi tænder videospillet, fjernsynet, computeren eller gør brug af de mange programmer, som er til rådighed: »Er det nødvendigt?«

Måske kan enhver, der lytter, stille sig selv disse spørgsmål og svare ærligt? »Er den information, som jeg modtager gennem dette indlæringsredskab opbyggende, og føjer det sandhed til mit liv? Er de timer, som jeg investerer, effektiv brug af

min dyrebare tid? Hjælper dette computerspil mig med at opfylde mine ansvar og nå mine mål?« Hvis svaret ikke er et rungende ja, så bør vi have tilstrækkeligt mod og beslutsomhed til at trykke på sluk-knappen og bruge tiden til vigtigere opgaver.

På trods af de svimlende teknologiske fremskridt i forhold til sidste århundrede er et af elementerne i brevet fra 1899 stadig det samme: Vigtigheden af veluddannede, ydmyge, hengivne og kærlige lærere.

Vi kan alle huske en særlig lærer, som har spillet en afgørende rolle i vores liv. Jeg vil altid være taknemlig for frøken Hamilton, min lærer i anden klasse. Hun var også min lærer i Søndagsskolen. Jeg kan stadig huske hende sige: »Husk nu, vær altid en god dreng!« og »Jeg er så stolt af dig.« Hun fik mig altid til at føle mig meget betydningsfuld. Jeg lærte at elske hende, og jeg er sikker på, at hun også elskede mig. Det skoleår var et strålende år. Jeg ønskede ikke, det skulle slutte. Nyhederne bevægede sig hurtigt i den lille by Sugar City i Idaho, og en sommerdag kaldte min mor mig ind i huset for at fortælle mig nogle frygtelige nyheder: Min kære frøken Hamilton var rejst og var blevet gift! Og hun havde ikke engang spurgt mig, om det var i orden.

Vores svigerdatter, som også er lærer, modtog en seddel fra en af hendes elever i 3. klasse ved afslutningen af skoleåret. Han skrev: »Frøken Scoresby, jeg vil savne dig mere end min kælemus, som døde.«

Vi er grundlæggende en kirke bestående af lærere. Uanset livets forhold eller beskaffenheden af ens kaldelse, så har alle medlemmer af Kirken mulighed for at undervise og bære vidnesbyrd. Selv den måde, vi lever på, er et vidnesbyrd om det, som vi tror på, og underviser alle i, som falder ind under vores indflydelse.

Mange, måske de fleste voksne medlemmer af Kirken, befinder sig imidlertid i en position, hvor de kan undervise på en mere direkte måde. Ledere, forældre og lærere, som er kaldede, har et specifikt ansvar for hele tiden at forbedre deres undervisningsfærdigheder, så de kan hjælpe med til at forberede, træne og opbygge dem, som vi har en forvaltning for. Præsident David O. McKay mindede os om, at »den rigtige oplæring i barndommen er menneskets vigtigste og mest hellige pligt« (*Gospel Ideals*, s. 220). Herren har gjort det klart, at forældre »skal ... lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28).

Der findes stor kraft i Kirkens lærdomme, så derfor er der et stort behov for os alle for altid at lære og styrke os selv åndeligt. Præsident Hinckley har sagt: »De kræfter, som vi modarbejder, er kolossale. Vi har brug for mere end vores egen styrke for at klare det. Jeg har en bøn til alle, som har en lederstilling, til det store korps af lærere og missionærer, til familiernes overhoveder: I alt, hvad I gør, nær Ånden – nær sjælen ... jeg er overbevist om, at verden er sulten efter åndelig føde« (»Feed the Spirit-Nourish the Soul,« *Improvement Era*, december 1969, s. 86).

Præsident Hinckley kom med denne udtalelse for næsten 30 år siden ved en generalkonference. Hvor meget mere har vi ikke brug for at være åndeligt beredte i dag? Inspireret undervisning i evangeliet blandt alle Kirkens medlemmer er i sandhed nødvendig for den åndelige stabilitet og vækst hos alle aldersgrupper.

Teknologien vil helt sikkert fortsætte med at udvikle sig, og metoderne vil bestemt ændre sig, men den personlige påvirkning fra en hengiven og forstående lærer, som udstråler Ånden, er nøglen til opnåelse af ønsket hos forfatterne til dette brev fra 1899 om at undervise børnene og andre i »principperne i Jesu Kristi evangelium, at gøre dem til sidste dages hellige.« I den største lærer af alles navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Sultende har han mættet med gode gaver«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Alt i evangeliet belærer os om, at vi kan ændre os, hvis vi har behov for det, at vi kan få hjælp, hvis vi virkelig ønsker det, at vi kan blive renset, uanset hvilke problemer vi har haft.

For nogen tid siden læste jeg et essay om den »metafysiske sult«[1] i verden. Forfatteren mente, at menneskes sjæle var ved at dø, om man så må sige, af vor tids mangel på åndelig næring. Jeg kom i tanker om vendingen »metafysisk sult« igen i sidste måned, da jeg læste de mange velfortjente lovprisninger af Moder Teresa i Calcutta. En journalist mindedes, at hun engang havde sagt, at skønt verden i dag var plaget af alvorlig og pinefuld fysisk sult – noget, som hun brugte stort set hele sit liv på at lindre – så mente hun ikke desto mindre, at det var manglen på åndelig styrke, knapheden på åndelig næring, der udgjorde den frygteligste sult i den moderne verden.

Disse betragtninger mindede mig om profeten Amos' skræmmende profeti, som han udtalte for så længe siden: »Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.«[2]

Mens verden vakler frem mod det 21. århundrede, er der mange, som længes efter noget, ja, sågar råber på noget, men alt for ofte ved de knap nok, hvad det er. Generelt set er de økonomiske forhold i verden formentlig bedre, end de har været på noget tidligere tidspunkt i historien, men menneskers hjerter er stadig ængstelige og ofte tynget af stress. Vi lever i en »informationstidsalder,« hvor en verden af oplysninger er tilgængelige ved et tryk på en knap, men betydningen af disse oplysninger og glæden ved at anvende dem i en moralsk sammenhæng synes fjernere end nogensinde.

Prisen for at bygge på så skrøbelig sandbund er høj. Alt for mange bukker under, når stormene suser og slår imod dem.[3] Næsten overalt ser vi folk, som er utilfredse med den luksus, som de nyder, af frygt for, at andre måske skulle have mere end dem. I en verden, som har alvorlig brug for moralsk lederskab, ser vi alt for ofte det, som Paulus kaldte »ondskabens åndemagter«.[4] På skræmmende vis ser vi myriader af mennesker, som siger, at de er trætte af deres ægtefæller, deres børn og enhver form for ægteskabeligt eller forældremæssigt ansvar for dem. Atter andre farer med fuld fart ned ad livsnydelsens blindgyde, mens de råber, at de sandelig har i sinde at leve af brød alene, og jo mere af det desto bedre. Vi har det fra en pålidelig kilde, ja, fra Ordet selv, at brød alene – selv i store mængder – ikke er nok.[5]

Mens Frelseren virkede i Galilæa, irettesatte han dem, der havde hørt, at han havde bespist 5000 med blot fem brød og to fisk, og som nu flokkedes om ham i håb om at få et gratis måltid. Skønt maden var vigtig, så var den dog af mindre betydning end den virkelige næring, som han ville give dem.

»Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde,« mindede han dem om. »Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid.«

Men det var ikke det måltid, de var kommet efter, og skriften siger: »Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.«[6]

I den lille beretning finder vi nogle af vor tids farer. Nemlig at vi med vores midlertidige fremgang og kundskab måske også vil gå væk fra det livsnødvendige evige livs brød. Vi *vælger* måske bevidst at blive åndeligt underernæret, at hengive os til en form for åndelig anoreksi. Ligesom datidens barnlige galilæere vrænger vi måske også på næsen, når vi bliver budt på guddommelig føde. Den største tragedie, dengang som nu, er, at en dag, som Herrens selv sagde: »På et tidspunkt, da I ikke mener, at sommeren er forbi, høsten overstået,« da vil vi opdage, at vores »sjæle ikke er frelst.«[7]

Her til morgen har jeg spekuleret på, om der inden for min stemmes rækkevidde skulle være nogen, som mener, at de eller nogen, som de holder af, er alt for opslugt af noget uvæsentligt, som søger efter noget mere håndgribeligt og spørger, som den rige unge mand fra skrifterne: »Hvad mangler jeg så?«[8] Jeg har spekuleret på, om nogen her til morgen flakker om fra hav til hav og strejfer rundt,[9] som profeten Amos sagde, trætte af livet i overhalingsbanen og kampen for at følge med naboens forbrug, indtil naboen er nødt til at omprioritere. Jeg har spekuleret på, om nogle er kommet til denne konference i håb om at få svar på et personligt problem eller for at få nogen til at kaste lys over deres hjerters inderste spørgsmål. Sådanne problemer eller spørgsmål kan vedrøre vores ægteskab, vores familie, vores venner, vores helbred, vores glæde, vores fred – eller den foruroligende mangel på disse dyrebare skatte.

Det er til dem, der således hungrer, at jeg vil rette min tale denne formiddag. Uanset hvor du bor, og uanset hvor i livet, du befinder dig, kan jeg fastslå, at Gud gennem sin Enbårne Søn har fjernet den hungersnød, som Amos talte om. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor Herre Jesus Kristus er livets brød og en levende kilde, der vælder op til evigt liv. Til dem, der er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og især til dem, der ikke er det, erklærer jeg, at vor himmelske Fader og hans elskede førstefødte Søn viste sig for den unge profet Joseph Smith og gengav lys og liv, håb og vejledning til en vildfaren verden, en verden fyldt med mennesker, der tænker: »Hvor er der håb? Hvor er der fred? Hvilken sti skal jeg følge? Hvilken vej skal jeg gå?«

Uanset hvilke stier vi før har fulgt eller

undladt at følge, så ønsker vi her til morgen at tilbyde jer »vejen, sandheden og livet«.[10] Vi indbyder jer til at tage del i det samme eventyr, som Kristi første disciple, som også hungrede efter livets brød – de, der *ikke* forlod ham, men som kom til ham, blev hos ham og erkendte, at hvis de ønskede tryghed og frelse, så var der ingen anden, som de kunne henvende sig til.[11]

I husker sikkert, at da Andreas og en anden discipel, sikkert Johannes, første gang hørte Kristus tale, blev de så bevæget og betaget af Jesus, at de fulgte efter ham, da han forlod skaren. Da Kristus fornemmede, at nogen fulgte efter ham, vendte han sig og spurgte de to mænd: »Hvad vil I?«[12] Andre oversættelser gengiver det som »Hvad søger I?« De svarede: »Rabbi, hvor bor du?« Kristus svarede ganske enkelt: »Kom og se!«[13] Kort efter kaldte han formelt Peter og andre nye apostle med samme indbydelse. Til dem sagde han: »Kom og følg mig.«[14]

Det synes, som om indbegrebet af vores jordiske rejse og svarene til de fleste af livets vigtige spørgsmål er kogt ned til disse to meget korte elementer i denne begivenhed fra begyndelsen af Frelserens jordiske virke. Det ene element er det spørgsmål, som rettes til enhver af os på denne jord: »Hvad søger I? Hvad vil I?« Det næste element er hans reaktion på vores svar, *uanset hvad det svar måtte være*. Uanset, hvem vi er, og hvad vi siger, så er hans svar *altid* det samme: »Kom.« Han siger kærligt: »Kom og følg mig.« Uanset, hvor du er på vej hen, så kom først og se, hvor og på hvad jeg bruger min tid. Lær af mig, gå med mig, tal med mig og tro. Lyt, når jeg beder. Så vil du få svar på dine egne bønner. Gud vil give jer hvile for jeres sjæle. Kom og følg mig.

Som med én røst bærer vi vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium er den eneste vej, der til syvende og sidst vil stille åndelig hunger og slukke den voldsomme åndelige tørst. Kun han, der blev så dødelig såret, ved, hvordan vor tids sår kan læges. Kun den, der var sammen med Gud, og var Gud,[15] kan besvare vore sjæles inderste og vigtigste spørgsmål. Kun hans almægtige arme kunne slå dødens og helvedets fængselsporte op, som ellers ville have holdt os fanget for evigt. Kun på hans sejrrige skuldre kan vi blive båret til celestial herlighed – hvis vi blot ved vores trofasthed vil vælge at gøre det.

Til dem, der føler, at de på en eller anden måde har mistet deres plads ved Herrens bord, siger vi atter sammen med Joseph Smith, at Gud har »en tilgivende natur,«[16] at Kristus er »barmhjertig og nådig, sen til vrede og rig på troskab.«[17] Det har altid glædet mig, at det sted, hvor Matthæus

nedskriver Frelserens store formaning: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen,«[18] der tilføjer Lukas Mesterens yderligere kommentar: »Vær barmhjertig, som jeres fader er barmhjertig«[19] – som for at antyde, at barmhjertighed i det mindste er et indledende synonym for Guds fuldkommenhed, som vi alle må stræbe efter. Barmhjertigheden og dens beslægtede dyd, tilgivelsen, er selve kernen i Jesu Kristi forsoning og den evige frelsesplan. Alt i evangeliet belærer os om, at vi kan ændre os, hvis vi har behov for det, at vi kan få hjælp, hvis vi virkelig ønsker det, at vi kan blive renset, uanset hvilke problemer vi har haft.

Hvis du føler dig for åndeligt lemlæstet til at komme til Kristus, så tænk på, at Kirken ikke er et kloster for fuldkomne mennesker, selvom vi alle burde stræbe efter at følge vejen til guddommelighed. Næ, på mindst én måde er Kirken mere som et hospital eller en samaritterstation, der skal tage sig af dem, der er syge og gerne vil være raske, hvor man kan få en indsprøjtning af åndelig næring og en slurk livgivende vand, så man kan fortsætte turen opad.

Trods livets trængsler og uanset hvor skræmmende fremtiden kan se ud, bærer jeg vidnesbyrd om, at der er hjælp at hente på rejsen. Vi har Livets Brød og Det Levende Vands Kilde. Kristus har overvundet verden – vores verden – og hans gave til os er fred nu og ophøjelse i den tilkommende verden.[20] Det grundlæggende krav er, at vi har tro på ham og derefter følger ham – altid. Når han opfordrer os til at vandre ad hans veje og i hans lys, så er det, fordi han selv har gået vejen før os og gjort den sikker for os at vandre på. Han ved, hvor de skarpe sten og faldgruberne er, og hvor tidsler og torne er værst. Han ved, hvor stien er farlig, og han ved, hvilken vej vi skal gå, når vejen deler sig og mørket falder på. Han ved alt dette, som Alma siger i Mormons Bog, fordi han har lidt »sorg og smerte og alle slags fristelser ... så han ... kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.«[21] Jeg kan bevidne, at når jeg har været bange eller været skrøbelig, er Frelseren ganske rigtigt kommet for at hjælpe mig. Jeg vil aldrig være i stand til at takke ham tilstrækkeligt for denne personlige venlighed og omsorg.

Præsident George Q. Cannon har engang sagt: »Uanset, hvor alvorlig prøvelsen er, hvor dyb fortvivlelsen er, og hvor svære lidelserne er, så vil (Gud) aldrig svigte os. Han har aldrig gjort det, og vil aldrig gøre det. Han kan ikke gøre det. Det er (imod) hans natur (at gøre det). Han er et uforanderligt væsen ... Han vil støtte os. Om vi

så skal gennem brændende ovne, om vi skal gennem dybt vand, så vil vi dog ikke blive opslugt eller overvældet. Vi vil komme igennem disse trængsler som bedre og renere mennesker på grund af dem, hvis vi blot vil stole på Gud og holde hans bud.«[22]

De, der vil tage imod Herren Jesus Kristus som kilden til deres frelse, vil altid ligge i grønne enge, uanset hvor gold og trist vinteren har været. Og det vand, som de forfrisker sig med, vil altid være stille vand, uanset hvor voldsomme livets storme måtte være. Når vi vandrer ad hans rette stier, giver han os for evigt kraft på ny, og skønt den sti ligesom for ham vil føre os gennem mørkets dal, skal vi ikke frygte noget ondt. Hans præstedømmes stok og hans Ånds stav vil altid trøste os. Og når vi sulter og tørster i forsøget, vil han berede et festmåltid for os for øjnene af vore fjender – nuværende fjender – som kan være frygt eller bekymringer for familien, sygdom eller personlig sorg af hundred forskellige former. Som den sidste store nådegerning vil han salve vores hoved med olie og velsigne vores sjæl med styrke. Vores bæger er fyldt til overflod med hans godhed og vore glædestårer flyder over. Vi græder over, at godhed og troskab følger os alle vores livs dage, og at vi, hvis vi ønsker det, vil bo i Herrens hus for evigt.[23]

Her til morgen beder jeg om, at alle de, der sulter og tørster og til tider strejfer om, vil høre denne indbydelse fra ham, som er Livets Brød, Det Levende Vands Kilde, Den Gode Hyrde for os alle, Guds Søn: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder … så skal I finde hvile for jeres sjæle.«[24] Han har virkelig mættet de sultende med gode gaver, som hans egen mor Maria bevidner.[25] Kom og spis ved Herrens bord i det, som jeg vidner om, er hans sande og levende Kirke, der ledes af en sand og levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, som vi nu har den glæde at høre fra. Jeg beder om alle disse velsignelser og bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

NOTER:

1. Arthur Hertzberg, citeret af Harold B. Lee i *Stand Ye in Holy Places*, 1975, s. 349.
2. Amos 8:11.
3. Se Matt 7:24-29.
4. Ef 6:12.
5. Se Matt 4:4; Joh 1:1.
6. Se Joh 6:26, 49, 51, 66.
7. L&P 45:2. Se også Jer 8:20.
8. Matt 19:20.
9. Amos 8:12.
10. Joh 14:6.
11. Se Joh 6:68.
12. Joh 1:38.
13. Joh 1:39.
14. Matt 4:19.
15. Se Joh 1:1.
16. Joseph Smith, *Lectures on Faith*, 1985, s. 42.
17. *Lectures on Faith*, s. 42.
18. Matt 5:48.
19. Luk 6:36.
20. Se L&P 59:23.
21. Alma 7:11-12.
22. »Freedom of the Saints,« i Brian H. Stuy, red., *Collected Discourses*, 5 bd., 1987-1992, 2:185.
22. Se Sl 23.
24. Matt 11:28-29.
25. Se Luk 1:53.

Se mod fremtiden

Præsident Gordon B. Hinckley

Nøglen til værkets succes vil være troen hos alle, som kalder sig sidste dages hellige.

Festligholdelserne i 1997 er stort set ovre. Den sidste vogn er standset. Den sidste håndkærre står stille. Vi har haft et vidunderligt år, hvor vi har kunnet mindes vore forfædres store udvandring til disse dale i vest.

Vi har bøjet os i ihukommelse af deres ofre, de mange som døde langs vejen og dem, som kærligt blev lagt i grave, hvis placering vi ikke kender.

Vi har i meget lille målestok delt den forfærdelige lidelse, som de, der blev fanget i Wyomings snestorme i 1856, led.

Vi har set opfyldelsen af Esajas' profeti: »Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre, den skal blomstre som rosen« (Es 35:1-2).

Vi kan ikke forklejne deres bedrifter. Vi kan ikke tilføje noget til deres herlighed. Vi kan kun se tilbage med ærbødighed, påskønnelse, respekt og beslutsomhed på at bygge på det, de har gjort.

Tiden er nu kommet til at vende sig om og se på fremtiden. Dette er en tid med tusinder af muligheder. Vi kan benytte os af dem og gå fremad. Hvor er det et vidunderligt tidspunkt for os hver især at gøre vores lille del til at få Herrens værk til at gå fremad mod dets storslåede skæbne.

»Og dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme« (Matt 24:14).

Der sker noget, mine brødre og søstre, i denne Kirke, noget vidunderligt. Mens vi går rundt i vores lille verden af individuelle ward og grene, er vi næsten ikke opmærksomme på det. Og alligevel er det virkeligt, og det er enormt. Vi vokser. Vi udbreder os. I år vil der komme nok mennesker ind i Kirken til at danne mere end 600 nye ward eller grene.

Om en måned vil vi nå et medlemstal på ti millioner. Det tog mere end ét århundrede, 117 år, fra Kirkens organisering i 1830 til 1947, at nå én million. Der bor nu flere medlemmer uden for USA end i USA. Vi har været ude blandt medlemmerne. Det har været herligt at mødes med dem, at tale med dem, at dele vidnesbyrd med dem. De er begejstrede.

Vi var for nyligt hos Navajo-nationen i Window Rock i Arizona. Det var første gang, at Kirkens præsident mødtes med dem og talte til dem i deres hovedstad. Det var vanskeligt at holde tårerne tilbage, da vi færdedes blandt disse sønner og døtre af fader Lehi. I min fantasi har jeg set ham græde over hans efterkommere, som så længe har vandret i fattigdom og smerte.

Men mørkets lænker falder. Blandt dem er mænd og kvinder, der virkelig har opnået noget. De har taget del i uddannelsens frugter. De er kommet til at kende og elske evangeliet. De er blevet et rent og behageligt folk.

Men der er meget endnu at gøre blandt dem. Alkohol og narkotika ødelægger bogstavelig talt mange af dem. Vi skal gøre mere for at hjælpe. Når jeg ser mod fremtiden, forestiller jeg mig Herrens Ånd blive udgydt over disse mennesker. Uddannelse vil åbne mulighedernes dør, og evangeliet vil bringe nyt lys og forståelse til dem.

Vi har været sammen med tusinder af disse vidunderlige mennesker i Sydamerika. Vi fløj for nyligt fra Asunción i Paraguay til Guayaquil i Ecuador over de høje og uhyggelige tinder og trange dale i dette store område. Overalt var der indianerlandsbyer og små byer. Vore missionærer arbejder med disse gode mennesker og bringer det evige evangeliums lys ind i deres tilværelse. For mange år siden tog søster Hinckley og jeg det lille tog, der kører fra Cuzco i Peru til Puno ved Titicacasøen. I Puno mødtes vi med en lille håndfuld af indfødte medlemmer som den første generalautoritet, der havde gjort dette. I dag har vi to af Zions stave i Puno-området, hvis stavspræsidenter og biskopper er lokale medlemmer.

Vi har nu været i alle af Syd- og Mellemamerikas lande, og vi har set mirakler med store forsamlinger på 30.000, 40.000 og 50.000 på fodboldstadioner. Disse er alle sidste dages hellige. I hvert tilfælde var der, når vi tog afsted, en storslået vinken med lommetørklæder, og der var tårer i deres øjne og i vores.

I Brasilien alene vil der være omkring 50.000 mennesker, der slutter sig til Kirken i år. Det svarer til 16 eller 17 nye stave på kun 12 måneder. Templet i São Paulo kan ikke tage imod alle, som ønsker at komme. Vi bygger tre nye templer i dette land, og vi bliver nødt til at bygge flere.

Det er stærke og vidunderlige sidste dages hellige, i hvis hjerte de samme vidnesbyrd om Jesus Kristus banker som i vores.

Vi må bygge kirkebygninger i stort tal for at imødekomme behovet hos dette stadig større antal.

Med kendskab til denne Kirkes historie forbløffes jeg, når jeg ser, at der ikke findes en større by i De Forenede Stater eller i Canada, som ikke har en sidste dages hellig menighed. Det samme er tilfældet i Mexico. Det er det samme i Mellem- og Sydamerika. Og i New Zealand og i Australien, på øerne i havet og i Japan, Korea, Taiwan og Filippinerne.

I Europa er vore menigheder overalt. Hvor er det mærkeligt at tænke på, at hver sabbat er der mere end 24.000 ward og grene over hele verden, hvor man underviser i de samme lektioner, og hvor man bærer de samme vidnesbyrd.

Hvad nu med fremtiden? Hvad med de år, der ligger forude? Det ser sandelig lovende ud. Folk begynder at kende os for det, vi er, og for de værdier, vi går ind for. Medierne behandler os stort set pænt. Vi har et godt omdømme, hvilket vi er taknemmelige for.

Hvis vi går fremad og aldrig mister målet af syne, ikke taler ondt om nogen, efterlever de storslåede principper, som vi ved er sande, vil værket gå fremad i storslåethed og magt for at opfylde jorden. Døre, der nu er lukkede for forkyndelsen af evangeliet, vil blive åbnet. Den Almæg-

tige må, hvis det er nødvendigt, ryste nationerne for at ydmyge dem og få dem til at lytte til den levende Guds tjenere. Det, der er nødvendigt, vil ske.

De store udfordringer, vi står overfor, og nøglen til værkets succes vil være troen hos alle, som kalder sig sidste dages hellige. Vore standarder er sikre og utvetydige. Vi behøver ikke at strides om dem. Vi behøver ikke at rationalisere. De bliver fremsat i de ti bud, som blev skrevet af Herrens finger på Sinajs Bjerg. De findes i Bjergprædikenen, som blev udtalt af Herren selv. De findes andre steder i hans lærdomme, og de findes tydeligt fremsat i nutidig åbenbaring. Fra begyndelsen har de tjent som vore adfærdslove. Det må de fortsætte med.

Fremtiden vil i bund og grund være som fortiden, blot lysere og meget forbedret. Vi må fortsætte med at række ud over hele verden, undervise i evangeliet derhjemme og i udlandet. Der hviler et tungt guddommeligt ansvar på os. Vi kan ikke løbe fra det. Vi kan ikke undgå det.

Den opstandne Herren sagde til dem, han elskede: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.

Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes« (Mark 16:15-16).

Moronis skikkelse, der står højt på mange af vore templer, er en fortsat påmindelse om Johannes Åbenbarers syn. »Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk,

og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmer. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder« (Åb 14:6-7).

Der må ikke findes nogen formindskelse sted af vores indsats for at bringe evangeliet til jordens folk. I fremtiden må endnu flere af vore unge mænd forberede sig på at gå ud og tjene Herren. Vore kristne handlinger må gå foran dem og følge dem, når som helst det er nødvendigt. Jeg er taknemmelig for den humanitære hjælp, vi har været i stand til at yde til de fattige og ulykkesramte. Selve denne dag spiser sultne børn i Nordkorea mad på grund af den hjælp, som I har sendt. I en verden, hvor der er så megen sult og lidelse, hvor døden går hånd i hånd med små børn, må vi fortsætte og øge vores indsats og ikke tillade politik og andre faktorer at tilbageholde barmhjertighedens hånd.

Når vi ser mod fremtiden, skal vi øge det storslåede arbejde, der udføres i templerne, både for de levende og de døde. Hvis dette folk ikke kan frelses uden deres døde, som profeten Joseph erklærede, så skal vi gøre det muligt for mange flere at udføre dette arbejde. Vi har nu 50 fungerende templer. Vi har brug for dobbelt så mange, og som jeg forklarede i aftes, så har vi fastsat et program, hvorved vi kan nå dette mål for at imødekomme folkets behov. De, som er på den anden side, som ikke er døde, men som er levende i ånden, vil fryde sig og blive glade, når de vågner op og går fremad på deres vej mod »udødelighed og evigt liv« (Moses 1:39).

Men der er mange andre ting, vi skal gøre, når vi får værket til at gå fremad mod et nyt og lovende århundrede. Sagt enkelt, så må vi være bedre sidste dages hellige. Vi må være mere omgængelige. Vi kan ikke leve en isoleret tilværelse i denne verden. Vi er en del af hele menneskeheden.

En lovkyndig kom til Jesus og spurgte: »'Mester, hvad er det største bud i loven?'

Han sagde til ham: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv.'

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:36-40).

Lad os elske Herren, ja, med al vores styrke og magt. Og lad os også elske vores næste. Lad os jage enhver form for selvretfærdighed bort fra vores liv. Mange ser på os med mistænksomhed, som om vi kun havde én interesse, at omvende dem. Omvendelse kommer med større sandsynlighed som et resultat af kærlighed. Lad os være venlige. Lad os være hjælpsomme. Lad os efterleve den gyldne regel. Lad os være naboer, om hvem det kan siges: »Han eller hun var den bedste nabo, jeg nogensinde har haft.«

Og mens vi går fremad ind i en vidunderlig fremtid, er der det, som nogle anser for at være mindre befalinger, men som også er af stor betydning.

Jeg vil gerne nævne sabbatsdagen. Herrens sabbat er ved at blive menneskenes legedag. Det er en dag med golf og fod-

bold i fjernsynet, med køb og salg i vore forretninger og på markeder. Bevæger vi os mod det traditionelle Amerika, som nogle iagttagere mener, vi gør? I dette frygter jeg, vi gør. Hvor er det afslørende om søndagen at se markedernes fyldte parkeringspladser i samfund, som hovedsageligt består af sidste dages hellige.

Vores styrke til fremtiden, vores beslutning om at sprede Kirken over hele verden vil svækkes, hvis vi overtræder Herrens vilje i denne betydningsfulde sag. Han har talt tydeligt i fordums tid og igen i nutidig åbenbaring. Vi kan ikke uden konsekvenser lade hånt om det, som han har sagt.

Vi skal overholde visdomsordet. Når vi læser vore aviser, når vi ser nyheder på tv, kommer disse bemærkelsesværdig ord, der første gang blev udtalt i 1833, til live lige for øjnene af os: »På grund af de ondes hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter« (L&P 89:4). Folk bliver stadig mere sundhedsbevidste. Vi har et forspring i verden, en lov så enkel og let at forstå. For ikke så længe siden mødte jeg Dr. James E. Enstrom fra University of California i Los Angeles. Han er ikke medlem af Kirken. Han taler fuldstændig objektivt. Hans studier viser, at sidste dages hellige i henhold til forsikringsmatematiske beregninger lever omkring ti år længere end gennemsnittet.

Hvem kan fastsætte værdien af ti år? Hvor er dette visdomsord dog en bemærkelsesværdig og vidunderlig velsignelse.

Journalister, som jeg har mødt, kan simpelthen ikke tro, at vi betaler ti procent af vores indtægt som tiende. Jeg forklarer, at dette er et åndeligt fænomen. Vi betaler, fordi vi er lydige mod Herrens befalinger. Vi betaler, fordi vi har tro på hans gavmilde løfter. Lad os undervise vore børn, mens de stadig er små, i den store mulighed og det store ansvar det er at betale tiende. Hvis vi gør det, vil der komme endnu en generation og endnu en, som vil gå på Herrens stier og være værdige til hans lovede velsignelser.

Måske er vores største bekymring familierne. Familien falder fra hinanden overalt i verden. De gamle bånd, der bandt far og mor og børn, brydes overalt. Vi må også stå ansigt til ansigt med dette i vores egen midte. Der er for mange splittede hjem blandt vore egne. Den kærlighed, der førte til ægteskab, forsvinder på en eller anden måde og erstattes af had. Hjerter knuses, børn græder. Kan vi ikke gøre det bedre? Selvfølgelig kan vi det. Det er selviskhed, der er årsag til de fleste af disse tragedier. Hvis der er overbærenhed, hvis der er tilgivelse, hvis der er en ivrig søgen efter partnerens lykke, så vil kærligheden trives og blomstre.

Når jeg ser mod fremtiden, ser jeg kun lidt at være begejstret over med hensyn til familien i Amerika og over hele verden. Narkotika og alkohol tilføjer svære tab, og det ser ikke ud til at aftage. Groft sprog til hinanden, ligegyldighed med hinandens behov – synes altsammen at tage til. Der findes så meget børnemishandling. Der findes så meget ægtefællemishandling. Der er voksende mishandling af de ældre. Alt dette vil finde sted og blive værre, medmindre der er en grundlæggende erkendelse, ja, en stærk og brændende overbevisning om det faktum, at familien er den Almægtiges redskab. Den er hans skaberværk. Den er også samfundets grundlæggende enhed.

Jeg opløfter en advarselsrøst til dette folk. Vi har bevæget os for meget hen mod samfundets hovedstrømning i disse sager. Selvfølgelig er der gode familier. Der er gode familier overalt. Men der er for mange, som har vanskeligheder. Det er en sygdom, der kan helbredes. Måden er enkel og vidunderlig effektiv. Det er kærlighed. Det er helt almindelig, dagligdags kærlighed og respekt. Det er en spæd plante, der har brug for næring. Men det er al den anstrengelse værd, som vi kan yde.

Afsluttende ser jeg nu en vidunderlig fremtid i en meget usikker verden. Hvis vi vil holde fast ved vore værdier, hvis vi vil bygge på vores arv, hvis vi vil vandre i lydighed mod Herren, hvis vi ganske enkelt efterlever evangeliet, vil vi blive velsignet på en storslået og vidunderlig måde. Vi vil blive anset for at være et ejendomsfolk, som har fundet nøglen til en særlig form for lykke.

»Talrige folk skal drage af sted og sige: 'Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem'« (Es 2:3).

Vores fortid har været storslået, vores nutid er vidunderlig, vores fremtid kan blive herlig.

Stå frem, du skønne Zion,
du sidste dages fryd,
vi stole kan på Herren
og bliver ham til pryd;
stå frem med stråleglansen
i verdens mørke nat,
thi Herren dig beskytter,
er nu dit lys, din skat.
»Stå frem, du skønne Zion,«
(Sange, nr. 42).

Vi har set et glimt af fremtiden, vi kender vejen, vi har sandheden. Må Gud hjælpe os til at gå fremad og blive et stort og mægtigt folk, spredt over jorden, i millionvis, men alle med én tro og ét vidnesbyrd og én overbevisning. Det beder jeg ydmygt om i vor store Forløsers og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
Den 5. oktober 1997

De lydiges salme: »Alt er vel«

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Vi har en vidunderlig fremtid for Kirken ... Men alt dette afhænger af ... hvordan vi accepterer sandheden. Hvordan vi efterlever evangeliets principper.

Jeg har bedt om Herrens Ånds tilstedeværelse og den nødvendige tro, så jeg kan sige et par ord, som kommer fra mit hjerte. At jeg måtte opmuntre jer på en eller anden måde i jeres tro på og efterlevelse af evangeliet.

Vi har i formiddag fra præsident Hinckley hørt en af de mest gribende beskrivelser af vores fremtid, som jeg mindes at have hørt. Jeg blev meget bevæget deraf. Ved blot at forestille mig det, der ligger forude, så ved jeg, at alt det, han sagde, er sandt. Med baggrund i, at jeg nu har haft mulighed for at arbejde sammen med ham en del år og har mærket hans ånd, hans forståelse, hans ønsker, hans store tro og den inspiration, som kommer til ham i det embede, så vidste jeg i formiddag, at vi hørte om fremtiden fra en profet.

Jeg tænker nu over livets kredsløb, og det kredsløb løber fremad, og når jeg tænker på det, der ligger forude for Kirken, så har jeg det lidt som en britisk ven, som sagde: »Ville det ikke være rart, at kunne skrue tiden 50 år tilbage og begynde forfra.« Og selv om jeg har haft mulighed for at forkynde, belære, prædike og bære vidnesbyrd om Frelseren over hele verden, så værdsætter jeg den tid, jeg stadig har tilbage, som stadig er tildelt mig.

I har netop hørt linierne fra »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16). Første gang, jeg virkelig blev kendt med »Kom, kom, Guds folk«, var i et lille sten-tabernakel i det sydlige Idaho, hvor jeg voksede op som dreng. I det lille tabernakel, bygget af lavasten af de lokale medlemmer sidst i 1880'erne, var der en forhøjning, som minder om det, vi har her, og så var der et pibeorgel nede bagved ligesom dette smukke pibeorgel, men lidt mindre. Det var, før man havde elektricitet og motorer, og det havde et pumpesystem. Man fik luft ind i pibeorglet gennem et system af bælge. Nogen måtte sidde på en stol og pumpe en løftestang bag på orglet. Det var altid en stor ære for en ung mand at blive valgt til at sidde på den stol og pumpe orglet.

I det lille tabernakel følte jeg, når vi sang »Kom, kom, Guds folk«, at musikkens kraft og tro kunne løfte loftet. Man kunne føle det på grund af medlemmernes kraft, tro og vidnesbyrd. I det lille tabernakel havde vi aronske præstedømme-kor, hvor vi lærte at synge. Det var der, vi sang »A Mormon Boy.« Vi hører ikke den sang ret meget mere. Det kunne jeg ønske. »En mormondreng, en mormondreng, jeg er en mormondreng. Jeg kan misundes af en konge, for jeg er en mormondreng« (Evan Stephens, i *Best-Loved Poems of the LDS People*, red. Jack M. Lyon m.fl., 1996, s. 296).

Det gjorde et stort indtryk på mig. Tænk over det et øjeblik. »Jeg kan misundes af en konge.« Her taler vi om en konge med al den magt, pomp og pragt og rigdom, som en konge har. Men jeg var ved at lære, at vi som medlemmer af Kirken har velsignelser, præstedømmets velsignelser, kundskab og viden, som en konge ikke vidste noget om og ikke havde. »Jeg kan misundes af en konge, for jeg er en mormondreng.«

Mens I lyttede til korets smukke gengivelse, tænkte jeg på William Clayton. Hans far var skolelærer, og William havde fået en god uddannelse. Han havde en smuk håndskrift, han var god til tal, og han var god til at skrive og føre optegnelser. Han blev undervist og døbt af missionærgruppen under ledelse af Heber C. Kimball i Kirkens første tid i England. De anerkendte og accepterede ham villigt på grund af hans uddannelse og dygtighed til at skrive. Han var en kvik ung mand på 23 år. Snart blev han brugt som sekretær, skriver eller bogfører af Kirkens lille organisation derovre.

Da William blev 24, ønskede han og hans hustru at rejse til Nauvoo, så de sejlede til Amerika. I Nauvoo mødte han profeten og andre kirkeledere. De brugte ham atter til interessant arbejde, for han havde en smuk håndskrift og var god til at stave. De kunne bruge en ung mand som ham. Efter profetens martyrium stillede William Clayton sig bag Brigham Young og De Tolv, og han blev en af deres skrivere og deres sekretær.

Efter profetens martyrium rejste William i Brigham Youngs kompagni og fik den oplevelse i Iowa, der inspirerede ham til at skrive den vidunderlige sang, som vi har i dag. De forlod Nauvoo i februar; nu var det april. De sled sig gennem landskabet med vogne og heste- og okseforspand med al regnen og mudderet i Iowa. De var modløse. Terrænet var vanskeligt, folk døde, og børn blev født. De kom kun langsomt frem, blot nogle få kilometer hver dag. Midt i deres modløshed skrev William Clayton i sin dagbog, at han sad på en vognstang og skrev en sang i håb om, at den ville opmuntre de hellige og forny deres håb og tro.

Han skrev altså, »Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej.« Det var vanskeligt. De var modløse. »Kun med mod fremad drag! / Skønt tornestrøet kan synes denne vej, / Gud er med dig hver dag.« Han gav dem opmuntring til at blive ved, tro på, at situationen vil blive bedre.

Derpå skrev han disse vidunderlige linier: »Vi finde stedet for Guds stille fred / hist i vest, Zions land.« Selv om vi sad fast her i mudderet og var modløse, så vil det altsammen ændre sig. Hvis vi har modet og troen, vil Herren besvare vore bønner, det vil alt sammen ske. Sangen gav dem

håb og opmuntring. »Vi finde stedet for Guds stille fred / hist i vest ... / for Herrens folk et udsøgt helligt sted« – bevægende og inspirerende ord.

Og så det sidste vers, som koret sang så smukt i formiddag: »Om hytten på vor rejse brydes ned / salig dag, alt er vel!« Om vi skulle dø, da har vi gjort vores bedste. Vi vil dø på et tidspunkt, som vi alle ved. Derfor »salig dag, alt er vel!«

»Men om vort liv det bliver spar't / og vi med Israel få part.« Vi får se, om vognhjulene bliver siddende, og om fælgene bliver på de små håndkærrer, og om vi kan bevare modet oppe og styrken gennem vore bønner, så vi når frem. »Om vort liv det bliver spar't / og vi med Israel få part.« Hvis vi når frem, da gælder det, »alt er vel, alt er vel!«, hvilket beskriver vores liv, hvis vi lever, som vi bør. Vi har beskrivelsen, vi har fremgangsmåderne, vi har kundskaben, og hvis vi kan nå frem, og vores liv atter bliver sparet, da vil vi kunne synge: »Alt er vel, alt er vel!« Den sang er blevet Kirkens »nationalsang«.

Ved dette 150-års jubilæum af den storslåede begivenhed, som præsident Hinckley hentydede til i formiddag, ønsker jeg at tilføje mine lykønskninger til komiteen, der under Det Første Præsidentskabs ledelse var i stand til at arrangere denne utrolige højtideligholdelse. Ward og stave i hele verden har på vidunderlige og usædvanlige måder fejret 150-året.

Min bedstefar, Horton David Haight, var 15 år, da det andet kompagni ankom til dalen, kompagniet, der fulgte efter Brigham Youngs kompagni, så han må have gået tværs over sletterne. Så når vi synger om at gå med »tro i hvert et fodtrin,« så har jeg en bedstefar, som gjorde det. Som 15-årig kørte man ikke i vognen, man var ude, hvor der skete noget, drev hestene eller okserne frem eller det, der nu var nødvendigt. Og den pige, som han senere blev gift med, Louisa Leavitt, blev 11 år, da hendes familie ankom til dalen. Så bedstemor har også gået over sletterne.

Med denne store arv siger jeg til jer alle, at det har været et vidunderligt år, og vi har en vidunderlig fremtid for Kirken, sådan som vores profet beskrev det i formiddags. Men alt dette afhænger af, hvordan vi lever, hvordan vi accepterer de sandheder, som vi kender, hvordan vi efterlever evangeliets principper, og hvilke eksempler vi er for de mennesker, som vi arbejder sammen med og mødes med.

Da jeg var en dreng på omkring 12 år, elskede jeg at spille baseball. Det eneste sportsudstyr, vi havde i huset, var en gammel baseball-handske. Vi havde ikke fodbolde dengang. Vi havde ikke ret meget. Jeg troede, at det største øjeblik i mit liv ville være, når jeg spillede for New York Yankees. Det var dengang, hvor Yankees var et godt hold. Jeg ville spille for dem i finalerunden, og hvert hold havde vundet tre kampe. Prøv at gætte, hvem der i den afgørende kamp skulle slå til bolden? Mens jeg stod parat, sendte kasteren bolden præcis der, hvor jeg ønskede den. Jeg slog bolden ud af Yankee Stadium, og jeg blev hele finalerundens helt. Jeg troede, at det ville være det største øjeblik i mit liv. Men jeg ønsker at fortælle jer, at det ikke er sandt.

For et par år siden sad jeg i et lille beseglingsværelse i templet i Los Angeles sammen med min hustru Ruby. Vore sønner var til stede sammen med deres hustruer – de havde været gift i nogle få år – og vores yndige datter knælede ved alteret og holdt den unge mand i hånden, som hun skulle besegles til. Da jeg så mig omkring i det værelse, da forstod jeg, at dette var mit livs største øjeblik, fordi jeg i det værelse havde alt, der var dyrebart for mig – alt. Min hustru var der, min evige kæreste og ledsager. Vore tre børn var der sammen med deres evige ægtefælle. Og jeg tænkte, David: Du havde misforstået det hele, da du var ung. Du troede, at en eller anden verdslig begivenhed ville være den største begivenhed i dit liv, men nu var jeg der, jeg så denne storslåede begivenhed. Jeg var til stede, jeg kunne føle det, jeg var en del af det, og jeg vidste, i det lille hvide beseglingsværelse – rent, smukt og ubesmittet – i det værelse, hvor hele min familie var til stede, at dette var mit livs største øjeblik.

Jeg efterlader jer min kærlighed, mit vidnesbyrd, at dette værk er sandt. Som sidste dages hellige må vi være trofaste over for den tro, som vi bekender os til. Tro mod den. Tro over for de bevægende vidnesbyrd, der har lydt. Tro over for ham, hvis navn vi har påtaget os, og leve således og forkynde og bidrage til at udbrede dette værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Følg pionererne

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Har I ligesom pionererne mod og fasthed til at lade jeres tro stå til Herren og holde ud til enden?

For nogle få år siden viste jeg en af mine seniorbrødre en tale, som jeg havde forberedt for at kunne holde den på et senere tidspunkt. Han gav mig den tilbage med en stimulerende kommentar på tre ord: »Og hvad så?« Talen var ufuldstændig, fordi den manglede en vigtig del: Nemlig hvad tilhøreren skulle *gøre*. Jeg havde ikke fulgt kong Benjamins eksempel, som afsluttede et vigtigt budskab med at sige: »Og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem« (Mosiah 4:10).

I mange måneder har vi studeret de fortidige og nutidige pionerers liv og bedrifter. Vi har glædet os over nutidige rekonstruktioner, i hvilke mange har været så velsignet at kunne deltage. Det var en ydmyg oplevelse for mig at kunne vandre i 31 af mine pionerforfædres vogn- og fodspor ca. 20 kilometer over de højdedrag i Wyoming, der kaldes Rocky Ridge samt at kunne vandre otte kilometer ad det spor, som tre af dem senere fulgte ned gennem El Cajon-passet for at bosætte sig i det, der i dag er San Bernadino i Californien.

Efter alle disse studier og aktiviteter er det nu på plads at spørge os selv: »Og hvad så?« Er disse pionerhøjtideligholdelser akademiske eller blot en forøgelse af vores sum af oplevelser og viden? Eller vil de have en dybere indvirkning på, hvordan vi lever vores liv?

Dette spørgsmål gælder os alle. Som præsident Hinckley mindede os om sidste april: »Uanset om man er blandt efterkommerne af disse pionerer eller man blev døbt i går, nyder alle godt af deres store bedrift.«[1] Vi nyder alle godt af velsignelserne af deres anstrengelser, og vi har alle del i det ansvar, som følger med denne arv.

Det er ikke nok at studere eller at rekonstruere vore pionerers bedrifter. Vi må finde frem til de storslåede evige principper, som de anvendte for at opnå alt hvad de opnåede til vores gavn, og derpå anvende disse principper på vor tids udfordringer. På den måde ærer vi deres pionerindsats, ligesom vi bekræfter vores arv og styrker dens mulighed for at velsigne vore egne efterkommere samt »de millioner af vor himmelske Faders børn, som stadig mangler at høre og acceptere Jesu Kristi evangelium.«[2] I dette forehavende er vi alle pionerer.

Mange af vore udfordringer er forskellige fra dem, som tidligere tiders pionerer mødte, men de er måske lige så farlige og helt sikkert af lige så stor betydning for vores egen frelse og for deres frelse, som følger os.[3] Hvad angår livstruende forhindringer, så var ulvene, der luskede rundt om pionerernes lejre, ikke farligere for deres børn end pusherne eller pornoforhandlerne, der truer vore børn. På lignende måde var de tidlige pionerers fysiske sult ikke en større trussel for deres velbefindende end den åndelige sult, som mange oplever i dag. De tidlige pionerers børn var nødt til at klare utroligt hårdt fysisk arbejde for at overleve. Det var ikke en større udfordring end den, som mange af vore unge mennesker står overfor i dag i deres mangel på hårdt arbejde, som resulterer i åndeligt nedbrydende udfordringer, hvad angår disciplin, ansvarlighed og selvværd. Jesus belærte:

»Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede« (Matt 10:28).

Den kvalitet, som vore pionerer først og fremmest besad, var *tro*. Med tro på Gud, gjorde de, hvad enhver pioner gør – de tog skridtet ud i det ukendte: En ny religion, et nyt land og en ny måde at gøre tingene på. Med tro på deres ledere og på hinanden var de trofaste på trods af en enorm modgang. Da deres leder sagde: »Dette er der rette sted«, stolede de på ham, og de blev her. Da andre ledere sagde: »Gør det på denne måde«, fulgte de det i tro.

To andre kvaliteter, der supplerer hinanden, og som ligeledes manifesteres i vores pionerers liv – både de fortidige og de nutidige – er *uselviskhed* og *offervilje*. Vore Utah-pionerer udmærkede sig ved at sætte »den almindelige velfærd og samfundets mål over individuel vinding og personlige ambitioner.«[4] Denne samme kvalitet er meget tydelig i vore nutidige pionerers omvendelsesberetninger. Efter at have modtaget et vidnesbyrd om sandheden af det gengivne evangelium har de uden tøven ofret alt, hvad der kræves, for at dets velsignelser vil være tilgængelige for deres børn og for kommende generationer. Nogle har solgt alle deres ejendele for at kunne rejse til templet. Nogle har mistet deres arbejde. Mange har mistet venner. Nogle har endog mistet forældre og familie, når nyomvendte er blevet forstødt på grund af deres tro. Dette må være det største offer af alle. Her genkalder vi os Frelserens belæring:

»Jeg er kommet for at sætte splid mellem en mand og hans far, en datter og hendes mor, en svigerdatter og hendes svigermor...

Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd.

Og den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd« (Matt 10:35, 37-38).

Vi priser det, som pionerernes uselviskhed og offervilje har gjort for os, men det er ikke nok. Vi burde også sikre os, at disse samme kvaliteter er de ledende principper for os, når vi har mulighed for at yde ofre for vores land, vores familie, vores kvorummer, vores medlemmer samt for vores Kirke. Dette er specielt vigtigt i et samfund, der har sat de personlige interesser og individets rettigheder så højt, at disse værdier synes at udviske princippet om den enkeltes ansvar og princippet om at ofre.

Andre enestående kvaliteter, som vores fordums pionerer besad, var *lydighed*, *enighed*, og *samarbejde*. Vi er alle blevet bevæget over de helliges eksempel, da de reagerede på præsident Brigham Youngs

anmodning om at redde de strandede håndkærrekompagnierne, eller når nogen blev bedt om at flytte fra deres etablerede samfund for at anvende deres talenter og tid på at kolonisere nye områder.

Vores folk har altid været kendetegnet ved deres loyalitet og lydighed over for deres lederes råd, ved deres enighed samt ved deres ekstraordinære kapacitet til at samarbejde om et fælles forehavende. Vi ser de nutidige manifestationer af disse pionerkvaliteter i de enestående bidrag vore brødre og søstre gør i en lang række private projekter og i de fælles anstrengelser, der kræver enhed og samarbejde. Et andet nutidigt udtryk for lydighed, enhed og samarbejde, så karakteristisk for mormoner, er vores enestående missioneringsprogram, der spænder lige fra de unge missionærers forberedelse og tjeneste til de forskellige betydningsfulde aktiviteter udført af ældre ægtepar overalt i verden.

Den nyligt afholdte verdensomspændende dag med samfundstjeneste til minde om vores pionerarv, hvor Kirkens medlemmer bidrog med mere end 2 millioner tjenestetimer til gavn for deres lokalsamfund, viser tydeligt, at pionerernes egenskaber som lydighed, enhed og samarbejde fortsat eksisterer i vor tid. Med dette eksempel og de andre eksempler, som jeg har fremdraget, håber jeg ikke, at vi er alt for selvtilfredse med én årlig indsats, men derimod, at vi vil udøve disse pionerprincipper hele livet som enkeltpersoner såvel som familier, som kirkeorganisationer og som medborgere.

I denne tid, hvor vores profet har opfordret os til at få nye medlemmer til at føle sig velkomne og til at indføre dem i fællesskabet samt til at genoplive troen hos dem, der er kommet på afveje, og tage os af dem, kan vi skaffe os styrke gennem pionerernes eksempel. Arven fra pionerne er, at mange tager sig af alle. Da de hellige blev fordrevet fra Missouri, var mange så fattige, at de ikke havde råd til okseforspand og vogne til at rejse i. Deres kirkeledere stod stejlt på, at ingen af de fattige skulle lades tilbage. Det samme gjorde sig gældende ved udvandringen fra Nauvoo. Ved en konference i Kirken i oktober 1845 indgik den samlede medlemsskare en pagt om at sørge for, at alle de hellige kom afsted.[5] Senere, efter den første uforglemmelige vandring tværs over Iowa, sendte de kompagnier, der først ankom til Missourifloden, vogne tilbage til Nauvoo for at hente dem, der havde været for fattige til at rejse.[6] Den åbenbaring, som gav dem vejledning vedrørende deres næste udvandring mod vest, instruerede hvert kompagni til »i lige grad bidrage til at medtage de fattige, enkerne, de faderløse og familierne til dem, som er gået ind i hæren« (L&P 136:8). Da vognene og håndkærrerne rullede mod vest, sørgede man for at tage sig af alle, og dagens rejse var ikke afsluttet, førend alle, der ikke havde kunnet følge med, var blevet fundet. Da de hellige slog sig ned i bjergdalene, oprettede de kort efter Det Vedvarende Emigrationsfond, der skulle hjælpe de fattige med at flytte fra Winter Quarters og senere hjælpe de fattige fra de europæiske nationer. Mindst halvdelen af dem, som rejste over for at slutte sig til de hellige, kunne ikke være kommet uden hjælp fra ledere og medlemmer, som var fast besluttet på at indbefatte alle, som ønskede at komme til Zion. Vi har brug for den samme ånd og det samme princip om at tage os af alle for at bringe vores profets anmodning om fællesskab og reaktivering ud i livet.

En anden storslået pionerdyd var deres forpligtelse over for hinanden, over for de-

Udgravningen er godt igang til den store forsamlingsbygning med plads til 21.000 personer. Den bliver bygget på en grund lige nord for Tempelpladsen. Bygningen, som blev bekendtgjort af præsident Gordon B. Hinckley ved aprilkonferencen i 1996, vil huse konferencemøderne fra år 2000. Midt i billedet ses spirene på templet i Salt Lake City; Kirkens kontorbygning ses længst ude til venstre.

res ledere og deres tro. Vi hædrer denne egenskab med disse velkendte salmers ord:

Så fast som de evige bjerge
skal stålsat vi modigt stå
på den grund, som fædrene valgte
for os at bygge på.
En grundvold af pligt og ære,
af tro på den sande Gud.
I triumf de løfted hans banner,
vandred i ørknen ud.
Og vi hører ørknen sjunge:
Fremad frem! Stadig frem! Altid frem!
(»Så fast som de evige bjerge,« Salmer og sange, nr. 168*).*

Mer nu end før vil vi kæmpe og stride,
tro stå til Herren, om end vi må lide;
kæmpe os frem, opnå et hjem
hos Gud vor Fader til evig tid.
(»Skal vi svigte vore pagter,«
Salmer og sange, nr. 167).

Hvad betyder tro stå til Herren? Dette ord *tro* omfatter *forpligtelse, ærlighed, udholdenhed* og *mod*. Det minder os om beskrivelsen i Mormons Bog af de 2.000 unge krigere:

»Og de var alle ... tapre og modige; men det var ikke alt – det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet.

Ja, det var sandhedskærlige og ordentlige mænd, thi de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham« (Alma 53:20-21).

I denne beskrivelses ånd siger jeg til vore hjemvendte missionærer – mænd og kvinder, som har indgået pagter om at tjene Herren, og som allerede har tjent ham i det enestående arbejde at forkynde evangeliet og fuldkommengøre de hellige – står jeres tro til Herren? Har I troen og den fortsatte forpligtelse til at efterleve evangeliets principper i jeres daglige liv? I har tjent vel, men har I ligesom pionererne mod og fasthed til at lade jeres tro stå til Herren og holde ud til enden?

Jeg erindrer et eksempel fra vores pionerer på tro, indvielse og mod, udvist af nogle unge mænd, der var på samme alder som vore missionærer.[7]

Nogle få måneder før profeten Joseph Smith blev slået ihjel i Carthage, planlagde nogle af hans fjender at slå ham ihjel. Som en del af deres plan forsøgte de at inddrage andre i deres sammensværgelse. Blandt dem, som de indbød til et møde i Nauvoo, var to unge mænd, Robert Scott og Dennison L. Harris, der stadig var i deres teenageår. Dennisons far, Emer, var Martin Harris' storebror, et af de tre vidner til Mormons Bog. Eftersom disse unge mænd var loyale overfor profeten, fortalte de straks Dennisons far om invitationen. Han underrettede profeten Joseph og bad om hans råd. Joseph bad Emer Harris om at lade de unge mænd deltage i mødet, være meget opmærksomme på hvad der blev sagt, undlade at forpligte sig til noget og derpå rapportere til profeten.

Som tingene udviklede sig, blev der afholdt tre møder. Mødedeltagerne begyndte med at anklage Joseph for at være en falden profet og fortsatte med rådslagning om, hvordan Joseph kunne blive styrtet, og sluttede med fremlæggelsen af konkrete planer for, hvordan man kunne myrde ham. Alt dette rapporterede de to unge mænd til profeten Joseph efter hvert møde.

Før det tredje møde forudså profeten, hvad der ville ske, og fortalte de unge mænd, at dette ville være det sidste møde. Han advarede dem, at de sammensvorne måske ville dræbe dem, når de nægtede at sværge, at de ville deltage i det morderiske komplot. Joseph sagde, at han ikke troede, at de sammensvorne ville udgyde deres blod, eftersom de var så unge, men han appellerede til deres loyalitet og mod med disse ord: »Vig ikke tilbage. Hvis I skal dø, så dø som mænd. I vil blive martyrer for evangeliets sag, og jeres herlighed kan ikke blive højere.«[8] Han advarede påny om, at de ikke skulle afgive nogen løfter eller indgå nogen pagter med de sammensvorne. Derpå velsignede han dem og udtrykte sin kærlighed for deres villighed til at risikere deres liv for ham.

Som Joseph havde forudset, blev det ved det tredje og sidste møde krævet af alle tilstedeværende at forenes i en højtidelig ed om at dræbe Joseph Smith. Da de to unge mænd afslog, idet de forklarede, at Joseph aldrig havde gjort dem ondt, samt at de var uvillige til at deltage i hans udslettelse, erklærede lederne, at eftersom de unge mænd kendte gruppens planer, måtte de indvillige i at støtte dem, eller de måtte dø på stedet. Knivene blev trukket.

Nogle protesterede mod at dræbe drengene, især fordi deres forældre vidste, hvor de opholdt sig, så hvis de ikke kom hjem, ville de kaste mistanken på de sam-

mensvorne. Med nød og næppe blev den forsigtige kurs valgt. De, der var imod at slå drengene ihjel, fik lov at bestemme. Drengene blev truet med den visse død, hvis de afslørede, hvad der var gået for sig ved møderne, eller hvem der havde deltaget, hvorpå de fik lov at gå uskadte.

Da drengene var kommet ud af vagtposternes syne, blev de mødt af profeten, som bekymret havde våget og bedt for, at de måtte vende tilbage i sikkerhed. De rapporterede alt til ham. Han takkede og roste dem, hvorpå han rådede dem til for deres egen sikkerheds skyld ikke at fortælle dette til nogen de næste 20 år eller længere.

Den tro, forpligtelse og det mod, som disse unge mænd udviste, er et eksempel for os alle. Disse pioneregenskaber og de andre egenskaber, jeg har omtalt – ærlighed, at tage sig af alle, udholdenhed, samarbejde, enhed, uselviskhed, offervilje og lydighed – er lige så vigtige i dag, som da de var motivationen for vore fordums såvel som nutidige pionerforfædres handlinger. For at ære disse pionerer, må vi ære og virke efter de evige principper, der motiverede deres handlinger. Som præsident Hinckley mindede os om sidste april: »Vi ærer bedst dem, der er gået forud, når vi trofast tjener sandhedens sag.«[9] Denne sandhedens sag er vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi sag, ham, hvis tjenere de var, og hvis tjenere vi bør stræbe efter at være. Jeg bevidner dette og beder til, at vi også må kunne sige: »Tro stå til Herren, om end vi må lide.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. »Tro mod troen,« *Stjernen*, juli 1997, s. 65.
2. *Vores arv: En kort beretning om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*, 1996, s. 145.
3. Se M. Russell Ballard, »I har intet at frygte fra rejsen,« *Stjernen*, juli 1997, s. 59-61.
4. Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail*, 1997, s. 6.
5. Se William G. Hartley, »How Shall I Gather?«, *Ensign*, okt. 1997, s. 6-7.
6. Se William G. Hartley, »The Pioneer Trek, Nauvoo to Winter Quarters,« *Ensign*, juni 1997, s. 31-43.
7. Taget fra Madge Harris Tuckett og Belle Harris Wislon, *The Martin Harris Story*, 1983, s. 142-169, som citerer beretningen i uddrag fra Horace Cummings oprindelige tekst, »Conspiracy of Nauvoo,« Contributor, april 1884, s. 251-260.
8. *The Martin Harris Story*, s. 147.
9. »Tro mod troen,« *Stjernen*, juli 1997, s. 67.

Gør troen virkelig

Janette Hales Beckham
Netop afløst som præsidentinde for Unge Piger

Den grundlæggende daglige livsførsel – læsning i skriften, familiebøn, familieaftten, samtalen ved middagsbordet – giver den erfaring, der gør tro virkelig.

Det er vanskeligt at forestille sig et renere og mere fuldkomment eksempel på uskyld end et nyfødt barn. Vi har netop budt et nyt barnebarn velkommen. Da jeg holdt lille Benjamin, mindedes jeg et spørgsmål, der blev stillet mig af en redaktør fra et landsdækkende blad. I et interview spurgte hun: »Hvordan forbereder I jeres unge til at leve i den virkelige verden?« Vores samtale mindede mig om, at vores opfattelse af den virkelige verden til en vis grad afhang af vore erfaringer. Hun og jeg blev hurtigt enige om udfordringer i verden, men for mig har forberedelse til den virkelige verden en dimension af tro, som hun ikke forstod.

Vores samtale fik mig til med fornyet påskønnelse at overveje de erfaringer, der gør tro til virkelighed i et menneskes tilværelse. For at have tro eller vide, at vi har tro, skal vi have erfaringer med tro. For lille Benjamin begynder disse erfaringer allerede, når hans mor og far beder sammen med hans storebror, før han bliver puttet i seng. Som meget lille er han vidne til tro i sin egen familie. Han får erfaring.

Efter Primary for nogle få uger siden fortalte vores fire-årige barnebarn, Michael, sine forældre: »Når jeg beder, så føles mit hjerte som en ristet skumfidus.« Michael erkender allerede de følelser, der er forbundet med tro. Hvor er han heldig, at han er villig og i stand til at identificere sine følelser og tale med sine forældre om dem.

Profeten Alma beskrev disse følelser, da han sagde: »Thi I ved, at ordet har opfyldt sjælen ... så jeres forstand begynder at blive oplyst ... O, er det da ikke en virkelighed? jeg siger jo; thi det er lys, og alt lys er godt, fordi det er synligt« (Alma 32:34-35).

At lære at skelne Åndens lærdomme er en vigtig del af at hjælpe troen med at blive virkelig. Min datter, Karen, fortalte om sin oplevelse. Hun sagde: »Da jeg var en lille pige, begyndte jeg at læse Mormons Bog for første gang. Efter at have læst i mange dage, kom jeg en aften til 1 Nephi 3:7: 'Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.'« Karen fortsatte: »Jeg vidste ikke, at det var et berømt vers; men da jeg læste dette vers, blev jeg stærkt påvirket. Jeg blev påvirket af, at vor himmelske Fader vil hjælpe os med at holde hans befalinger, men den virkelige påvirkning var mere en slags følelse. Jeg havde set mine forældre afmærke skriftsteder med deres røde blyant. Så jeg rejste mig og ledte i hele huset, indtil jeg fandt en rød blyant, og meget højtideligt og med en følelse af højtidelighed og alvor afmærkede jeg verset i mit eget eksemplar af Mormons Bog.« Karen fortsatte: »Når jeg igennem årene har læst i skrifterne, blev denne oplevelse gentaget gang på gang – jeg læste et vers og blev stærkt påvirket. Med tiden erkendte jeg, at denne følelse var Helligånden. Som missionær så jeg andre læse vers og føle sig stærkt påvirket i så høj grad, at de var villige og i stand til at ændre deres tilværelse og acceptere evangeliet.«

Mens vi lærer at skelne Åndens tilskyndelser, er der meget, der distraherer. På et

tidspunkt mindede præsident Ezra Taft Benson os om, at »verdens røst lyder kraftigere end Helligåndens hvisken« (»Vogt jer for stolthed og hovmod,« *Stjernen*, juli 1989, s. 4). Vi skal hver især lære at blive opmærksomme og lytte til dens hvisken.

For mange år siden følte en ven sig udfordret, da hun så verdens påvirkninger på sin familie. Hun sagde: »Jeg ville ønske, at vi kunne låse vore børn inde i templet, indtil de fyldte 21 år.« Denne løsning ville måske bevare dem som uskyldige, men det er ikke planen. Ligesom Adam og Eva måtte forlade Edens Have, så kræver åndelig modenhed, at vi har erfaringer fra denne verden. Det er erfaring, der hjælper os til at skelne det gode fra det onde. Det er erfaring, der hjælper os med at erkende Åndens tilskyndelser.

Erfaring kan også hjælpe os med at erkende, når de gode følelser mangler. I hæftet *Til gavn og styrke for de unge* står der: »Du kan ikke gøre noget forkert og føle godt. Det er umuligt!« (*Til gavn og styrke for de unge*, s. 4). En ung kvinde sagde: »I de sidste par uger er jeg kommet tilbage til Kirken. Jeg gik til min biskop, og jeg omvendte mig, og jeg har prøvet at efterleve evangeliet.« Hun tilføjede: »Jeg har lært noget: Når jeg gør godt, har jeg det godt.«

Vor himmelske Fader vidste, at vi ville begå fejl, når vi skulle lære at træffe valg. Han sørgede for en Frelser for os. Ældste Bruce C. Hafen har sagt: »På grund af Jesu Kristi forsoning kan vi *lære* af vores erfaring uden at blive *fordømt* af den erfaring« (»Eve Heard All These Things and Was Glad,« *i Women in the Covenant of Grace*, red. Dawn Hall Fletcher og Susette Fletscher Green, 1994, s. 32; fremhævelse tilføjet). Hver eneste af de unge skal vide, hvordan forsoningen virker i vores tilværelse. Vi har brug for at vide, hvordan forsoningen virker i vores liv, og hvordan gode følelser kan genvindes og bevares, når man har begået fejl.

Når vi får erfaringer i denne krævende »virkelige verden«, overser vi sommetider det hellige i vore tilsyneladende daglige rutineopgaver. Den grundlæggende daglige livsførsel – læsning i skriften, familiebøn, familieaften, samtalen ved middagsbordet – disse giver den erfaring, der gør tro virkelig.

Arthur Henry King drøftede betydningen af læsning af skrifterne og skrev: »Nogle synes måske, at skrifternes sprog er for vanskeligt for børn, men ... vi skal huske, at Herren har givet børn evner til at lære sprog bedre end de voksne ...

Det er godt for børn at høre deres yndlingsskriftsteder, og også deres andre yndlingshistorier igen og igen ... Vi skal *ikke* vænne vore børn til det, der udelukkende er spændende eller hårrejsende ... Det er en stimulering af nerverne. At blive *bevæget* er én ting, at være spændt er noget helt andet. Hvis vi opdrager vore børn til altid at ønske sig noget nyt ... skal de have stærkere stimuli hver gang, indtil det til sidst ikke mere kan lade sig gøre. Men hvis vi vænner vore børn til stabilitet, til gentagelse, til et normalt liv ... så vil de kunne leve et anstændigt liv« (*The Abundance of the Heart*, 1986, s. 222-223; fremhævelse tilføjet).

Den tid, man tilbringer med børn og unge i deres opvækst, giver den erfaring, der er en forberedelse til den virkelige verden.

En ung mand, som vendte hjem fra sin mission, fortalte om sine erfaringer med tro. Han erkendte troen som et mirakel i sin tilværelse. Han sagde: »Jeg var den første af seks børn i vores familie. Min mor og far underviste mig, da jeg var lille, i evangeliets principper. Der blev undervist i tro både ved min mors og fars eksempel. Da jeg var ti år gammel, blev min far, dette storslåede eksempel på tillid til Herren, dræbt i en ulykke. Jeg var lille og skulle klare mange følelser, som var nye for mig.« Denne unge mand sagde, at han forstod, at han havde to valg, han kunne træffe – »Jeg kunne blive bitter over for Herren og miste alt det, jeg nu har, eller jeg kunne stole på Herren. På grund af mine forældres eksempel var tillid den sti, jeg valgte. At vælge tro har gjort hele forskellen.«

Det har øget min tro at være vidne til de unges tro. En ung mor skrev:

»Da jeg var 13 år gammel, vidste jeg, at mit liv ikke var værd at leve. Jeg boede i et hjem med misbrug, hvor der aldrig syntes at være vedvarende lykke. Mine to bedste venner fortalte mig, at de ikke ønskede at være venner med mig mere, fordi jeg troede, at jeg var for god til dem,

hvilket ikke gav mening, men efterlod mig med følelsen af at være helt alene.

Mens kampene i mit hjem rasede videre, gik jeg ind på mit værelse. Jeg var så bange. Jeg knælede ned og henvendte mig til den eneste person, jeg stadig vidste, jeg havde. Jeg bønfaldt min himmelske Fader til på en eller anden måde at tage mig hjem. Jeg sagde: 'Fader, jeg har brug for at være hos dig. Jeg har brug for at føle dine arme omkring mig.' Mens jeg grædende sad og ventede i dette fortvivlende øjeblik på, at vor himmelske Faders arme skulle række ud efter mig, hørte jeg en stemme sige: 'Læg armene rundt om dig selv, og så vil jeg være hos dig.' Da jeg fulgte denne tilskyndelse, følte jeg min himmelske Faders kærlighed forsikre mig om, at jeg kunne fortsætte, og at jeg ville fortsætte, og at jeg ikke var alene.«

På et vanskeligt tidspunkt vendte denne unge pige sig til vor himmelske Fader. Hendes erfaring gjorde hendes tro stærkere og mere virkelig. Belønningen for hendes tro ses nu tydeligt i hendes tempelægteskab og familie i dag (se Alma 32:42-43).

Jeg er så taknemmelig for ledere, som opmuntrer os til at samle erfaringer, som er med til at opbygge tro. Kirkens hjælpeorganisationerne er en hjælpekilde til familier til at styrke medlemmernes tro. *Personlig Fremgang* opmuntrer alle unge piger til at indgå forpligtelser, som vil gøre tro til noget virkeligt. Hendes valg kræver, at hun forpligter sig, udfører det og aflægger rapport til en eller anden. Det er processen for at opnå udvikling. Det er omtrent den samme proces, vi går igennem, når vi accepterer kaldelser – indgå forpligtelser, udføre det og aflægge rapport til en eller anden. Et af miraklerne ved gengivelsen af evangeliet og organiseringen af Kirken i disse sidste dage er, at planen giver mulighed for, at medlemmerne oplever vækst og forandring. Den erfaring, som vil hjælpe os til at forandre os – for at blive åndeligt modne – er tilgængelig for os hver især. Ved vores egen fortsatte indsats kan troen blive virkelig.

Må jeg, som afslutning på min tjenestegerning, udtrykke kærlighed og påskønnelse for de mange, som har undervist og støttet mig – Det Første Præsidentskab, præstedømmeledere og andre hjælpeorganisationsledere. Mine rådgivere, tidligere og nuværende, Unge Pigers hovedbestyrelse og personalet på Unge Pigers kontor er pragtfulde kvinder, kvinder med tro. Overalt, hvor de tjener, vil de være kendt for det gode. Jeg udtrykker taknemmelighed over for min himmelske Fader for mine erfaringer her. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Frelsesplanen: Livets flyveplan

Ældste Duane B. Gerrard
De Halvfjerds

Frelsesplanen er storslået og vidunderlig. Den lærer ... om sande principper, der muliggør fuldendelse af rejsen gennem livet.

Herren har nøje tilvejebragt en plan for livet kaldet frelsesplanen. Den omfatter alle de love, ordinanser, principper og lærdomme, der kræves for at kunne fuldkommengøre vores rejse gennem livet på jorden og udvikle os til en ophøjelse, som vor Fader i himlen har opnået. Herren talte til Moses og sagde: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«[1] Gennem sit guddommelige værk – skabelsen, frafaldet og forsoningen – gør han sin plan tilgængelig for alle.

Som nyligt pensioneret pilot har jeg fulgt mange flyveplaner i de år, jeg har fløjet – flyveplaner som førte mig sikkert til mit bestemmelsessted. Luftfartsselskaber har også love, procedurer, principper og regler. Vi følger nøje disse strenge procedurer og kontrollister, som er inddelt i tre særlige områder. For det første har vi normale procedurer; dem udfører vi regelmæssigt og konsekvent under alle flyvninger for at garantere sikkerheden. Dernæst har vi særlige procedurer; de tages i brug, når der sker noget usædvanligt som for eksempel uorden i et hydraulisk eller elektronisk system. Særlige procedurer skal udføres præcist og i den rette rækkefølge og orden for at sørge for, at »alle systemer igen fungerer.« Endelig har vi nødprocedurerne, som kun anvendes i yderste nødstilfælde og kritiske situationer, som for eksempel hvis en motor stopper, trykket i kabinen pludselig falder eller under stærk turbulens.

I disse procedurer ser jeg tætte paralleller til frelsesplanen. For det første har Herren skabt en smuk jord, som hans børn skal leve på, og jordiske legemer, som er templer for vores ånder. Vores legeme er virkelig en glæde og fornøjelse på vores rejse gennem livet. Mormons Bog fortæller os, at »menneskene er til for at kunne nyde glæde.«[2] Vi må ikke ødelægge eller misbruge vores vidunderlige legeme. Det er en gave fra Gud, helligt og udformet af Herren – et fuldkomment eksempel på hans skabninger.

Vi er opdraget af jordiske forældre, hvis venlige og kærlige omsorg lærer os korrekte principper, som, hvis de dagligt følges, helt sikker vil hjælpe os med at fortsætte livets flyveplan. Vi lærer principper som kærlighed, ærlighed, venlighed, tålmodighed, tillid, at dele med andre, omvendelse, lydighed tro, dåb, bøn og en vrimmel af andre evige principper. Der undervises i disse i familiens skød af flittige og kærlige forældre, og de styrkes af brødre, søstre og venner. Disse normale procedurer er en grundlæggende oplæring i Herrens frelsesplan.

Herren siger til os: »Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig.«[3] Vis jeres forældre kærlighed og respekt, for de er som Herrens partnere ansvarlige for jeres jordiske legeme og grundlæggende oplæring. Hvor er jeg taknemmelig for venlige og kærlige forældre, som har lært mig disse livets sande principper.

Dernæst er der de særlige procedurer, som jeg sammenligner med de usædvan-

lige begivenheder i vores daglige tilværelse, som skuffelsen over at dumpe i et fag i skolen på grund af dovenskab eller sløvhed; ligegyldighed, der fører til tilskadekomst eller ulykke; eller ulydighed, der fører til alvorlig synd – synd, der kræver fuldstændig omvendelse efterfulgt af tilgivelse. Disse usædvanlige begivenheder er sommetider en del af vores liv og må overvindes. Jeg spurgte engang en chefpilot, der stod for at skulle pensioneres, hvordan han kunne flyve i næsten 40 år uden en ulykke eller bare et lille uheld.

Han svarede: »Gode beslutninger.«

»Og hvordan træffer man altid gode beslutninger?« spurgte jeg.

Han svarede: »Erfaring.«

»Og hvordan får man erfaring?« vedblev jeg.

»Dårlige beslutninger,« var hans svar.

Men min pilotven tog fejl; man behøver ikke at træffe dårlige beslutninger. Præsident Marion G. Romney sagde: »Jeg siger jer, at I kan træffe alle beslutninger i livet korrekt, hvis I kan lære at følge Helligåndens vejledning.«[4] Dette, plus hyppigt studium af skrifterne, giver os mulighed for at lære meget af andres erfaringer. Men hvis vi begår fejltagelser, forventer Herren, at vi lærer af vores »dårlige beslutninger,« og vores »normale og særlige procedurer« kræver, at vi tilstår, omvender os og søger tilgivelse. Og gør vi dette, kan nederlag endda blive til succes. Herrens plan har givet os dem, som holder af os og trøster os i tider med nederlag og synd: Vores forældre, biskopper, kvorumsledere og lærere, som virkelig bekymrer sig for os! Jeg er særligt taknemmelig for Frelseren, hvis

forsoning muliggør omvendelse og tilgivelse.

Selv om vores særlige procedurer af og til må tages i brug, vil vi altid kunne omvende os og få alle systemer til at fungere normalt, hvis vi er ydmyge og forstandige og bruger god dømmekraft. I flyvning siger man, at en fremragende pilot er én, der anvender fremragende dømmekraft til at undgå situationer, som kræver fremragende færdigheder og en enorm indsats at klare. Omvendelsesprocessen bør blive en hyppig normal procedure, der lærer os at klare livets sjældne særlige hændelser – der er en meget stor forskel på *næsten rigtigt* og *helt rigtigt!*

Heldigvis har jeg kun sjældent i min pilotkarriere haft brug for at bruge nødprocedurer, selv om jeg ofte har øvet mig og forberedt mig på dem. Nødprocedurer giver hjælp og vejledning i de yderste nødstilfælde. Vi bliver alle udsat for nogle af disse i vores livs stærke turbulens – som at miste en kær, at opdage en alvorlig sygdom, adskillelse fra andre eller økonomisk katastrofe. Nødprocedurerne anvendes, når der er størst fare, når ens vidnesbyrd afprøves og testes. Da må vi stole på vores indre styrke, en viden om evangeliet, som kommer, når vi holder ud i alle ting og sætter vores lid til Frelseren og lader hans Ånd varme os med hans kærligheds kappe. Vi finder trøst ved at ransage skrifterne, overveje profeternes budskaber og føle dyb kærlighed og hengivenhed til vores ægtefælle, familie og venner. Når vi anvender nødprocedurerne, holder vi os nøje, men sikkert til vores flyveplan til vores evige bestemmelsessted.

Kender I jeres livs flyveplan – Herrens frelsesplan? Kan I effektivt bruge de normale og særlige procedurer og nødprocedurerne eller de principper, som Herren har tilvejebragt? Studerer, efterlever, træner og øver I jer i disse guddommelige principper? Er I i enhver henseende forberedt til at følge denne store frelsesplan?

Hvis ikke, så meld jer, som vi gør i flyselskaberne, til et »genopfriskningskursus« – Herrens tilbagevendende oplæring:

- Bliv mere aktivt involveret i Kristi lærdomme.
- Kom altid til nadvermøderne og hold sabbatsdagen hellig.
- Betal tiende og offerydelser mere trofast.
- Vær moralsk ren.
- Bed regelmæssigt og mere oprigtigt.
- Hold familieaften.
- Studér skrifterne.
- Giv mere af dig selv til andre.
- Udvis mere kærlighed til familie og venner.
- Vær et eksempel på godhed, barmhjertighed og kærlighed.

Profeten Joseph Smith har fortalt os: »En person, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med sin families velsignelser alene, men tjener i hele verden og er ivrig efter at velsigne hele menneskeslægten.«[5] Vi bør alle gøre det samme.

Frelsesplanen er storslået og vidunderlig. Den lærer ligesom mange flyveplaner, som jeg har fulgt, om sande principper, der muliggør fuldendelse af rejsen gennem livet.

Jeg ved, at Gud lever, og jeg vidner om Jesus Kristus. Han er Guds Enbårne Søn, vor Frelser og Forløser, som elsker os alle. Jeg er taknemmelig for hans storslåede frelsesplan, vores »livs flyveplan.« I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

NOTER:

1. Moses 1:39.
2. 2 Nephi 2:25.
3. 2 Mos 20:12.
4. I Conference Report, oktober 1961, s. 60.
5. *History of the Church,* 4:227.

»Vær frimodig, datter«

Ældste Wayne M. Hancock
De Halvfjerds

Der kan og må fortælles utallige historier om kvinder, som har været trofaste i deres vidnesbyrd om Jesus Kristus, og som er ubesungne heltinder midt blandt os.

Det store jetfly begyndte at køre ud ad startbanen på vej til take-off til USA efter et fire års langt forretningsophold i Schweiz. Da vi accelererede forbi B-fingeren i Zürichs internationale lufthavn, anstrengte jeg mig for at se, om de trofaste farvel-vinkende medlemmer fra Zürichs 2. ward var der. Og ganske rigtigt, der på det øverste tilskuerniveau vinkede søster Gräub og søster Kappes. De var kommet med bus, sporvogn og tog og havde ydet denne ekstraordinære indsats for at vinke farvel til familien Hancock. Indestængte følelser brød frem, da tårerne uden skam trillede ned ad mine kinder. Et af mine fire børn, der vendte tilbage sammen med os, spurgte sin mor: »Hvorfor græder far?« Connie svarede: »Fordi han elsker folk her så meget.«

Disse kære søstre fra Schweiz er et symbol på så mange af vor himmelske Faders trofaste døtre, som går rundt og gør godt. Mangel på en bil til transport eller en ægtemand, der elsker hende og beskytter hende, eller en familie, der støtter hende, eller en særlig forstående ven svækker ikke deres begejstring for Jesu Kristi evangelium eller deres deltagelse i Kirkens møder eller tilknyttede aktiviteter.

Vi er utroligt glade for den loyalitet og kærlighed, som Ruth, der lige var blevet enke, viste sin svigermor, No'omi, som ligeledes tidligere havde mistet sin ægtemand. Denne moabitiske kvinde valgte at forlade sit hjemland for at ledsage og sørge for No'omi. Gennem tiderne har denne trofaste og beslutsomme datters smukke ord, hun, der sammen med Boaz blev forfædre til Jesse, David og Jesus Kristus, talt til vores hungrende hjerter: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud« (Ruth 1:16).

Der kan og må fortælles utallige historier om kvinder, som har været trofaste i deres vidnesbyrd om Jesus Kristus, og som er ubesungne heltinder midt blandt os.

Blandt de ædle kvinder findes der mange, som gennem skilsmissens tragedie eller ægtemandens alt for tidlige død har måttet påtage sig den yderligere udfordring at forsørge sig selv og sin familie. Selvom hun er fysisk og følelsesmæssigt udmattet, når hun vender hjem hver dag, genoptager hun sin vigtige rolle med at bespise, undervise, opmuntre, opdrage og elske sine børn, så de er næret i sindet og ånden, så de kan være socialt ansvarlige, økonomisk uafhængige og forpligtet til at tjene Herren. Hendes udfordrende byrder overses ofte og forstås ikke af dem, som er velsignet med både en far og mor i familien. Klog er den biskop, præstedømmeleder og hjælpeforeningspræsidentinde, som sørger for, at omhyggeligt udvalgte hjemmelærere og besøgslærerinder får mulighed for at hjælpe hende med hendes børns behov og med vedligeholdelsen af hjemmet. Deres regelmæssige budskaber og besøg bringer ofte håb og opmuntring, når det er mest nødvendigt.

Der findes mange kvinder, som ønsker sig børn, uanset om de er enlige eller gifte, men som i dette liv ikke er i stand til selv at få børn. Moderinstinktet får dem til at række ud og bekymre sig for andres børn, som om de var deres egne. Hvor er det en vidunderlig gave at have en særlig tante, hvis ydmyge bolig og kærlige personlige interesse udgør et andet hjem fyldt af glæde.

Hundreder af besøgende står i kø fra tidligt om morgenen i håb om at komme ind i Tabernaklet til et konferencemøde.

Der findes kære kvinder, unge som gamle, der har en særlig følsomhed over for Ånden. Med lethed modtager de missionærernes budskab, og uden nogen opbakning fra deres familie tilslutter de sig Kirken. Der finder de kærlighed, respekt og mulighed for at tjene, som ofte bringer lindring fra strid, misbrug og håbløshed. Ugen bliver nemmere efter en sabbat, hvor hun har mulighed for at blive »regnet blandt Kristi kirkes folk og få næring gennem Guds gode ord for at holde (hende årvågen) på den rette vej, og altid holde (hende årvågen) i bøn, alene stolende på Kristi fortjenester, alene stolende på Kristi fortjenester« (Moroni 6:4).

Der findes ulykkelige kvinder, som tynges af fortvivlelse, sorg, mangel på kærlighed i hjemmet eller af skyldfølelse eller konsekvenserne af at have gået på forbudne stier. Fjernt fra de helliges samfund, hvor der kan findes lindring, venter de på at blive venner med en, som de tillidsfuldt kan betro deres sårede følelser, og som kan genoprette deres selvagtelse og kærligt lede dem tilbage til sandheden og lyset.

Der findes den tålmodige kvinde, hvis mand er en god mand, men som endnu ikke har følt samme behov som hun for at vende tilbage til eller tilslutte sig Kirken og bringe præstedømmets velsignelser ind i deres hjem og familie. Hun beder stille, men inderligt for den gode samaritaner i Kirken, som på enestående vis kan række ud, og som kan knytte et bånd til hendes mand på en Kristuslignende måde for at føre ham ind i Kirken, hvor han kan blive budt velkommen og føle sig ønsket og elsket. Fortidens bagage med skyldfølelser og uværdighed bortvejres af varmen fra dem, som sammen med hende ser hans sjæls godhed.

Da de svejtsiske flyttemænd pakkede vores ting, før vi skulle rejse tilbage til Amerika, ringede det på døren. Der stod et bud med en pakke til os. Da vi åbnede den, var der en grøn pude med en kærlig hilsen broderet på, som søster Alice Rusterholz havde lavet. Vores hjerte og følelser svulmede, da vi tænkte på denne vidunderlige ældre søster. Hun havde gennem fire år ved vores søndagsmiddag begunstiget os med sin søde ånd og livlige humoristiske sans. Hun havde i mange år som enlig ugift søster og det eneste medlem af Kirken i sin familie kæmpet for at komme i kirke. Hver søndag morgen forlod hun sin ydmyge lejlighed på første sal. På grund af et dårligt ben gik hun med stor anstrengelse ned ad trappen uden for og videre til Küsnacht Station, hvor hun begyndte sin rejse på en time og et kvarter med bus, sporvogn, bus og til sidst en gåtur til vores kirke. Det har været en stor velsignelse for os i det smukke land at hente søster Rusterholz hver søndag morgen og følges med hende til kirke og slutte med middag i vores hjem, før vi kørte hende hjem til hendes lejlighed.

Der er mange søde trofaste døtre af vor himmelske Fader, som velsigner vores liv. Må vi blive bedre til at forstå dem og være lige så opmærksomme på deres behov, som Frelseren var, da han instinktivt fornemmede, at der blev rørt ved hans kappe og ligeledes mærkede troen hos den kronisk syge kvinde bag ham. Må vore handlinger styrke vore ædle søstre, ligesom Jesus lød til denne kvinde: »Vær frimodig, min datter, din tro har frelst dig« (Matt 9:22).

Jeg vidner om ham og hans indbydelse til at elske hinanden, som han elskede os, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliets universelle anvendelse

Ældste J. Kent Jolley
De Halvfjerds

Jesu Kristi evangelium kan anvendes universelt. Fra begyndelsen var hensigten at velsigne alle uden undtagelse.

Udtryk for taknemmelighed

Jeg ville være meget utaknemmelig, hvis jeg ved denne lejlighed ikke udtrykte min dybe påskønnelse for de velsignelser, jeg nyder glæde af, på grund af det, andre har gjort for mig.

Mine daglige bønner er ikke fuldendte uden et oprigtigt udtryk for taknemmelighed til min himmelske Fader for min Frelser – hele menneskehedens Frelser, som overvandt verden og gav sit liv, så vi kan leve og udarbejde vores personlige frelse.

Jeg er også taknemmelig for Joseph Smith, som aldrig tøvede i sin kaldelse som genoprettelsens profet, og alt det, som det medførte. John Taylor skrev: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her« (L&P 135:3).

Jeg er også blevet velsignet på grund af mange andre menneskers præstationer. Jeg er taknemmelig for mine forfædre, uden hvis tro og offer jeg ikke ville have været her. Jeg er taknemmelig for min mor, som er min heltinde. I sit 88. år fortsætter hun med at være et eksempel på flid og standhaftighed i evangeliet. Min opvækst foregik i et hjem med en enlig forælder. Må Herren velsigne og opretholde jer vidunderlige enlige forældre, som skal bære en så tung byrde alene. Jeres navne vil for evigt være velsignede.

Jeg er også taknemmelig for min egen dejlige partner, Jill, som jeg elsker højt. Hun har altid været et eksempel på fast tro, har stået ved min side som en ligeværdig partner og været en opretholdende indflydelse. Vore syv børn har på samme måde bragt glæde og lykke til os ved deres eksempel og fortsatte familiesammenhold.

Evangeliet gælder alle mennesker

Jesu Kristi evangelium kan anvendes universelt. Fra begyndelsen var hensigten at velsigne alle uden undtagelse. Vedrørende dette sagde apostlen Peter: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:34-35).

Præsident N. Eldon Tanner, som var medlem af Det Første Præsidentskab, lærte os: »Uanset land, klima eller situation, så gælder Jesu Kristi evangelium på samme måde. Det er en livsstil, alle kan acceptere, og hvis den efterleves, vil den bringe større glæde, succes og lykke end noget andet i verden« (»Christ's Worldwide Church,« *Ensign*, juli 1974, s. 6)

Jeg er taknemmelig for, at evangeliet gælder alle mennesker, uanset hvor de bor eller hvilken situation i livet, de befinder sig i. Jeg var på mission i Sydamerika for mere end 40 år siden, da arbejdet gik langsomt og endog til tider var nedslående. Når jeg nu vender tilbage til dette storslåede kontinent på grund af min nuværende opgave, så forundrer jeg mig over, hvordan Herren har velsignet det, og hvordan han gør evangeliet let tilgængeligt for alle, uanset omstændigheder. Sydamerika bliver hurtigt overstrøet med prikker, der repræsenterer stave og templer.

Alle kan forstå evangeliet

Beslægtet med evangeliets universelle anvendelsesmuligheder er dets enkelhed. Med Helligåndens hjælp kan enhver oprigtig person let forstå evangeliet og modtage dets store personlige velsignelser. Frelseren lærte os: »Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

For nogle få år siden afsluttede søster Jolley og jeg en opgave, hvor jeg præsiderede over en mission i det sydlige Texas. Vore missionærer antog helhjertet den afbalancerede indsats i missioneringen, som omfatter at finde, undervise, døbe og gøre alt, hvad der er muligt for at bevare de nyomvendte og tilbringe flere timer om ugen med at arbejde med de mindre aktive medlemmer.

Vore missionærer var, som alle missionærer i hele verden, storslåede bygmestre af riget.

Da min hustru og jeg vendte tilbage til vores hjemward i Idaho, var jeg fast besluttet på at efterleve det, jeg havde forkyndt i missionsmarken. Jeg bad derfor biskoppen om at give mig til opgave at være hjemmelærer for nogle af vore vidunderlige familier, som ikke nød velsignelserne ved fuld aktivitet i Kirken. Han viste mig straks sin imødekommenhed ved at tildele mig seks af disse særlige familier.

Efter flere besøg hos én af disse familier udfordrede jeg faderen, som havde været inaktiv i næsten 40 år, til at blive fuldstændig aktiv i Kirken og deltage i tempelforberedelsesseminaret. Han svarede: »Sådan noget er mere, end jeg kan forstå, det går helt hen over mit hoved.« Jeg var bekymret over hans svar og følte dårligt ved, at han ikke mente, at han kunne modtage evangeliet, fordi det var for vanskeligt at forstå. Men jeg vidste, at evangeliets sandheder er for alle, og at alle kan forstå dem ved oprigtigt at bede og læse i skrifterne. Derfor blev vore næste besøg brugt til at tale om evangeliets enkle og smukke emner.

Med tålmodighed og udholdenhed blev vore besøg mere behagelige og mere åndelige. Vi udviklede et oprigtigt venskab. Efterhånden som tiden gik, blev det åbenbart, at han virkelig kunne forstå evangeliets principper. Det gjorde hans hustru meget glad. De blev tættere knyttet i deres ægteskab. De kommer nu regelmæssigt i Kirken, bliver gode venner med alle medlemmerne og forbereder sig til at tage til templet. Vi havde lignende oplevelser med andre familier. Herren velsigner os såvel som disse vidunderlige familier, når vi yder en ekstra indsats for at fortælle dem om disse enkle sandheder.

Vores eget oprigtige studium af evangeliet vil vise os, hvor enkle, rene og universelle dets principper er. Jakob skrev: »Men visdommen fra oven er først og fremmest ren, og desuden er den fredselskende, mild omgængelig, fuld af barmhjertighed og gode frugter, upartisk og oprigtig« (Jakobs Brev 3:17).

Vidnesbyrd om evangeliet

Jeg er taknemmelig for evangeliets skønhed og enkelhed, og jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at det er sandt og let at forstå.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at evangeliet gælder alle mennesker overalt – lærde og ulærde, rige og fattige, gamle og unge, uanset hvor de befinder sig på jorden.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd for jer om, at evangeliet bringer fred i en urolig verden. Frelseren lærte os:

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

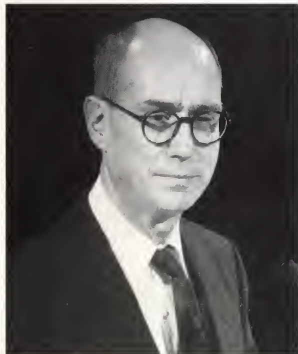
Jeg bærer også vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er ophavsmand og fortaler for evangeliet. Han står som leder for denne Kirke, som er for alle; ingen holdes uden for den. Præsident Gordon B. Hinckley er i dag Herrens profet, som leder os. Der er ingen tvivl i mit hjerte om sandheden af dette. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Vogt mine lam«

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Guds hellige har altid været under pagt om at nære hinanden åndeligt, især dem, der er svage i evangeliet.

Frelseren lærte Peter og sine andre apostle og disciple, hvorfor og hvordan de skulle nære og vogte andre. I husker nok, at han i beretningen i Bibelen bespiste dem, før han underviste dem. Han var blevet korsfæstet og var derefter opstået. Hans tjenere var taget til Galilæa. De havde fisket hele natten uden at fange noget. Da de nærmede sig kysten ved daggry, genkendte de ham ikke i første omgang. Han kaldte på dem, og sagde at de skulle kaste deres net ud, og da de gjorde det, blev deres net fyldt. De skyndte sig ind på kysten for at hilse på ham.

De fandt et bål, hvor der blev tilberedt fisk og brød. Jeg har ofte undret mig over, som I måske også har gjort, hvem der byggede bålet, hvem der fangede fiskene, og hvem der lavede maden, men det var Mesteren, som forberedte sine disciple til at blive næret med mere end fisk og brød. Han lod dem spise først. Og så belærte han dem om åndelig næring. Og han gav dem en befaling, som stadig gælder for hver enkelt af os.

»Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: 'Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?' Han svarede: 'Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus sagde til ham: 'Vogt mine lam!'« (Joh 21:15).

Guds hellige har altid været under pagt om at nære hinanden åndeligt, især dem, der er svage i evangeliet. Vi er velsignede at leve i en tid, hvor en stor forøgelse af evnen til at nære Kirkens nye medlemmer er nødvendig og derfor vil udøses over de trofaste hellige. Den kraft er før blevet givet Herrens folk. Dette er beskrivelsen af, hvordan Herrens folk engang gjorde dette i en tid, der berettes om i Mormons Bog. I et skriftsted, som vi har hørt i dag, husker I, at de blev talt, »så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og altid holde dem årvågne i bøn, alene stolende på Kristi fortjenester, på ham, som var deres tros ophavsmand og fuldkommengører« (Moroni 6:4).

Vi har alle på et tidspunkt prøvet at nære en anden persons tro. De fleste af os har følt andres bekymring for vores egen tro, og derved har vi følt deres kærlighed. En hel del af os har oplevet et barn se op på os og sige: »Vil du gerne gå i kirke med mig,« eller »Vil du gerne bede sammen med mig?« Og vi har også haft vores skuffelser. Nogen, som vi elsker, har måske ikke accepteret vores forsøg på at nære deres tro. Vi har ved dyrekøbte erfaringer følt på vores egen krop, at Gud respekterer det, når hans børns vælger ikke at blive næret. Og dog er dette et tidspunkt til at føle ny optimisme og håb om, at vores evne til at nære andre vil vokse.

Herren har gennem sin levende profet fortalt os, at han vil bevare den store høst af nyomvendte, der går i dåbens vande i hele verden. Og Herren vil gøre det gennem os. Så vi kan være sikre på, at vi ved at gøre små ting, ting som selv et barn kan gøre, snart vil få en større evne til at nære den spæde tro.

Vi skal begynde med vores eget hjerte. Hvad vi ønsker af hele vores hjerte, vil i høj grad afgøre, om vi kan gøre krav på at have Helligånden hos os, uden hvilken der ikke kan finde nogen åndelig næring sted. Vi kan i dag begynde at prøve at se dem, som vi skal nære, som vor himmelske Fader ser dem og dermed føle noget af det, som han føler for dem.

De nye medlemmer i Kirken er hans børn. Han har kendt dem, og de har kendt ham i verdenen før denne. Både han og hans Søns Jesu Kristi formål er, at de skal vende tilbage til ham og at give dem evigt liv, hvis de blot vil vælge det. Han har ledt og støttet sine missionærer gennem

Helligånden for at finde, undervise og døbe dem. Han tillod, at hans Søn betalte for deres synder. Vor Fader og Frelseren ser disse nyomvendte og sarte får, der er frelst på grund af en pris, som vi ikke kan fatte.

Jordiske forældre kan, i begrænset omfang, sætte sig ind i en kærlig himmelsk Faders følelser. Når vores børn når den alder, hvor de må forlade vores direkte omsorg, føler vi ængstelse for deres sikkerhed og bekymrer os for, at de, som skal hjælpe dem, ikke vil svigte dem. Vi kan i alle tilfælde føle noget af Faderens og Frelserens kærlighed til Kirkens nye medlemmer, og den tillid de har til, at vi nærer dem.

Disse følelser i vores hjerte for nye medlemmer vil føre os langt i at kvalificere os til Åndens hjælp og således overvinde den frygt, som måtte afskrække os fra vores hellige ansvar. Det er klogt at frygte, at vores evner til at opfylde den pligt, som vi har til at nære andres tro, er utilstrækkelige. Men hvor store vores evner end måtte være, vil det ikke være nok. Men dette realistiske syn på vores begrænsninger skaber en ydmyghed, som kan føre til tillid til Ånden og således til kraft.

Brigham Young har sagt, at vi skal fatte mod trods vores svagheder. Han gjorde det i et sprog, der er karakteristisk for ham:

»Når en taler taler til en forsamling, og selv om han ikke kan sige mere end nogle få sætninger, og disse er ubehændigt sammensat, og hvis hans hjerte er rent for Gud, har disse få usammenhængende sætninger større værdi end den største veltalenhed uden Herrens Ånd og af større ægte værdi i Guds, engles og alle gode mænds øjne. Når en person beder, og dennes ord er få og klodset udtrykt, og hvis hjertet er rent for Gud, vil denne bøn være til større nytte end Ciceros veltalenhed. Hvad bekymrer Herren, alles Fader, sig om vores udtryksmåde? Det ukomplicerede, ærlige hjerte har større værdi for Herren end al menneskeskabt pragt, stolthed, glans og veltalenhed. Når han ser på et hjerte fyldt med oprigtighed, hæderlighed og et barns ligefremhed, ser han et princip, som vil vare for evigt – 'Det er mit eget riges ånd – den ånd, som jeg har givet mine børn'« (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1954, s. 169).

Et barn kan gøre ting, der vil give en kraft til at nære andres tro. Børn kan invitere en nyomvendt til at komme med dem til et møde. Børn kan smile og hilse på et nyt medlem, der kommer ind i kirkebygningen eller en klasse. Det kan vi også. Og den Helligånd skal være vores ledsager, hvis vi gør dette. Frygten for ikke at vide, hvad man skal sige og for at blive afvist, vil tages fra os. Den nye vil ikke virke som en fremmed for os. Og Helligånden vil begynde at nære dem, endnu før vi har talt om evangeliets sandheder.

Det kræver ikke en kaldelse andet end at være et medlem at nære nogen ved at vise venlighed. Og selv dem, der ikke har nogen kaldelse til at undervise eller forkynde, kan nære med Guds gode ord, hvis vi forbereder os på det. Vi kan gøre det hver gang, vi taler med et nyt medlem, og hver gang vi deltager i en samtale i klassen. Hvert ord, som vi siger, kan styrke eller svække troen. Vi har brug for Helligåndens hjælp til at tale de ord, som vil nære, og som vil styrke.

Der findes to store nøgler til at invitere Ånden til at vejlede os i de ord, som vi taler, når vi nærer andre. Det er dagligt studium af skrifterne og troens bøn.

Helligånden vil vejlede os i det, som vi siger, hvis vi studerer og overvejer skrifterne hver dag. Skrifternes ord inviterer Helligånden. Herren har sagt det på denne måde: »Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene« (L&P 11:21). Når vi dagligt studerer skrifterne, kan vi regne med denne velsignelse selv i uformelle samtaler eller i klassen, når læreren beder os om at svare på et spørgsmål. Vi vil opleve den kraft fra Helligånden, som loves: »Ej heller skal I bekymre jer forud, for hvad I skal sige, men opbevar altid livets ord i sindet, og det skal gives jer i samme stund, den del, der skal udmåles til hver« (L&P 84:85).

Vi skatter Guds ord, ikke blot ved at læse ordene i skrifterne, men ved at studere dem. Vi kan næres mere ved at overveje nogle få ord og lade Ånden gøre dem til skatte for os end ved at gå hurtigt og overfladisk hen over et helt kapitel i skrifterne.

På samme måde som skrifterne inviterer Helligånden, gør daglig bøn også. Hvis vi ikke beder i bøn, vil han sjældent komme, og uden vores bøn er det ikke sandsynligt, at han bliver hos os. »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise« (L&P 42:14). Inderlig, konstant bøn for at have Helligånden hos sig, og fast forsæt om at nære vor Faders børn vil helt sikkert bringe velsignelser til os og dem, som vi elsker og tjener.

Herrens gode ord, som vi må nære med, er evangeliets enkle lære. Vi behøver ikke at frygte enkelthed eller gentagelse. Herren har selv beskrevet, hvordan den lære går ind i mænds og kvinders hjerte for at nære dem: »Sandelig siger jeg jer, jeg vil forkynde jer min lære.

Og dette er min lære, og det er den lære, min Fader har givet mig; og jeg vidner om Faderen, og Faderen vidner om mig, og den Helligånd vidner om Faderen og mig; og jeg vidner, at Faderen befaler alle mennesker overalt til at omvende sig og tro på mig.

Og den, der tror på mig og bliver døbt, skal blive salig; og det er dem, der skal arve Guds rige.

Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt.

Sandelig, sandelig siger jeg jer, at dette er min lære, og jeg vidner derom gennem Faderen, og den, der tror på mig, tror også på Faderen, og for ham vil Faderen vidne om mig, thi han vil besøge ham med ild og med den Helligånd« (3 Nephi 11:31-35).

Herren fortsatte med at beskrive dem, der vil næres af den enkle lære og holde ud, dem der vil arve det celestiale rige,

som dem, der er som børn. Det kræver et barnligt hjerte at føle Åndens tilskyndelser, at hengive sig til disse befalinger og at adlyde. Det er det, der kræves for at blive næret af Guds gode ord.

Og det er derfor, at vi kan være så optimistiske i vores befaling om at nære Kirkens medlemmer. Hvor meget eller lidt de end måtte kende til læren, har de lige hengivet sig ydmygt til dåbsordinansen og modtaget retten til Helligåndens vejledning. Og derfor kommer selve deres tros spædhed, der får Frelseren til at omtale dem som lam, på et tidspunkt, hvor de har vist sig villige til at gøre det, som Frelseren beder dem om.

Hvis de får forklaret alt, hvad der kræves af deres nye medlemskab, på en tydelig og kærlig måde, hvis de på en klog måde gives mulighed for at tjene i Kirken, og deres arbejde i dens tjeneste bedømmes med kærlighed og næres med tålmodig opmuntring, vil de styrkes af Helligåndens ledsagelse, og da vil de næres med en kraft, der er større end vores egen. Når de holder ud, skal helvedes porte ikke få overhånd over dem.

Brigham Young lovede med disse ord, hvordan deres styrke til at holde ud ville vokse:

»Alle, der ydmyger sig for Herren, og helhjertet og med glæde håber på ham, vil modtage lidt efter lidt, bud på bud, lidt her og lidt der, 'i ny og næ,' som bror John Taylor siger, til de modtager en vis del. Derefter må de nære og skatte det, som de har modtaget, og gøre det til deres konstante ledsager og fremme enhver god tanke, lære og princip og gøre alle de gode gerninger, de kan, indtil Herren efter en tid er i dem som en kilde, der skal vælde med vand til evigt liv« (*i Journal of Discourses*, 4:286-287).

Det er det, som det betyder i Moroni, hvor der står: »Alene stolende på Kristi fortjenester, på ham, som var deres tros ophavsmand og fuldkommengører« (6:4). Det er Frelseren, der gjorde det muligt at blive renset gennem hans forsoning og vores lydighed mod hans bud. Og det er Frelseren, som vil nære dem, der i tro går i dåbens vande og modtager Helligåndens gave. Når de altid erindrer ham, og når de fortsætter i lydighed som et barn, er det ham, der vil sikre, at hans Ånd altid vil være hos dem.

I og jeg kan og vil med ringe midler være en del af et storslået værk. Vi vil studere og bede og tjene for at gøre os fortjent til Helligåndens ledsagelse. Vi vil da få lov til at se de nye medlemmer som vor himmelske Faders dyrebare, elskede børn, og vi vil blive ledet til at nære dem med kærlighed, med mulighed for at tjene, og med Guds gode ord. Og da vil vi med tiden se det, som den store missionær Ammon beskrev for sine missionærkammerater, lige som vi nu er kammerater for de missionærer, der arbejder i hele verden:

»Marken var moden, og salige er I, thi I brugte seglen og høstede af alle kræfter, ja, hele den ganske dag arbejdede I; og betragt nu antallet af jeres neg! De skal samles ind i laderne, så de ikke bliver fordærvet.

Ja, de skal ikke slås ned af uvejret på den yderste dag; ja, og de skal heller ikke rykkes op af hvirvelvindene; men når uvejret kommer, vil de blive samlet sammen på deres sted, så uvejret ikke kan skade dem, og de skal heller ikke føres af stærke vinde, hvor det behager fjenden at føre dem.

Men de er i høstens Herres hænder, og de er hans, og han vil oprejse dem på den yderste dag« (Alma 26:5-7).

Vi kan gennem ren og skær lydighed hjælpe Herren med at bringe fårene, hans får, i hans hænder og bringe dem i hans arme hjem til deres Fader og vor Fader. Jeg ved, at Gud vil udøse himlens kræfter over os, når vi tager del i at bevare den hellige høst af sjæle.

Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han lever. Og jeg ved, at han leder sine missionærer, og at han leder os i dette værk – hans værk – for at tilvejebringe evigt liv til hans Faders børn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ved hjælp af høretelefoner kan internationale besøgende lytte til konferencens taler på deres eget sprog, da oversættere sørger for tolkning på 34 sprog.

Virkelige sidste dages hellige

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg elsker jer. Jeg elsker denne Kirkes medlemmer. Jeg elsker alle, som er trofaste. Jeg elsker alle, som følger Herrens veje.

Jeg tror, at jeg vil forlade min forberedte tekst og blot tale lidt til jer og give udtryk for min store påskønnelse af jer.

Vi har brug for disse konferencer. Vi behøver dem til at minde os om vore ansvar og forpligtelser. Vi må aldrig glemme, at åndelighed skal være det dominerende kendetegn på Kirken.

En nylig artikel i et tidsskrift priste os som en velkørende finansiel institution med stor rigdom. Den overdrev tallene vildt.

De penge, som Kirken modtager fra trofaste medlemmer, er indviede midler. Det er Herrens pung. Vores kirkeorganisation er pengeforbrugende, ikke pengeproducerende. Vi er ikke en finansiel institution. Vi er Jesu Kristi Kirke. De midler, som vi har ansvaret for, indebærer et helligt tillidsforhold om at blive behandlet med absolut ærlighed, med retskaffenhed og med stor sparsommelighed som medlemmernes indviede ofre.

Vi føler et umådeligt ansvar over for jer, som yder disse bidrag. Vi føler et endnu større ansvar over for Herren, hvis penge det er.

Nuvel, brødre og søstre, vi beder om, at I alle må komme sikkert hjem. Vær forsigtige. Kør forsigtigt. Overvej det, I har hørt. Må jeres oplevelse svare til kong Benjamins folks, da de alle med en røst råbte: »Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den Almægtiges ånd, som har bevirket en stor forandring hos os … så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2).

Lad os rådføre os med Herren i alle situationer. Lad os være bedre naboer. Lad os være bedre arbejdsgivere og ansatte. Lad os være hæderlige og ærlige mænd og kvinder i virksomheder, i uddannelsessektoren, i det offentlige, i vores erhverv, ja, overalt, hvor vi end måtte være.

Mine brødre og søstre, jeg har noget, jeg må bekende. Det er ganske enkelt dette: Jeg elsker jer. Jeg elsker denne Kirkes medlemmer. Jeg elsker alle, som er trofaste. Jeg elsker alle, som følger Herrens veje. Man bliver meget ydmyg af at præsidere over Kirken. Jeg kan aldrig glemme Jesu ord: Den, der er størst blandt jer, lad ham være alles tjener (se Mark 9:35; L&P 50:26).

Tak for jeres bønner, jeres tro, jeres tillid. Jeg er alle dybt taknemmelig, som gavmildt har bidraget til at hjælpe os med at gøre vores pligt.

Afsluttende vil jeg gerne læse et par af Mormons ord – storslåede ord:

»Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til at gøre godt uophørligt; og derfor er alt det, som indbyder og leder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud …

Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud« (Moroni 7:13, 16).

Og derpå disse storslåede ord, som bliver essensen af det hele: »Alt godt, som I beder Faderen om i mit navn med fuld forvisning, troende, at I skal få det, se, det skal gives jer« (Moroni 7:26). Jeg tror på disse ord.

Vi er stolte over at være ét med jer i at fremme dette storslåede værk. Vi er alle sammen om dette. Hver eneste mand og kvinde har en rolle at spille. Må Gud give os styrken og viljen til at udfylde rollen godt.

»Gud vær' med dig, til vi ses igen« (*Salmer og sange,* nr. 92), mine elskede trosfæller. Jeg har sunget disse enkle ord tusind steder over hele verden, siden jeg begyndte min tjenestegerning for 39 år siden. Jeg synger dem igen i dag med kærlighed og hengivenhed. Må Gud velsigne jer, mine kære venner. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjælpeforeningens møde
Lørdag den 27. september 1997

»Med henblik på en situation som denne«

Søster Mary Ellen Smoot
Hjælpeforeningens præsidentinde

Vores tid er kommet. Vi må besidde den åndelige styrke, der skal til for at overvinde vore udfordringer, lægge vore fejl på alteret og give vores liv til Herren.

Jeg står foran jer i aften fyldt med begejstring og iver for fremtiden. Herren har ladet mig vide, hvilket strålende potentiale medlemmerne i Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige besidder.

I Det Gamle Testamente læser vi om Ester og Mordokaj, som arbejdede for kong Ahasverus. Mordokaj tog sig af Ester som sin egen datter efter hendes forældres død. Han bragte hende til paladset. Ester behagede kongen, og han gjorde hende til sin dronning (se Est 2:7).

Imens blev Haman, der havde en ledende rolle ved kongens hof, vred på Mordokaj, fordi han ikke ville kaste sig på knæ for ham. Haman lagde en plan for at tilintetgøre Mordokaj og alle jøderne.

Mordokaj forstod denne alvorlige fare, som hængte over hans folk og han bønfaldt Ester om at søge hjælp hos kongen: »For hvis du virkelig tier i denne situation, vil der komme hjælp og redning til jøderne andetsteds fra; men du og dit fædrene hus vil gå til grunde. Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed« (Est 4:14).

Tænk over Esters dilemma: Det var imod loven at nærme sig kongen uden at blive kaldt på. En sådan gerning blev straffet med døden. Hvis hun tav, ville hun kunne nyde et liv i luksus og magelighed. Hun kunne leve som dronning eller risikere sit liv for at redde sin familie og sit folk. Hun gjorde omkostningerne op og valgte at lytte til sit folks og til sit hjertes ønsker.

Hun bad Mordokaj om at samle alle jøderne i Susa og faste i tre dage for hende, så ville hun og hendes piger gøre det samme. Derpå sagde hun: »Derefter vil jeg gå til kongen, selvom det er mod loven. Skal jeg dø, så lad mig dø!« (Est 4:16).

Ester, der havde forberedt sig åndeligt, nærmede sig kongen. Han modtog hende, hvorefter hun inviterede kongen og Haman til en fest, som hun havde arrangeret. I løbet af festen blev Hamans plot afsløret og Mordokaj æret. *Ester, der var født med henblik på en situation som denne, havde reddet en nation.*

Overalt, hvor jeg har rejst, uanset om det har været i Finland, Idaho, Brasilien, Washington D.C. eller Rusland, har jeg været vidne til Jesu Kristi evangelium i aktion, og det strålende lys, som evangeliet bringer til de modige og trofaste søstres ansigter. Ånden har vidnet for mig om, at vi hver især er blevet født 'med henblik på en situation som denne'.

Jeg siger til hver eneste af jer, uanset nationalitet, race, social status eller individuelle talenter, uanset om du er gift, enlig eller enke, uanset om du er blevet født ind i Kirken eller er nyomvendt og den eneste i din familie, som er medlem af Kirken: »Velkommen hjem!« Hjælpeforeningen er dit hjem, og du er en integreret del af et verdensomspændende søsterfællesskab med en guddommelig mission.

Profeten Joseph Smith lærte os, at Kirken ikke var fuldt ud organiseret, førend Hjælpeforeningen var blevet organiseret – præstedømmet for mændene og Hjælpeforeningen for kvinderne. Han sagde: »Jeg drejer nu på jeres vegne nøglen i Herrens navn, og denne forening skal fryde sig, og kundskab og intelligens skal flyde ned fra denne tid.«[1] Han sagde endvidere:

»Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke holdes tilbage fra at være jeres medarbejdere.«[2]

Da Hjælpeforeningen første gang blev organiseret i 1842, var der 18 kvinder til stede. Fra denne gruppe på 18 mennesker voksede Hjælpeforeningen til flere end 100.000 ved sin 100 års fødselsdag i 1942. Kirken regner med, at der ved udgangen af 1997 vil være flere end 4.100.000 medlemmer af Hjælpeforeningen i 160 lande, en nettotilgang på 4 millioner på 55 år. Kan I forestille jer Hjælpeforeningens vækst i løbet de næste 10 til 50 år?

Når I tænker på de milliarder af mennesker, som er blevet født i løbet af verdens historie, har I så nogen sinde spekuleret på, hvorfor I er blevet født på netop dette tidspunkt? På trods af de store udfordringer, som vi enkeltvis og samlet står over for i dag, så er jeg sikker på, at I vil være enige med mig i, at det er en vidunderlig tid at leve i. Der har gennem hele verdens historie ikke været en mere spændende tid at leve på jorden. Er I klar over, at I er blevet udvalgt til at blive født med henblik på en situation som denne?

Den højeste prioritet for Hjælpeforeningens præsidentskab er *at styrke vore søstre åndeligt, både enkeltvis og samlet.*

Søstre, vi må lige som Ester *forberede os til vores tid, for vores tid er kommet.* Vi må besidde den åndelige styrke, der skal til for at overvinde vore udfordringer, lægge vore fejl på alteret og give vores liv til Herren. Vi må fokusere vore prioriteter på at bidrage, i det omfang vi er i stand hertil, til opbygningen af Guds rige gennem tjeneste i Hjælpeforeningen.

Tillad mig at læse et brev, som jeg fik for nogle uger siden:[3]

»Jeg skriver bare for at sige, at jeg er min himmelske Fader taknemmelig. Jeg er ham taknemmelig for Hjælpeforeningen. Årsagen er denne: Jeg har forsøgt at omvende mig og lade Herren vejlede mig, men følte stadig, at der fandtes et bestemt ønske dybt i mit hjerte, som aldrig ville blive opfyldt, og at uanset hvor hårdt jeg

prøvede, *kunne jeg ikke kontrollere forhold eller andre mennesker.* Jeg troede, at Herren ville forstå og hjælpe med til sørge for disse udækkede behov, hvis jeg bare stolede på ham. Så stødte jeg på præsident Boyd K. Packers ord:

'Hvert eneste behov vil blive opfyldt, både nu og i evighederne; alt, hvad I mangler eller har lidt, vil blive udlignet. Alt dette kan komme til jer og komme hurtigt, når I er hengivne over for Hjælpeforeningen.'«[4]

Brevet fortsætter: »Kunne det være svaret? At Frelseren måske ville hjælpe mig gennem tjeneste over for andre? Jeg er sikker på, at der findes mange søstre, som har tabt modet. Søstre, kender I til dette løfte? Vil I tage troens spring sammen med mig? Jeg er ikke sikker på, hvornår svarene kommer, men jeg tror, at de vil komme. Mine bønner bliver allerede besvaret på en måde, som jeg aldrig ville have troet mulig. Jeg ved, at han tænker på mig, og jeg beder til, at han fortsat vil vejlede mig trygt og sikkert til at leve hos ham igen. Jeg beder om, at disse ord kan give håb til alle, der har behov for at håbe.«

Jeg vil gerne illustrere opfyldelsen af præsident Packers ord hos en søster i Hjælpeforeningen i Fredericksburg, Virginia. Denne søster var trofast. Hun sluttede sig til Kirken for 18 år siden og troede af hele sit hjerte, at hun ville få en familie i Jesu Kristi evangelium. Men hendes mand var imidlertid ikke rede til at foretage de nødvendige forandringer i sit liv. Han støttede hendes beslutning, men ville ikke tilslutte sig. Hun havde to sønner, som påvirkedes af ægtemandens beslutninger. I løbet af hendes kamp gav en kær søster hende et bånd med en tale af ældste M. Russell Ballard. Af denne tale lærte hun, at tro og tvivl ikke kan være i sindet på samme tid. Hun lærte at holde fast i det håb, at Herren vil støtte hende i hendes retskafne ønsker, hvis hun forblev trofast. Hun fortalte det ikke til nogen, men satte et mål for sin mands dåb og for sine sønners reaktivering. Nye ideer tilflød hende i forbindelse med, hvad hun skulle gøre for at få dette storslåede løfte til at gå i opfyldelse. Hun begyndte langsomt, men sikkert at se en udvikling. Hendes mand accepterede udfordringen om *at modtage missionærlektionerne igen, og hendes sønner følte en ny ånd i deres hjem og begyndte at reagere positivt.* Det første, der skete, var, at begge sønner blev aktive i Kirken igen. Og til sidst blev hendes mand døbt og modtog præstedømmet. Det var ikke et tilfælde, at hendes mands dåb skete i løbet af tre uger i forhold til den dato, som denne trofaste søster havde sat som sit mål for at forene sin familie i Jesu Kristi evangelium.[5]

Søstre, hvis I følger dette råd, vil I blive et redskab i Herrens værk på samme måde som de store kvinder blev det på Bibelens tid og som pionersøstrene var det i genoprettelsen. Det vil ske i det omfang, vi opnår tro på Herren Jesus Kristus og lever for at udføre hans værk, mens vi er her på denne jord.

Præsidentskabet og bestyrelsen for Hjælpeforeningen har fastsat retningslinierne for Hjælpeforeningen. De er som følger:

1. Opbygge troen på Herren Jesus Kristus og undervise i lærdommene i Guds rige.
2. Fremhæve den enkeltes guddommelige værdi.
3. Tjene, støtte og opbygge hver eneste søster.
4. Vise kærlighed og omsorg for de trængende.
5. Styrke og beskytte familierne og ære vores arv.
6. Fuldt ud deltage i præstedømmets velsignelser.

Vi glæder os ligeledes over den nye læseplan for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen.

Hjælpeforeningens præsidentskab kan benytte mødet den første søndag i måneden til at undervise Hjælpeforeningen om formålet med Hjælpeforeningen og videregive de instruktioner, som præstedømmets ledere har drøftet ved velfærds- og wardsrådsmøder. Præsidentskabet kan fastlægge korte diskussioner om evangeliets principper og kan medtage eksempler, der kan opbygge søsterfællesskabets bånd, lære dem færdigheder i at betjene hinanden og støtte Kirkens mission. Søstrene vil også blive givet mulighed for at bære vidnesbyrd.

Den anden og tredje søndag i måneden vil kvorummerne i Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen studere *Kirkens præsidenters lærdomme,* begyndende med præsident Brigham Young i 1998 og 1999. Disse lektioner er inspireret til vor tid. Vi vil lære de lærdomme, sandheder og løfter, som er givet til os, hvis vi vil efterleve dem.

Den fjerde søndag i hver måned vil vi blive undervist ud fra hæftet *Vor tids lærdomme,* som indeholder emner udvalgt af Det Første Præsidentskab. Vi glæder os meget over den tro, enhed og de visioner, som vil fremkomme gennem dette inspirerede materiale.

Hjælpeforeningen giver os store løfter, og vi får løfter, når vi stræber efter at gøre vor himmelske Faders vilje. Hvis vi opnår en forståelse for denne organisation, kan

dens mulighed for at påvirke nå verden. Vi står hver især over for udfordringer i vores eget liv, og disse udfordringer er lige så forskellige som Hjælpeforeningens søstre er forskellige. Men ét er sikkert, *sandhederne i Jesus Kristi evangelium kan på fuldkommen vis anvendes på jeres udfordringer og situation så vel som på mine forhold, hvis vi blot er tålmodige og nærer tro.* Vi er alle sammen blevet født for at møde og for at overvinde vore udfordringer med henblik på en situation som denne.

Lad mig til slut fortælle jer om en kvinde, hvis liv viste de prøvelser, løfter og hengivenhed, som hun nærede for Hjælpeforeningen.

For mange år siden rejste en trofast far og mor med tre af deres seks døtre fra Utah til Washington. Godt 20 kilometer efter byen Baker i Oregon, mistede føreren kontrollen med bilen, som kørte af vejen og rullede rundt to og en halv gang. Anden gang, den rullede rundt, blev moderen, som kørte, og hendes yngste datter, der var 10 år gammel, kastet ud af bilen. Bilen kunne ikke rulle rundt den tredje gang, men faldt med hele sin vægt ned over moderen og datteren. Faderen var med det samme klar over, at hvis bilen ikke blev flyttet øjeblikkeligt, ville hans hustru dø. Han bøjede sit hoved i ydmyg bøn og løftede derpå den store Buick, hvis hjul stadig drejede rundt. Den yngste datter kravlede ud fra under bilen, mens hans 12-årige datter trak sin mor fri fra bilen. Moderen var hårdt såret og havde frygtelige smerter. Mens faderen så til de andre, knælede den 12-årige datter ned ved siden af sin mor for at trøste hende. Moderen rakte ud efter datterens hånd og sagde: »Husk altid, hvem du er, og vær altid en god pige.«

Ambulancen kom hurtigt, og moderen blev hurtigt kørt til det nærmeste hospital. I de kritiske øjeblikke den aften, hvor moderen vaklede mellem liv og død, bønfaldt hun sin Fader i Himlen om at skåne hendes liv længe nok til, at hun kunne se sine seks døtre gift med værdige mænd i Herrens hus. Hun lovede ham, at hvis han ville imødekomme dette retskafne ønske, så ville hun være parat til at dø, og hun give sit liv til ham.

I løbet af de efterfølgende dage og uger kom denne kvinde sig langsomt, men mirakuløst, indtil hun fuldstændig kom sig fra de livsfarlige kvæstelser. Mere hengiven end nogen sinde før tjente hun Herren og fokuserede sin opmærksomhed på at opdrage sine seks døtre i retskaffenhed.

År senere, mens hun tjente som præsidentinde for stavens Hjælpeforening i Clearfield i Utah, overværede hun, da hendes yngste datter blev gift for tid og al evighed. Denne dag blev opfyldelsen af en hellig pagt mellem en af Guds elskede døtre og hendes kærlige himmelske Fader. Kvinden og hendes mand stod sammen med deres seks døtre og deres evige ægtefæller sammen i Herrens hus. Hendes oprigtige bøn fra en hospitalsseng mange år før var blevet hørt og opfyldt.

Fra den dag af blev kvindens helbred hurtigt forværret af kræftens hærgen. Hendes tilstand blev forværret, så hun ikke længere kunne fortsætte i sin kaldelse som præsidentinde for Hjælpeforeningen i staven. Som resultat accepterede hun modvilligt at blive afløst få uger, inden hun afklaret og taknemmelig gik videre til evigheden og vendte tilbage til en himmelsk Fader, som var opmærksom på hende.

Søstre, denne 12-årige pige, som knælede ved siden af vejen ved sin moders side for så mange år siden, står her foran jer som et vidnesbyrd om, at:

»Hvert eneste behov vil blive opfyldt, både nu og i evighederne; alt, hvad I mangler eller har lidt, vil blive udlignet. Alt dette kan komme til jer og komme hurtigt, når I er hengivne over for Hjælpeforeningen.«[6]

Vor himmelske Fader har givet os en fuldkommen vejledning. Må vi have tro og indsigt til at modtage de velsignelser, som vil lette vore byrder, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *History of the Church,* 4:607.
2. *History of the Church,* 4:605.
3. Brugt med tilladelse.
4. »The Circle of Sisters,« *Ensign,* nov. 1980, s. 109.
5. Brugt med tilladelse.
6. *Ensign,* nov. 1980, s. 110.

Skab jer sikre steder

Virginia U. Jensen
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

En retfærdig kvindes styrke og indflydelse er storslået. Hendes muligheder for at skabe sikre tilflugtsteder for kæmpende sjæle er rigelige.

Godaften, søstre. Vi har glædet os til at mødes med jer i aften.

Jeg vil gerne takke jer for jeres mange kort og breve, og frem for alt ønsker jeg at takke for jeres bønner på vore vegne. Vi erkender taknemmeligt og ydmygt de storslåede præstedømmeledederes og vor himmelske Faders vejledende, belærende hånd.

For nyligt tog jeg mit treårige barnebarn med til et nadvermøde, hvor en ung mand talte, før han skulle rejse på mission. Jeg havde taget de sædvanlige bøger og ting med for at opmuntre hende til at være ærbødig, men hun er en intelligent og energisk lille pige, så på et tidspunkt stod hun op ved siden af mig på bænken, så hun kunne se den missionær, som talte. Så hviskede jeg til hende: »Denne unge mand skal på mission, og det betyder, at han skal bo langt hjemmefra og gå rundt og fortælle folk om Jesus.« Hun så rundt i kirkesalen, der var fyldt med mennesker, og sagde: »Nå, hvor er så Jesus?« Hun havde set billeder af ham i Primary, men hun kunne ikke finde ham i forsamlingen.

Jeg kan ikke udtrykke, hvor glad jeg var, fordi jeg kunne fortælle hende, hvor Jesus er. I henhold til hendes forståelse vil jeg fortælle hende, hvem han er, hvad han har gjort for hende og for mig, og hvad han kan betyde for hende. Ved denne lejlighed blev jeg mindet om den store mulighed, vi som kvinder har for at påvirke dem, der er omkring os. Jeg elsker mine børn og mine børnebørn, og jeg ønsker, at de skal være i sikkerhed. Af og til er denne verden et uhyggeligt sted at være. Jeg tror imidlertid, at kvinder har enestående muligheder og særlige gaver til at beskytte, nære og påvirke andre. Vi kan skabe »sikre steder«, hvor ægteskaber, børn og familier kan trives og undgå verdens ondskab.

I 1978 sagde præsident Spencer W. Kimball, da han talte til et hovedmøde for kvinderne: »At være en retfærdig kvinde er ærefuldt i enhver tidsperiode. Det er en særlig ædel kaldelse at være en retfærdig kvinde i denne sidste uddeling på jorden før Frelserens andet komme. Den retfærdige kvindes styrke og indflydelse i vore dage kan være 10 gange så stærk som i mere fredelige tider. Hun er blevet anbragt her for at hjælpe med at berige, beskytte og værne om hjemmet, der er samfundets grundlæggende og ædleste institution. Andre institutioner i samfundet vakler måske og slår fejl, men den retfærdige kvinde kan hjælpe med at redde hjemmet, der måske er det sidste og eneste tilflugtssted for nogle mennesker midt i storme og ufred« (*Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 165).

I 1996 sagde præsident Gordon B. Hinckley: »I søstre er i virkeligheden dem, der opbygger nationen, uanset hvor I bor, for I har skabt hjem med styrke, fred og tryghed. Disse hjem bliver enhver nations rygrad« (*Stjernen*, jan. 1997, s. 65).

Dette er et vidunderligt tidspunkt at leve på jorden. Vor tid blev set i syner af mange af profeterne gennem tidsaldrene. Den skulle kaldes tidernes fyldes uddeling, fordi evangeliet skulle gengives i dets fylde, så de, som lever i denne tid, kunne blive velsignet. Alle, som vil høre det glædelige budskab, har privilegiet af at have fuldstændig adgang til Jesu Kristi evangeliums frelsende og ophøjede ordinanser samt den fred og lykke, det giver den enkelte og familierne.

Fader Lehi lærte os: »Det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11). Da profeterne forudså og profeterede om denne glædelige tid, så advarede de os også om, at det vil være en tid med ugudelighed (se 2 Tim 3:1-9, 13), en

tid med trængsel (se Matt 24:21) og en tid med ondskab (se L&P 27:15), hvor »alle ting skal være i bevægelse« (L&P 88:91).

Søstre, jeg tror ikke, at I og jeg er her på dette enestående tidspunkt ved et tilfælde. Jeg tror, som Ester fordums, at det var »med henblik på en situation som denne« (Est 4:14), at vi kom her, hvor vores indflydelse, vores eksempel, vores styrke og vores tro kan stå som et værn mod det ondes tidevandsbølge, som truer med at opsluge vore hjem, vore familier og vore kære.

Der er en spændende historie i Mormons Bog, der begynder i kapitel 48 i Almas Bog. Det er et tidspunkt med fare og tumult for den nephitiske nation. Deres fjender har svoret at ville tilintetgøre dem og tage dem til fange. På trods af det, som ser ud til at være umuligt, skulle deres anfører, Moroni, finde en måde at forsvare sit folk på – skabe et sikkert sted for dem. Han befaler sit folk at grave dybe grave og opkaste store jordvolde rundt om byerne. Senere forbedrer han sine tidligere forsvarsværker ved at tilføje brystværn med stærke og høje palisader og til sidst tårne, så de kunne se ud over palisaderne. Så effektiv er hans strategi, at lamaniternes hær bliver overrasket og helt magtesløse, selv om de er mange flere end nephiterne. Nephiterne er i sikkerhed inde i deres byer og driver lamaniterne tilbage.

Mens Moronis fjender tilegnede sig magt ved svig og bedrageri, gav Moroni nephiterne kraft ved at undervise dem i at være trofast over for Gud (se Alma 48:7). Hvordan sørger vi for, som hærføreren Moroni, at skabe sikre steder for dem, som vi færdes blandt, i disse af og til meget farefulde tider? Vi kan begynde ved at følge den formaning, som findes i 1 Timotheus 4:12: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«

Da jeg var 10 år gammel sad jeg ved et nadvermøde og iagttog min smukke mor, da hun stod på forhøjningen og fortalte om sine erfaringer som ung missionær i missionen i Sydstaterne. Hun sammenlignede det at bringe nogen til dåb med den spændende oplevelse, det er at bringe et nyt barn til verden. Hun bar sit vidnesbyrd med styrke og overbevisning. Hun behøvede ikke at fortælle mig, at missionering var vigtigt, hendes eksempel sagde det hele. Hun behøvede ikke at fortælle mig, hvad et vidnesbyrd var, fordi jeg følte det den dag, da jeg hørte hende dele sit med wardet og med mig. Der er mennesker overalt omkring os, som har brug for den hjælp, vores gode eksempel giver. Præsident Gordon B. Hinckley sagde: »Den mest overtalende pjece om evangeliet er et eksemplarisk liv, levet af en trofast sidste dages hellig« (*Den danske Stjerne*, okt 1982, s. 94).

I Primary synger vi: »Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed, thi det giver fred« (*Børnenes Sangbog*, s. 68). Frem for alt viste hærføreren Moroni sit folk, at Herren ville vejlede dem, hvis de holdt hans befalinger. En kvinde, som holder befalingerne, bruger vor himmelske Faders plan til at bygge et sikkert sted til sig selv og sin familie. De, som er sammen med hende, ved, at de kan stole på hende. De kan føle tryghed og fred i hendes indflydelse. Overholdelse af Herrens befalinger er grundvolden i hendes fæstning.

For at kunne sørge for sikkerhed for dem, som er omkring os, må vi som søstre øge vores kundskab om alle åndelige sager. Vi skal lære og gå fremad i forståelse og undervise vore børn i det, som vil gøre dem mindst mulig sårbare over for bedrag og over for deres planer, som forener sig mod retfærdighed. Uvidenhed er ikke lyksalighed; det er farligt.

I Lære og Pagter afsnit 68 får forældre befaling om at undervise deres børn i det gengivne evangeliums enkle, frelsende sandheder. Vore hjem skal være centre for evangelisk undervisning. Ældste Neal A. Maxwell sagde: »Når forældre ikke videregiver vidnesbyrd og teologi sammen med almindelig anstændighed, er disse familier kun én generation fra en alvorlig åndelig nedtur, for de har mistet deres åndelige kraft. Høstens lov ses intet sted mere tydeligt og er intet sted mere ubønhørlig end i familiens have!« (*Stjernen*, juli 1994, s. 87). Ligesom de to tusinde unge krigere i Mormons Bog kan vore børn motiveres, velsignes og mest af alt beskyttes af tro og vise råd fra retfærdige mødre.

Oprigtig bøn kan være mere effektiv til at beskytte vore familier end de jordiske volde, som Moroni opbyggede rundt om nephiternes byer. Det er umuligt at knæle ned og fortælle Herren om vore problemer, uden at vores hjerte bliver formildet. De forandringer, som det at bede forårsa-

ger i vore hjem, er talrige. Det genopretter fred og giver håb. Det opløfter tyngede sind og helbreder syndens sår. Det genopretter perspektiv, så vi kan anerkende vore velsignelser midt i vore prøvelser. Endelig vejleder det os, når vi skal træffe beslutninger. Det var i forbindelse med bøn, at profeten Joseph Smith indledte genoprettelsen af det sande evangelium i de sidste dage. Han var blevet undervist i at bede ved hans mors, Lucy Mack Smiths, storslåede eksempel.

En mandag aften for ikke så længe siden gik jeg forbi en legeplads, hvor en ung familie var ved at vælge hold til en leg. Jeg hørte et af børnene råbe: »Mor, vælg mig.« Da jeg gik videre, kunne jeg ikke få disse ord ud af hovedet. Livet i vore dages verden kræver en masse af en kvindes ressourcer i form af tid og energi. Vi kan vælge at anvende vore talenter på flere områder end nogensinde før, men der er kun få af disse områder, hvor vores indflydelse er uerstattelig. Jeg kan forestille mig børn i verden sige: »Når du beslutter, hvor du vil bruge den tid og de gaver, som Gud har givet dig, mor, så vælg mig.« Så tænkte jeg på, at ældre bedstemødre, som måske er ensomme eller for skrøbelige til at gå ud alene, kan sige: »Barnebarn, når du leder efter en ven, som du kan gå i biografen med eller til frokost med, så vælg mig.« Jeg tænkte på, at enlige mødre, som måske vil påskønne muligheden for at deres børn kunne blive påvirket af en retfærdig præstedømmebærer, kunne sige: »Næste, når du leder efter nogen til at indbyde til en familieaften, så vælg mig og mine.« Disse valg, søstre, skaber sikre steder, ikke alene for vore egne hjem, men for vores nabolag, vore ward og vore samfund.

Joseph Smith sammenlignede livet med et hjul, som vi bevæger os rundt på. Han sagde: »Nogle gange er vi øverst oppe på hjulet, og en anden er nederst. Men på et tidspunkt vil det være omvendt« (citeret i Truman G. Madsen, *The Highest in Us*, s. 26). Det er derfor, vi har brug for hinanden. Der er tidspunkter, hvor vi er oppe, og så kan vi opløfte andre. Men vores tur til at blive opløftet, vil uvægerligt komme!

For et år siden ved oktoberkonferencen bad præsident Hinckley os om noget og sagde: »Der er enker, som længes efter venlige stemmer og en ånd af ivrig interesse, som afspejler kærlighed. Der er nogle, som engang var varme i troen, men hvis tro er blevet kold. Mange af dem ønsker at komme tilbage, men ved ikke helt, hvordan man gør. De har brug for venlige hænder, som rækker ud til dem. Med en lille indsats kan mange af dem igen blive ført tilbage til festmåltidet ved Herrens bord« (*Stjernen*, jan. 1997, s. 83).

Når som helst vi opløfter en anden, skaber vi i virkeligheden sikre steder for dem. Præsident Kimball havde ret. En retfærdig kvindes styrke og indflydelse er storslået. Hendes muligheder for at skabe sikre tilflugtsteder for kæmpende sjæle er rigelige.

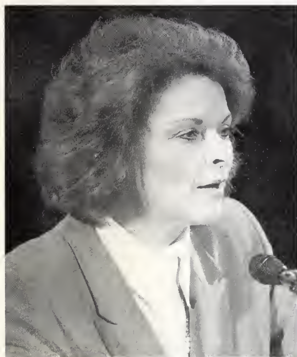
Jeg ønsker, at I skal kende til min kundskab om, at vor himmelske Fader er virkelig. Han lever, og han elsker os højere, end vi kan begribe. Han sendte sin søn, Jesus Kristus, til os for at sone for vore synder. Gennem Joseph Smith gengav han det sande evangelium til jorden. Han vejleder og leder vores profet i dag. Lad os være som hærføreren, Moroni, der brugte alle tilgængelige ressourcer for at beskytte det, som er dyrebart for os og for vor himmelske Fader. At vi må gøre dette med visdom, hengivenhed og fornyet forpligtelse er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Er du den kvinde, jeg tror, du er?

Sheri L. Dew
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Er jeg den kvinde … jeg ønsker at være? Og endnu vigtigere, er jeg den kvinde, som Frelseren har brug for, at jeg er?

Jeg voksede op på en gård i Kansas, hvor vi boede ved siden af bedstemor Dew, og jeg fulgte hende alle vegne. Vi tog alle steder hen sammen – til banken, lægen, morgenmenneskernes haveklub og til en uendelig række kirkemøder. Når det kom til evangeliet, var bedstemor nidkær. Hun talte om Kirken når som helst og med hvem som helst – også sit ældste barnebarn.

Jeg glemmer aldrig en samtale, som hun og jeg havde en aften, hvor vi kørte hjem fra endnu et møde. Det begyndte, da jeg brasede ud med et spørgsmål, som fór gennem mine otte-årige sind: »Bedstemor, hvad nu hvis evangeliet ikke er sandt, og vi har gået til alle disse møder for ingenting?« Var jeg ikke en charmerende otte-årig? »Sheri, det behøver du ikke at bekymre dig om, for jeg ved, at evangeliet er sandt.«

Jeg udfordrede hende: »*Hvordan* kan du vide det helt sikkert?«

Der gik flere sekunder, før hun langsomt sagde: »Jeg *ved* helt sikkert, at evangeliet er sandt, for Helligånden har fortalt mig, at Jesus Kristus er vores Frelser, og at dette er hans Kirke.« Hun holdt en pause, og så tilføjede hun noget, som jeg aldrig vil glemme: »Og Sheri, han vil også fortælle dig det, og når han gør det, kan dit liv aldrig blive det samme igen.«

Jeg husker stadig tydeligt, hvad dernæst skete. En følelse, som jeg aldrig før havde følt, fyldte min krop, og så begyndte jeg at græde. Selv om jeg ikke forstod grunden til mit udbrud, er jeg sikker på, at bedstemor indså nøjagtig, hvad der skete – at Ånden vidnede for mig om, at det, hun havde sagt, var sandt.

Jeg er taknemmelig for i aften at bevidne, at i de efterfølgende år *har* jeg selv fået at vide, at Jesus er Kristus, vor Frelser og vor Forløser. Og med den viden er mit liv blevet forandret for evigt.

Profeter, fra fordums og vores tid, har opfordret os til at komme til Kristus (se Moroni 10:30). Præsident Gordon B. Hinckley har sagt, at »[Jesus Kristus] er den centrale figur i vores teologi og vores tro. Enhver sidste dages hellig har ansvar for med sikkerhed at vide, at Jesus er den opstandne, levende Søn af den levende Gud« (*Den Danske Stjerne*, okt. 1983, s. 144).

Formaningen om at »komme til Kristus« er kernen, om hvilken alt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og således også i Hjælpeforeningen, er centreret – og med god grund. Ordet *komme* antyder en handling fra *vores* side. I det kendte skriftsted i Det Nye Testamente, der handler om livet efter døden, hvor mange vil tale deres sag for Herren ved at nævne alle deres gode gerninger, svarer Kristus: »Jeg har aldrig kendt jer« (Matt 7:23). Men Joseph Smiths inspirerede oversættelse af samme sted angiver en dyb forskel – »I har aldrig kendt mig« (JSO Matt. 7:33; fremhævelse tilføjet) – som helt og holdent lægger ansvaret for at komme til Frelseren på vores skuldre. Jesus Kristus har selv lovet: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer« (L&P 88:63).

Der er ingen smuthuller eller undtagelser i hans opfordring. *Vi* er dem, der skal afgøre, om vi vil komme til ham eller ej. Det er op til os at holde os nær til, søge, bede og banke på. Og jo mere vi ved om Herren – altså jo mere vi oplever hans nåde, hengivenhed og villighed til at lede os, selv når vi måske ikke føler os værdige til hans vejledning – desto mere sikre bliver vi på, at han vil besvare vore anmodninger.

Efterhånden som vi øger vores forbindelse med ham, lærer vi selv, at han aldrig vil forråde os, aldrig vende sig bort eller ændre sine betingelser for at komme til ham. Han fastholder sin opmærksomhed til os, hans søskende.

Der er mange måder, hvorpå man kan komme nær til, søge, bede og banke på. Hvis for eksempel jeres bønner til vor himmelske Fader i Kristi navn er blevet en smule overfladiske, vil I så igen sætte jer for at bede meningsfulde bønner, bedt med god tid på et ensomt sted og med et angergivent hjerte? Hvis I endnu ikke værdsætter den fred og den kraft, der er i at komme i templet, vil I så deltage i ordinanserne i Herrens hus, så ofte som jeres forhold tillader det? Hvis I endnu ikke har mærket, at fordybelse i skriften øger jeres opmærksomhed på Ånden, vil I så

overveje at indarbejde Guds ord i jeres liv mere konsekvent? Det ville være et vidunderligt tidspunkt at begynde i aften.

Disse forsøg og mange andre øger vores forbindelse til Jesus Kristus. Når vores vidnesbyrd om ham vokser og modnes, begynder vi at bekymre os mere om livet for evigt end om livet i dag, og vi har intet andet valg eller ønske end at gøre det, som han har brug for, at vi gør, for at leve som han har bedt os om at leve. Præsident Ezra Taft Benson belærte således: »Når man vælger at følge Kristus, vælger man at blive ændret« (*Ensign*, nov. 1985, s. 5). Det er, som bedstemor sagde til mig: »Når du har et vidnesbyrd om Jesus Kristus, kan dit liv aldrig blive det samme igen.«

For ikke så længe siden besøgte jeg et ward ved Oregons vidunderlige kyst. Ved slutningen af nadvermødet blev jeg en smule overrasket, da en kvinde kom hen til mig og spurgte: »Er du den kvinde, jeg tror, du er?« Hendes spørgsmål drejede sig om min identitet, men det er et, som har forfulgt mig. *Er* jeg den kvinde, som jeg tror, jeg er, den kvinde, jeg ønsker at være? Og endnu vigtigere, er jeg den kvinde, som Frelseren har brug for, at jeg er?

Der er en forbindelse mellem spørgsmålet fra min veninde i Oregon og det, som jeg lærte af bedstemor, for der er en direkte forbindelse mellem det, vi føler for Jesus Kristus, og hvordan vi ser på os selv. Vi kan ikke øge vores hengivenhed til Frelseren uden også at opnå en større følelse af formål, identitet og overbevisning.

Jeg **elsker** Nauvoo. Og hver gang jeg besøger Josephs by, går jeg til enden af Parley Street, hvor de hellige stillede deres vogne op på række, da de forberedte sig til at evakuere byen. Der prøver jeg at forestille mig, hvad vores pionersøstre må have følt, da de læssede den smule, de havde, op i en vogn, kastede et sidste blik på deres hjem og så fulgte deres tro og begav sig ud i ødemarken.

Jeg græder altid på Parley Street, fordi jeg ikke kan lade være med at tænke: »Ville jeg have læsset den vogn? Ville mit vidnesbyrd om en nutidig profet og Jesus Kristus have været stærkt nok til at jeg have forladt alt og taget hvor som helst hen?«

Måske er der ingen af os i denne forsamling, der vil blive kaldet til at lide afsavn på grund af det, som vi tror på. Men vi er blevet kaldet til at leve i en tid, hvor kløften mellem menneskets filosofi og Herrens lærdomme er større end nogensinde.

Dette er en tid, hvor modstanderen har indledt et altomfattende angreb på kvindeligheden, fordi han ved – han ved fuldstændig – at en retfærdig kvindes indflydelse er enorm stor og at den strækker sig over generationer. Han vil have os til ikke at interessere os for ægteskab og moderskab, blive forvirrede af verdens syn på mænd og kvinder, for plagede af livets tempo til virkelig at efterleve evangeliet og lade det gennemtrænge vores sjæl. Koste hvad det vil, ønsker han at holde os på en vis afstand fra Jesus Kristus. For hvis vi ikke kommer til Kristus, hvilket vil sige, at vi aldrig overgiver ham vores liv, vil vi gå gennem vores prøvestand her alene i stedet for at opleve det, som Frelseren lovede, da han sagde: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28).

Vi står hver dag for enden af vores egen Parley Street. Herren havde brug for denne Kirkes kvinders styrke, da genoprettelsens frø blev sået og næret. Og han har brug for os i dag. Han har brug for, at vi forsvarer det, som er ret, selv når det er upopulært at gøre det. Han har brug for, at vi udvikler åndelig modenhed for at høre Herrens røst og indse modstanderes bedrag. Han glæder sig over kvinder, der nøje holder deres pagter, kvinder der ærer præstedømmets magt, kvinder der er villige til at sige: »Du skal lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører den bedre verden til« (L&P 25:10). Han har brug for, at vi bliver alt det, vi kan blive, at »stå op og lade [vores] lys skinne, så [vores] lys må blive et banner for folkene« (L&P 115:5).

Er vi de kvinder, som Herren har brug for, at vi er? Har vi fået et vidnesbyrd om Jesus Kristus, så vores liv simpelthen ikke kan blive det sammen igen?

For blot nogle få uger siden havde jeg mulighed for kort at tale med præsident Hinckley. Som svar på et spørgsmål om min kaldelse, sagde jeg: »Jeg elsker at komme ud sammen med Kirkens kvinder. De er *så gode*.« Han rettede mig straks: »Nej, Sheri. De er ikke gode. *De er alletiders!*«

Jeg tager profeterne på ordet. Og vores profet har tiltro til os. Han tror på vores åndelige styrke og vores ukuelighed, på vores tro så vel som vores trofasthed. Uanset jeres ægteskabelige status, jeres alder eller det sprog, I taler, er I hver især en elsket åndelig datter af vor himmelske Fader, hvis skæbne er at spille en afgørende rolle i det evangeliske riges videre fremgang. Eliza R. Snow udtalte, at »det er vores *pligt* hver især at være en hellig kvinde … Der er ingen søster, som er så isoleret, og hvis virkefelt er så snævert, at hun ikke kan gøre en hel del for at etablere Guds rige på jorden« (*Woman's Exponent*, 15 sep. 1873, s. 62; fremhævelse tilføjet).

Kan I huske bedstemor? Hun levede et ydmygt liv i et ubemærket hjørne af vingården. Nu er der kun ganske få mennesker, som endnu lever, der husker hende.

Men jeg kan huske hende. Selv om hun døde, da jeg kun var 11, blev mit liv yderst påvirket af denne ene trofaste kvinde. På samme måde er hver og en af os af afgørende betydning for Herren sag. Hvor meget godt kunne vi ikke gøre, hvis vi i dette øjeblik atter giver os hen til ham, som er vores Forløser og vores Redningsmand? Hvor megen retfærdig indflydelse kunne vi have, hvis vi sluttede os til Unge Piger i deres løfte om at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder?« (Mosiah 18:9).

Heldigvis står vi alle sammen i dette. Uanset hvor I tjener i denne Kirke, søstre, er I medlemmer af Hjælpeforeningen, Herrens organisation for kvinder. Er vi de kvinder, som Herren har brug for, at vi er?

Må vi sætte os for at gøre det bare en lille smule bedre, end vi har gjort og i denne proces samle vores styrke for at lede verdens kvinder i alt, som er guddommeligt og forædlende.

Min bedstemor havde ret. Når vi får at vide, at Jesus er Kristus, kan vores liv aldrig blive det samme igen. Sammen med bedstemor bærer jeg vidnesbyrd om, at Frelseren er den eneste kilde til styrke og trøst, som vi kan stole på. Han kom for at trøste os i vores svagheder og for at hele vores knuste hjerte. Han er ivrig efter at løfte os op, hvis vi vil komme til ham.

Jeg ved dette af personlig erfaring. Svar på bønner har ikke altid kommet let eller hurtigt. Men de er altid kommet. Om og om igen har jeg nydt godt af Herrens nåde og vejledende hånd. Jesus Kristus kender vejen, fordi han er vejen. »Thi jeg vil gå foran jer,« lovede han. »Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Moronis sidste vidnesbyrd afstikker vores kurs. »Vågn op og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, tag dit højtidsskrud på, o Zions datter ... Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moroni 10:31-32).

Må vi i denne stund rejse os ved at styrke vores beslutning om at følge vor Frelser og om at være de kvinder, som Herren har brug for, at vi er. Jeg bærer vidnesbyrd om hans nåde og styrke, om hans almægtighed og herlighed, og med forsikring om, at han lever, i det hellige Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Hjælpeforeningens mægtige styrke

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Må vi opnå kundskab ved studium. Må vi gøre hjemmet til en himmel. Må vi finde glæde i at tjene.

Søstre, I er samlet i aften i en af de største forsamlinger af søstre i Hjælpeforeningen nogen sinde. Jeres konference har været opløftende og inspirerende.

Dette møde i aften er det første, der bliver ledet af jeres nye præsidentskab: Præsidentinde Mary Ellen Smoot og hendes rådgivere Virginia Jensen og Sheri Dew. Tidligere præsidentskaber har også tjent med udmærkelse. I aften er vi æret af deres tilstedeværelse og deres tjeneste.

En tanke er gået gennem mit sind, mens jeg forberedte mig til denne mulighed. Jeg har udtrykt det på følgende måde: Kom fortiden i hu, lær af den. Tænk over fremtiden, forbered jer på den. Lev i nutiden, tjen i den. Heri findes den mægtige styrke, som denne kirkes Hjælpeforening har.

Lige fra genoprettelsens første dage har Guds profeter lagt vægt på vigtigheden af jeres organisation. Præsident Brigham Young gav dette råd: »Hør, biskopper, jeres hustruer er kvikke kvinder ... lad dem organisere kvindelige hjælpeforeninger i de forskellige ward. Vi har mange talentfulde kvinder blandt os, og vi ønsker deres hjælp i denne henseende. Nogle kan synes, at dette er en uvæsentlig ting, men det er det ikke; og I vil se, at søstrene er bevægelsens drivende kraft.«[1]

Præsident Lorenzo Snow belærte om, at Hjælpeforeningen er et eksempel på ren gudsdyrkelse. »Apostlen Jakob sagde, at 'en ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud ... at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.'[2] Medlemmerne af Hjælpeforeningen har gennem deres liv i sandhed været eksempler på ren og ægte gudsdyrkelse, for de har betjent dem, der var i nød, de har slået deres kærlige arme om de faderløse og enkerne, og de har bevaret sig uplettet af verden. Jeg kan bære vidnesbyrd om, at der ikke findes mere rene og gudfrygtige kvinder i verden end dem, der er blandt Hjælpeforeningens rækker.«[3]

Jeg kan bevidne sandheden af præsident Snows udtalelse. Hjælpeforeningen har altid bestået af dem, der lader andre komme i første række og sig selv i sidste. Jeg kan huske, at da jeg var en lille dreng under den store økonomiske depression i 30'erne, var min mor sekretær og kasserer i Hjælpeforeningen i wardet. Dengang betalte man kontingent for at kunne hjælpe dem, der var i nød. Mor var egentlig ikke bogholder, så far plejede at hjælpe hende. De enkelte bidrag var aldrig så store som en dollar, men var snarere hvad der svarede til 25 øre, 10 øre, 5 øre eller selv nogle få 1-øre.

Jeg lærte mange nyttige ting af min mor. Jeg må have været en meget foretagsom dreng, for mor sagde altid til mig: »Slap af, Tommy, slap af. Du er ved at få Sankt Vejtsdans!« Jeg fandt aldrig ud af, hvad Sankt Vejtsdans var. Jeg vidste kun, at mor sagde, at jeg var ved at få det – og sådan, som hun sagde ordene, antog jeg, at det var en alvorlig sygdom.

Eftersom vi kun boede et par blokke fra jernbaneskinnerne, var der ofte

mænd uden arbejde og uden penge til at købe mad, der forlod toget og kom hen til vores hus for at få noget at spise. Sådanne mænd var altid høflige. De tilbød at gøre at stykke arbejde for maden. I mit sind er der et uudsletteligt indprentet billede af en udmagret og sulten mand, der står ved vores køkkendør med sin hat i hånden og beder om mad. Mor bød en sådan besøgende velkommen og viste ham hen til køkkenvasken og bad ham vaske sig, mens hun tilberedte noget mad til ham, som han kunne spise. Hun slækkede aldrig på kvaliteten eller mængden. Den besøgende spiste nøjagtig den samme frokost som min far. Mens han slugte maden, benyttede mor muligheden for at råde ham til at vende tilbage til sit hjem og sin familie. Da han rejste sig, havde han fået fysisk og åndelig næring. Disse mænd glemte aldrig at sige »Tak.« Tårerne i deres øjne afslørede i det stille deres hjertes taknemmelighed.

Men hvad med i dag? Findes der ikke sultne sjæle, der skal have næring. Skal der ikke udveksles hilsner? Skal der ikke foretages besøg? Mens jeg tænker på vore dages Hjælpeforening, ydmyg over mit privilegium at kunne tale til jer, beder jeg vor himmelske Fader om hans guddommelige vejledning.

I denne ånd har jeg følt, at jeg skulle give hvert medlem af Hjælpeforeningen over hele verden tre mål, som hun bør nå:

1. *Opnå kundskab ved studium.*
2. *Gør hjemmet til en himmel.*
3. *Find glæde i at tjene.*

Lad os se på disse tre mål. Først, *opnå kundskab ved studium.* I en vigtig åbenbaring, der har indvirkning på os alle, har Herren sagt: »Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[4]

Ældste Adam S. Bennion, der var medlem af De Tolvs Råd for adskillige årtier siden og en veluddannet lærer og leder, bad indtrængende: »Må Gud hjælpe os til at værdsætte sand uddannelse. Hvis vi var i denne bygning og kun havde ét vindue, ville vi kun se ét hjørne af universet. Et menneske, der ikke er uddannet, ser på livet gennem den lille erfarings vindue. Det er uddannelsens formål, at fylde livets bygning med vinduer, således at vi kan se på universet fra enhver vinkel.

Når vi har forladt dette liv, kommer vi ind i Himlen, den større skole, og jeg håber, at vi alle vil blive husket med ord som disse: 'Denne mand eller denne kvinde opnåede alt, hvad han eller hun kunne opnå i livets skole.'«[5]

Et eksempel på et lille vindues udsyn og et uhindret udsyn fandt sted i lufthavnen i Monroe i Louisiana for flere år siden. Jeg var på vej tilbage fra et regionalmøde og mødte en sød søster af afrikansk afstamning, som kom hen til mig og sagde muntert: »Præsident Monson, før jeg tilsluttede mig Kirken og blev medlem af Hjælpeforeningen, kunne jeg ikke læse. Jeg kunne ikke skrive. Ingen i min familie kunne. Forstår du, vi var alle fattige bønder. Præsident, mine hvide søstre i Hjælpeforeningen – de lærte mig at læse. De lærte mig at skrive. Nu hjælper jeg til med at undervise andre hvide søstre i at læse og skrive.« Jeg tænke på den overvældende lykke, hun måtte have følt, da hun åbnede sin Bibel og for første gang læste Herrens ord: »Kom til mig, alle I, som sli-

der jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«[6]

Den dag i Monroe i Louisiana modtog jeg en bekræftelse fra Ånden af jeres ædle mål for at forbedre læse- og skrivefærdighederne blandt jeres søstre.

Enhver af jer, ugift eller gift, uanset alder, har mulighed for at lære og udvikle jer. Forøg jeres kundskab, både intellektuelt og åndeligt, til jeres guddommelige muligheders fulde mål.

Helligånden vil være jeres bestandige vejleder, når der skal træffes vanskelige afgørelser. »Thi de, der er kloge ... [har] taget den Helligånd til vejleder.«[7]

Vær trofast over for jeres idealer, for »idealer er som stjerner; du kan ikke røre dem med hænderne. Men ... hvis du følger dem, når du din skæbne.«[8] Åndelig hjælp er ikke længere væk end en bøn.

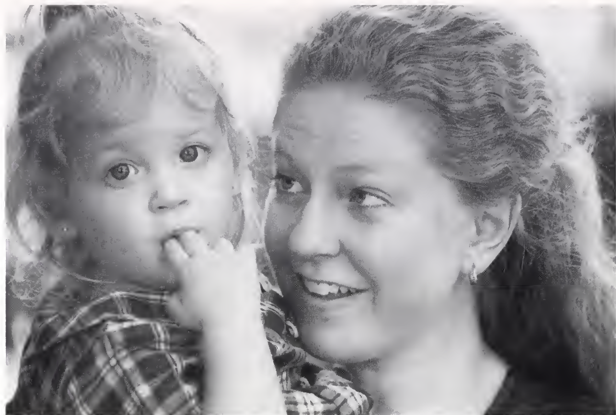
I løbet af de næste to år vil, som søster Smoot har sagt, medlemmer af Hjælpeforeningens og bærere af Det Melkisedekske Præstedømme hver især studere profeten Brigham Youngs lærdomme. Denne bog er blevet udarbejdet med stor umage. Den er trykt og indbundet smukt og indeholder yderst relevante forslag til studium. Undervisningsmaterialet vil blive anvendt i hjælpeforeningstiden to søndage om måneden og ligeledes af Det Melkisedekske Præstedømmes brødre to søndage. De resterende søndage vil Hjælpeforeningens sædvanlige sager og arbejdet i Præstedømmets kvorummer fortsætte.

For nogle år siden så jeg et billede af en søndagsskoleklasse i 6. Ward i Pioneer Stav i Salt Lake City, det ward, hvor min familie boede. Billedet blev taget i 1905. En sød pige med rottehaler sad på forreste række. Hun hed Belle Smith. Senere, som Belle Smith Spafford, præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, skrev hun: »Aldrig har kvinder haft større indflydelse, end de har i dag. Aldrig har mulighedernes døre åbnet sig videre for dem. Dette er en indbydende, spændende, udfordrende og krævende tid for kvinder. Det er en tid, der er rig på belønninger, hvis vi tænker klart, lærer livets sande værdier og med kløgt afgør, hvad der kommer i første række.«[9]

Mine kære søstre, dette er jeres dag, dette er jeres tid. De hellige skrifter pryder vore hylder. Vær sikre på, at de giver næring til vore sind og vejledning i vore liv. Vores mål er: Opnå kundskab ved studium.

For det andet, *gør hjemmet til en himmel.*

Præsident George Albert Smith talte til

et af generalkonferencens møder i 1945, en dag eller to efter Hjælpeforeningens konference, og sagde: »I går var dette hus fuldt med Zions døtre, og jeg siger uden tøven, at I ville ikke kunne finde et smukkere billede af kvinder i hele verden end det, der fandtes her i går eftermiddag ved denne kirkes konference for De Kvindelige Hjælpeforeninger. Disse trofaste hustruer, disse trofaste døtre, tager deres del af ansvaret og bærer det videre. De gør deres hjem til en himmel.«[10]

Mine kære søstre, hjemmet – dette vidunderlige sted – er beregnet til at skulle være et tilflugtssted kaldet himlen, hvor Herrens Ånd kan dvæle.

Alt for ofte undervurderer kvinder den gode påvirkning, de kan yde. I gør vel i at følge den opskrift, Herren har givet: »Byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.«[11]

I et sådant hus vil der findes lykkelige, smilende børn, som er blevet belært om sandheden ved forskrift og eksempel. I et sidste dages helligt hjem bliver børn ikke blot tolereret, men budt velkommen, ikke befalet, men opmuntret, ikke drevet, men vejledt, ikke forsømt, men elsket.

Årene går, og børnene bliver mere selvstændige. De flytter bort fra moders beskyttende omsorg, men de vil altid være påvirket af moders belæringer, moders eksempel og moders kærlighed. Nogle synes, efter deres handlinger at dømme, at have glemt denne påvirkning. Uanset hvor fjernt fra hjemmets arnested den vejfarende rejser, fører ordet moder ham eller hende mentalt og følelsesmæssigt hjem endnu engang.

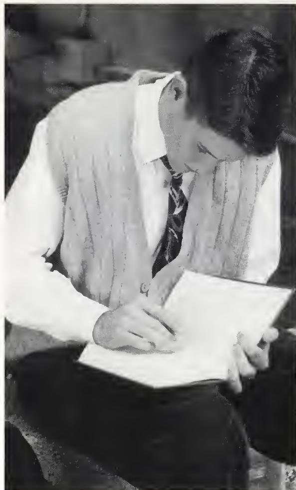
Præsident Stephen L. Richards sagde: »Kirkens forskellige organisationer kan ... uanset hvor meget godt, de end kan gøre, på ingen måde tage hjemmets plads. De kan ikke erstatte forældre ...

Jeg tror på hjemmet som samfundets grundvold og som nationens hjørnesten, som den vigtigste indstiftelse i Kirken. Jeg kan ikke forestille mig et storslået folk uden storslåede, gode hjem. Jeg tror på, at en mands og en kvindes første kaldelse er at skabe et godt hjem.«[12]

Søster Spafford talte ved en hjælpeforeningskonference i 1953 og sagde: »Mødre, I må føle jeres eget vidnesbyrd, før I kan påvirke jeres børn eller dele det med dem.«[13]

Der er mange kvinder i Hjælpeforeningen, der ikke er gift. Dødsfald, skilsmisse og især manglende mulighed for at blive gift har i mange tilfælde gjort det nødvendigt for kvinder at stå alene. I virkeligheden behøver hun ikke at stå alene, for en kærlig himmelsk Fader vil være ved hendes side og give hende vejledning i hendes liv og indgyde fred og selvtillid i de stille øjeblikke, hvor de føler sig ensomme, og hvor der er behov for medfølelse.

Præsident Joseph Fielding Smith talte til de enlige søstre, der aldrig har haft mulighed for at blive gift og lovede dem: »Hvis I i jeres hjerte føler, at evangeliet er sandt, og hvis I under de rette omstændigheder ville modtage disse ordinanser og beseglende velsignelser i Herrens tempel, hvis det er jeres tro, jeres håb og jeres ønske, og I ikke får lejlighed til det her og nu, vil Herren holde jer skadesløse for det, og I vil få jeres velsignelser – for *der vil ikke blive holdt nogen velsignelse tilbage.*«[14]

Lad os gøre hjemmet til en himmel.

Mål nummer tre: *Find glæde i at tjene.*

Profeten Joseph Smith nedskrev, at den 24. marts 1842 tog han imod en invitation om at overvære Hjælpeforeningen, »hvis mål det er, at lindre de fattiges, de nødlidendes, enkens og den forældreløses nød og at udøve alle velgørende formål … Hjælpeforeningens søstre vil skyndsomt lindre den fremmedes nød ... de vil tørre den forældreløses øjne og bringe glæde i enkens hjerte.«[15]

Til tider er det kald til at tjene, der gives et medlem af Hjælpeforeningen, lidt usædvanligt. En sådan opgave vil jeg dele med jer som afslutning.

Da jeg var biskop i 67. Ward i Salt Lake City, dengang der fandtes et hjælpeforeningsblad, bemærkede jeg, at antallet af abonnementer var lavt. Mine rådgivere og jeg undersøgte bønsomt navnene på de personer, vi ville kalde til repræsentant for bladet, og inspirationen dikterede, at Elizabeth Keachie skulle have opgaven. Hun reagerede positivt på kaldelsen. Hun og hendes svigerinde, Helen Ivory, der også var medlem af wardet, begyndte at stemme dørklokker i hele wardet, hus efter hus, gade efter gade, boligblok efter boligblok. Resultatet var imponerende. Vi havde flere abonnementer på *Relief Society Magazine* end i alle de andre enheder vores stav tilsammen.

Jeg ønskede Elizabeth Keachie tillykke en søndag aften og sagde til hende: »Du har udført din opgave.«

Hun svarede: »Ikke endnu, biskop. Der er endnu to blokke, vi ikke har været igennem.«

Da hun fortalte mig, hvilke blokke det var, sagde jeg: »Søster Keachie, der er ingen, der bor i de blokke. Det er et industriområde.«

»Det er lige meget,« sagde hun. »Jeg vil have det bedre, hvis jeg kunne tage derud og selv se efter.«

En regnfuld dag gik søster Keachie og søster Ivory igennem de sidste to blokke, men ingen boede der. Lige som de var ved at opgive forsøget på at finde flere, bemærkede de en indkørsel med mudderpøle fra et uvejr, der for nyligt havde hærget. Den lå ved siden af et støberi. Søster Keachie stirrede ned ad indkørslen og kunne lige netop få øje på en garage 20 meter længere nede med et gardin i vinduet.

De to kære søstre besluttede at undersøge det nærmere og gik gennem mudderet, indtil de kunne se hele garagen. Nu fik de øje på en dør, der ikke kunne ses fra gaden. Døren var blevet hugget ind i garagens side. De lagde mærket til en skorsten, der kom røg op af.

De bankede på døren. En mand på omkring 65 år, William Ringwood, åbnede døren. De fortalte deres historie om, at ethvert hjem havde brug for at få *Relief Society Magazine*. William Ringwood svarede: »I må hellere spørge min far.« Så kom den 93-årige Charles W. Ringwood til døren og lyttede også til budskabet. Han tegnede abonnement.

Elizabeth Keachie fortalte mig, at disse to mænd boede i vores ward. Da jeg anmodede om deres medlemskort fra afdelingen for medlemsoptegnelser på Det Præsiderende Biskopråds kontor, fik jeg at vide, at medlemskortene havde ligget på Det Præsiderende Biskopråds kontor i mange år i arkivet for medlemmer med ukendt adresse.

Søndag morgen havde Elizabeth Keachie Charles og William Ringwood med til vores præstedømmemøde. Det var første gang i lang tid, at de havde været inde i en kirke. Charles Ringwood, som var 93 år gammel, var den ældste diakon, jeg nogensinde havde mødt, og hans søn var det ældste mandlige medlem jeg nogensinde havde mødt, der ikke bar noget præstedømme.

Den ældste broder Ringwood blev ordineret til præst og dernæst til ældste. Jeg vil aldrig glemme det interview, jeg havde med ham, da han skulle have sin tempelanbefaling. Han gav mig en sølvdollar, som han tog op af en gammel, slidt læderpung, og sagde: »Dette er mit fasteoffer.«

Jeg sagde: »Broder Ringwood, du skylder ikke noget fasteoffer. Du har selv brug for det.«

»Jeg vil gerne have velsignelserne. Jeg ønsker ikke at beholde pengene,« svarede han

Jeg havde lejlighed til at tage Charles Ringwood med til templet i Salt Lake City og deltage i en begavelsessession. Samme aften var Elizabeth Keachie stedfortræder for den afdøde søster Ringwood.

Da ceremonien var slut, sagde Charles Ringwood til mig: »Biskop, lige før min kone døde for 16 år siden, fortalte jeg hende, at jeg ville få dette arbejde gjort straks. Jeg er glad for, at det nu er gjort.«

Inden der var gået to måneder, døde Charles W. Ringwood. Ved hans begravelse bemærkede jeg hans familie, der sad på første række i kapellet, men jeg bemærkede også to kære damer, der sad næsten bagest i kapellet – Elizabeth Keachie og Helen Ivory. Mens jeg kiggede på de to kære kvinder, tænkte jeg på det 76. afsnit i Lære og Pagter: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.«[16] Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi kan finde glæde i at tjene.

Søstre, må vi opnå kundskab ved studium. Må vi gøre hjemmet til en himmel. Må vi finde glæde i at tjene. Ved at gøre dette, vil vi opleve opfyldelsen af Herrens løfte: »Jeg, Herren, har velbehag [i dette].«[17] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *Deseret News Weekly*, 18. dec. 1867, s. 358.
2. Jak 1:27.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, red. Clyde J. Williams, 1984, s. 143.
4. L&P 18:118.
5. *Relief Society Magazine*, juni 1920, s. 338.
6. Matt 11:28-30.
7. L&P 45:57.
8. Carl Schurz, i *Barlett's Familiar Quotations*, 1980, s. 602.
9. *A Woman's Reach*, 1974, s. 21.
10. I Conference Report, okt. 1945, s. 23.
11. L&P 88:119.
12. I Conference Report, okt. 1921, s. 197-198.
13. Citeret i David O. McKay, »Woman's Influence,« *Relief Society Conference*, dec. 1953, s. 791.
14. *Lærdomme om frelse*, 3 bd., 1977-1980, 2:70-71.
15. *History of the Church*, 4:567.
16. L&P 76:5-6.
17. L&P 1:30.

De talte til os

Beretning fra oktoberkonferencen 1997
den 4. og 5. oktober 1997

Præsident Gordon B. Hinckley:

Lad os elske Herren, ja, med al vores styrke og magt. Og lad os også elske vores næste ... Lad os være venlige. Lad os være hjælpsomme. Lad os efterleve den gyldne regel. Lad os være naboer, om hvem det kan siges: »Han eller hun var den bedste nabo, jeg nogensinde har haft.«

Præsident Thomas S. Monson,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:

Frelseren sagde til os: »Jeg vil kalde jer venner; thi I er mine venner« ... En ven er mere optaget af at hjælpe folk end at få æren. En ven bekymrer sig for folk. En ven elsker. En ven lytter. En ven giver en hjælpende hånd.

Præsident James E. Faust,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:

Vi er en del af den vigtigste sag på jorden. Vi er fremtidens pionerer. Lad os gå fremad som Helamans hære og opbygge Guds rige.

Ældste Boyd K. Packer,
fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum:

Vores dåb er et kald til livslang tjeneste for Kristus. Ligesom folkene ved Mormons vande, bliver vi »døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham ... at (vi) vil tjene ham og holde hans bud.«

Ældste Neal A. Maxwell
fra De Tolv Apostles Kvorum:

At være tapre i Jesu vidnesbyrd omfatter ... at være tapper i vores indsats for at leve mere, som han levede.

Ældste M. Russell Ballard
fra De Tolv Apostles Kvorum:

Det er måske ikke altid let ... at stå for sandhed og ret, men det er altid det rigtige at gøre. Altid.

Ældste Robert D. Hales
fra De Tolv Apostles Kvorum:

[Jesus] underviste i kærlighedens lov, hvor vi skal tilgive hinanden. Han lærte os, at vi bør gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os. Han lærte os, at vi skal elske Herren af hele vores hjerte og elske vores næste som os selv.

Ældste Jeffrey R. Holland
fra De Tolv Apostles Kvorum:

Det grundlæggende krav er, at vi har tro på ham og derefter følger ham – altid. Når han opfordrer os til at vandre ad hans veje og i hans lys, så er det, fordi han selv har gået vejen før os og gjort den sikker for os at vandre på. Han ved, hvor de skarpe sten og faldgruberne er, og hvor tidsler og torne er værst. Han ved, hvor stien er farlig, og han ved, hvilken vej vi skal gå, når vejen deler sig og mørket falder på.

Ældste Carl B. Pratt
fra De Halvfjerds:

Ved opbygningen af Guds rige bidrager hver eneste positive handling, hver eneste venlige hilsen, hvert eneste varme smil og hver eneste betænksomme og venlige seddel til at styrke helheden.

Ældste Richard B. Wirthlin
fra De Halvfjerds:

Vi kan opleve visdom, fred i sindet, selvværd og glæde, ikke blot i det næste liv, men i det liv vi hver især lever i dag, ved at vandre i Frelserens fodspor. □

Ændringer i lederskab

På Tempelpladsen mellem Tabernaklet og det nordlige besøgscenter er der god plads til at lytte til konferencemøder for dem, der ikke kunne være i Tabernaklet.

Kirkens medlemmer godkendte et antal betydningsfulde ændringer i lederskabet, som blev præsenteret ved oktoberkonferencens møde lørdag eftermiddag. Tre medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum fik emeritusstatus; syv medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev afløst efter at have fuldført en fem-års opgave; tre nye halvfjerdser-områdeautoriteter blev kaldet til De Halvfjerds' Tredje Kvorum, Unge Mænds og Søndagsskolens hovedpræsident- skaber blev reorganiseret og Unge Pigers hovedpræsidentskab blev afløst, og der blev kaldet et nyt præsidentskab.

Følgende fik status som emeritusmedlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum: Ældsterne J. Richard Clarke, Dean L. Larsen og Robert E. Wells. Ældste Clarke, som er født i Rexburg i Idaho, virkede indtil for nylig som førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det centrale Nordamerika. Den 1. oktober 1976 blev han opretholdt som andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd og har været generalautoritet i de sidste 21 år. Ældste Larsen, som er fra Hyrum i Utah, tjente indtil for nylig som præsident for Nordamerikas sydvestlige område og som Kirkens historiker og registrator. Han blev opretholdt den 1. oktober 1976 til De Halvfjerds' Første Kvorum og har virket der i de sidste 21 år. Ældste Wells fra Las Vegas i Nevada har indtil for nylig tjent som førsterådgiver i områdepræsi- dentskabet for det nordlige Utah. Ældste Wells blev også kaldet den 1. oktober 1976 til Det Første Kvorum, hvor han har virket siden da.

Følgende blev afløst fra De Halvfjerds' Andet Kvorum efter at have fuldført en fem års opgave: Ældsterne Lino Alvarez, C. Max Caldwell, John E. Fowler, Augusto A. Lim, V. Dallas Merrell, F. David Stanley og Kwok Yuen Tai. De første seks af disse brødre tjente indtil for nylig som rådgivere i forskellige områdepræsidentskaber over hele verden. (Ældste Stanley virkede også som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab). Den syvende, ældste Tai, tjente indtil for nylig som præsident for området i Asien.

Ældste John A. Grinceri fra Perth i Australien blev kaldet som halvfjerdser-områdeautoritet for at virke i Stillehavsområdet. Ældste David W. Eka fra Port Harcourt i Nigeria blev kaldet som halvfjerdser-områdeautoritet for at virke i området i Afrika. Ældste Patrick C. H. Wong fra Hong Kong, hvis navn uforvarende ikke stod sammen med dem, der blev læst op ved konferencen, blev kaldet som halvfjerdser-områdeautoritet for at virke i området i Asien. Alle blev tildelt en plads i De Halvfjerds' Tredje Kvorum.

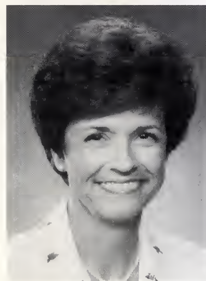
Ældste F. David Stanley fra De Halvfjerds blev afløst som førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab og ældste Robert K. Dellenbach blev afløst som andenrådgiver. Ældste Dellenbach blev derpå kaldet som førsterådgiver og ældste F. Melvin Hammond fra De Halvfjerds blev kaldet som andenrådgiver. Ældste Jack H Goaslind fra De Halvfjerds' Præsidium fortsætter med at virke som Unge Mænds præsident.

I Søndagsskolens præsidentskab blev ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds afløst som førsterådgiver, og ældste Glenn L. Pace fra De Halvfjerds blev afløst som andenrådgiver. Ældste Pace blev derpå kaldet som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab, og ældste Neil L. Andersen fra De Halvfjerds blev kaldet som andenrådgiver. Ældste Harold G. Hillam fra De Halvfjerds' Præsidium tjener fortsat som Søndagsskolens præsident.

I Unge Pigers hovedpræsidentskab blev søster Janette H. Beckham afløst som præsident og søster Margaret D. Nadauld blev kaldet til at erstatte hende. Søster Carol B. Thomas, som har tjent som andenrådgiver, blev opretholdt som førsterådgiver i stedet for søster Virginia H. Pearce. Søster Sharon G. Larsen blev opretholdt som andenrådgiver. Der findes biografiske artikler om søstrene Nadauld og Larsen i denne udgave af Stjernen; der var en biografisk artikel om søster Thomas i Stjernen, juli 1997. □

Margaret D. Nadauld

Præsidentinde for Unge Pigers organisation

Jeg har altid elsket unge piger for deres følsomme åndelighed, blidhed og særlige skønhed,« siger Margaret Dyreng Nadauld, som har tjent i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse og i fem wardspræsidentskaber for Unge Piger, hvoraf de tre var som præsidentinde. »Jeg glæder mig til at være mere involveret i vore unge pigers liv overalt i Kirken, og jeg håber, at jeg kan finde måder, hvorpå jeg kan være til velsignelse for dem og tjene dem.«

Margaret, som er født i Manti i Utah den 21. november 1944, var den ældste af R. Morgan og Helen Baily Dyrengs fire børn. »Jeg iagttog mine forældre i deres lederkaldelser i Kirken og i samfundet,« siger hun om sin far og mor, som hjalp med til at oprette Mormon Miracle Pageant i Manti for 30 år siden. »Vi voksede op og vidste bare, at vi skulle tjene og gøre alt det, vi kunne, for at få tingene til at udvikle sig.«

Muligheder for at udvikle lederskabsevner kom tidligt til søster Nadauld og det er fortsat gennem hele hendes liv. Foruden at tjene i Unge Piger har hun virket som hjælpeforeningspræsidentinde og -rådgiver og som rådgiver i stavens og wardets primarypræsidentskaber. »Jeg har forsøgt at være aktiv i lokale organisationer såvel som i Kirken,« siger søster Nadauld, som har tjent som præsident for Utahs lokalafdeling af Freedoms Foundation at Valley Forge og også som vicepræsident for Utahs lokalafdeling af American Mothers, Inc.

Hun gik på Snow College et år, tog eksamen i tale og i engelsk fra Brigham Young University i 1967 og underviste derpå i engelsk på high school i Salt Lake City og i Boston. Den 11. juli 1968 giftede Margaret sig med Stephen D. Nadauld i templet i Manti. Han tjente senere i Det Halvfjerds' Andet Kvorum fra 1991 til 1996. Som forældre til syv sønner har familien Nadauld været bosat i Boston, New York City og i San Francisco Bay-området såvel som i Utah. Selv om søster Nadauld holder af at spille klaver og er en ivrig læser, siger hun, at det, hun nyder mest, er det, som familien gør sammen – som f.eks. sportsaktiviteter og udendørs aktiviteter.

»Jeg ved, at jeg må stole på Herren,« siger hun. »Jeg vil forsøge at gøre det, han ønsker for Unge Piger, og at være modtagelig som tjener, mens jeg går hans ærinde.« □

Sharon G. Larsen

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Sharon G. Larsen var blot 25 år gammel og nygift, da hun blev kaldet til at være præsident for Unge Piger i sin stav. Da hun aldrig tidligere havde været præsidentinde for Unge Piger i et ward, følte hun sig overvældet af kaldet. »Alle præsidentinderne for Unge Piger i wardene var ældre, end jeg var,« mindes hun. »Men de var så venlige og tolerante over for denne unge, uerfarne leder, og jeg lærte meget af dem.« Denne kaldelse var én af mange, der skulle forberede hende til hendes nuværende opgaver som andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab.

Søster Larsen, som er født den 6. februar 1939 i Cardston i Alberta i Canada, voksede op i den lille by, Glenwood i Alberta. »Det var det mest vidunderlige og pragtfulde sted at vokse op,« siger hun. »Næsten alle i denne lille by var i familie, og de havde alle samme værdier som mine forældre. Vi fik ingen modstridende budskaber, og som resultat af det var min barndom tryg og sikker.«

Søster Larsen gik på University of Alberta i Edmonton og derpå på Brigham Young University, hvor hun fik eksamen som førstelærer og mødte Ralph Thomas Larsen. De blev gift den 2. juli 1964 i templet i Alberta. Parret bor nu i Farmington i Utah, og de har to børn og et barnebarn.

Søster Larsen underviste i de mindre klasser i adskillige år i Utah og i Missouri og var tv-vært på en ugentlig uddannelsesudsendelse, også i Utah. Hendes kirkekaldelser omfatter præsidentinde i wardets og stavens Hjælpeforening, medlem af Unge Pigers hovedbestyrelse og national præsidentinde for LDS-foreningen for kvindelige studerende, Lambda Delta Sigma. Hun har også undervist i tidlig morgen-seminar og i institut.

»Jeg elsker unge mennesker, og jeg synes, at det er den største kompliment, når de anser mig for at være deres ven,« siger søster Larsen. »De unge piger i Kirken har aldrig haft bedre muligheder for at klare de udfordringer, der venter dem. De er så gode, tapre og stærke.« Med sin nye kaldelse vil søster Larsen være i stand til at være venner med og have en positiv indflydelse på utallige unge piger i hele Kirken. □

Templer bekendtgjort ved konferencen

En større bekendtgørelse om templer blev fremsat af præsident Gordon B. Hinckley ved præstedømmemødet lørdag aften. Han fortalte, at Kirken vil bygge 'små templer' i enkelte fjerntliggende områder, »hvor antallet af medlemmer er beskedent og sandsynligvis ikke vil vokse ret meget i den umiddelbare fremtid.« Derpå sagde han, at tre sådanne små templer allerede var i planlægningsfasen - Anchorage i Alaska, i 'kolonierne', som oprindeligt blev grundlagt af sidste dages hellige i det nordvestlige Chihuahua i Mexico, og i Monticello i Utah. Præsident Hinckley bemærkede, at et lille tempel kunne blive bygget i løbet af nogle måneder, og at sådanne templer ville en lokal kaldet tempelpræsident præsidere, og lokale kirkemedlemmer ville virke som tempeltjenere, gøre rent og stå for den daglige vedligeholdelse af templet.

Kunstners gengivelse af et lille tempels ydre.

Arkitektens gengivelse af det netop bekendtgjorte tempel, der skal bygges i Houston i Texas.

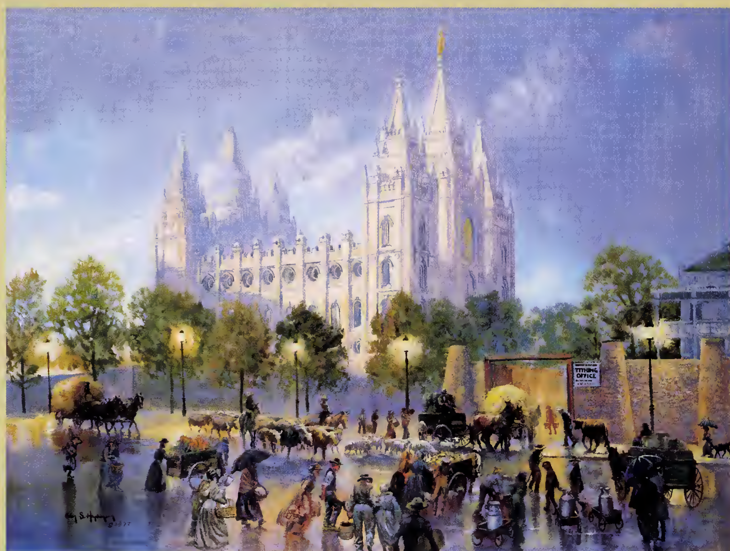
Han bekendtgjorde også, at større templer skal bygges i Houston i Texas og i Pôrto Alegre i Brasilien. »I områder med større medlemskoncentration vil vi bygge flere af de traditionelle templer,« sagde han.

Bekendtgørelsen af tre små og to større templer bringer antallet af templer i Kirken op på 71. I drift (50), under opførelse (9) og bekendtgjorde under planlægning (12), hvor det første spadestik endnu ikke er taget. □

***Taksigelse,* af Gregory Sievers**

Blandt de instruktioner, som Herren gav til præsident Brigham Young i januar 1847 vedrørende flytningen af pionererne, var dette råd: »Er du glad, da pris Herren med . . . en bøn, pris og taksigelse. Er du bedrøvet, så påkald Herren, din Gud, i bøn om, at din sjæl må få glæde« (L&P 136:28–29).

Medlemmer i det 19. århundrede betalte ofte deres tiende i naturalier – som f.eks. landbrugsprodukter, kreaturer eller hø. Som afbildet her bragte medlemmerne i Salt Lake City deres gaver til et tiendekontor nede i byen lige over for templet, hvor Joseph Smith-bygningen ligger nu. Herren har sagt: »Bring hele jeres tiende til forrådskammeret . . . Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10; se 3 Nephi 24:10).

BERETNING FRA
OKTOBERKONFERENCEN 1997

98981 110
DANISH